

Kateheze za Frančiškove otroke

SERAFINSKI SVETNIKI

Ljubljana, junij 2017

Kazalo

BLAŽENI ANTON MARTIN SLOMŠEK.....	4
VSI SVETNIKI SERAFINSKEGA REDA	11
SVETI JOŽEF KUPERTINSKI	16
BL. MARIE DE LA PASSION (BL. MARIJA OD TRPLJENJA)	19
SVETA ELIZABETA OGRSKA	21
SVETA NEŽA PRAŠKA	24
SV. BERNARDIN SIENSKI	27
SVETI DANIJEL IN TOVARIŠI	30
ANTON PADOVANSKI	32
SV. EVSTOHIJA CALAFATO (ODLOČNA OPATINJA)	35
BL. MARIJA ANGELA ASTORCH: PRIPRAVLJENA NA VSAKO DELO	38
SV. LEOPOLD MANDIČ IN SV. PIJ IZ PIETRELCINE.....	41
BLAŽENI FRIDERIK OZANAM.....	45
SV. JANEZ MARIJA VIANNEY	48
BLAŽENI JOŽEF TOVINI	51
ZAKONCA MARTIN [IZG. MARTEN]	55
SV. ANGELA MERICI	58
SV. TOMAŽ MORE	60
SV. BRIGITA ŠVEDSKA	63
SV. LUDVIK IX., FRANCOSKI KRALJ IN ZAVETNIK TRETJEGA REDA.....	66
SV. MAKSIMILIJAN KOLBE	69
SV. LEONARD PORTOMAVRIŠKI	70
SV. PAPEŽ JANEZ XXIII. (Angelo Giuseppe Roncalli): dobri papež.....	74

KATEHEZAM NA POT

Pozdravljena, draga Frančiškova sestra, pozdravljen, dragi Frančiškov bratec!

Naj vam povem veselo novico in vas razveselim, da so pred vami čisto nove in sveže kateheze!
Juhuhu!!!

Skupaj s Frančiškovi otroki boste odkrivali in spoznavali serafinske svetnike. Serafinske svetnike že poznate? Čisto na kratko, da vam ne izdam preveč ...

Sveti Frančišek, naš zgled in zavetnik, je s služenjem Bogu in s svojim življenjem v preprostosti postal »očka« tudi drugim bratom in sestram, ki so živeli kot on v preprostosti, služenju Bogu in občudovanju stvarstva. Cerkev je nekatere izmed njih celo razglasila za svetnike. In vsi skupaj so ena velika družina serafinskih svetnikov.

Vaši skupini predlagamo, da lahko skozi vse leto skupaj izdelujete časovnico vseh serafinskih svetnikov. Na vidno mesto napeljite trak, na katerega boste postopoma obešali slike svetnikov glede na letnico rojstva.

Naj ne pozabim omeniti, da smo te kateheze za vas pripravili člani narodnega sveta FO in FRAMA ter animatorji FO iz Sostrega.

Takole! Sedaj pa zavijajmo rokave in veselo na delo: »Skupaj s Frančiškom do sreče, do sonca ...«

Mir in dobro!
Ines Vodopivec

BLAŽENI ANTON MARTIN SLOMŠEK

Škof, blaženi

1800–1862

God: 24. september

CILJI:

Spoznavni: spoznati blaženega A. M. Slomška.

Dejavnostni: iz Slomškovih basni in izbranih misli potegniti nauk in se o njem pogovoriti.

Doživljajski: spoznati jezik naših praprababic.

ZAČETNA MOLITEV

ZGODBA

Nekaj podatkov, ki naj jih animator po lastni presoji na kratko predstavi.

KDO JE BIL IN OD KOD?

Na Slomu pri Ponikvi (občina Šentjur pri Celju) se je Marku Slomšku in Mariji, roj. Zorko, dne 26. novembra 1800 rodil prvi otrok. Še isti dan, kakor je bila tedaj navada, sta ga botra odnesla v župnijsko cerkev sv. Martina na Ponikvo k svetemu krstu. Krstili so ga za Antona. Njemu so sledili še drugi otroci, a oče bi ga zaradi njegove razumnosti in pridnosti želel imeti doma na veliki kmetiji. Mama ga je v svoji iskreni veri in s čutom za duhovnost videla drugje: kot mašnika. Tudi kaplan Prašnikar, ki je bil tedaj na Ponikvi velika duša z občutkom za šolo in kulturo, se je strinjal z mamo in pripomogel, da je tudi oče pristal. Tonček je šel v šole: iz Prašnikarjeve nedeljske najprej v Celje, nato v Ljubljano, kjer se je spoprijateljil s pesnikom Prešernom, nato v daljni Senj in končno v Celovec. Doma je postajalo žalostno: nenadoma je na porodu osmega otroka umrla mati, oče pa pet let za njo. Dom mu je postajal tuj in Prašnikar, ki je med tem postal župnik v Olimju, vedno bolj prijatelj, vzgled in dobrotnik. Pri njem je daroval svojo novo mašo septembra 1824. Kaplanska mesta so bila blizu: na Bizeljskem in nato v Novi Cerkvi pri Vojniku. Od tod se je vrnil v celovško bogoslovje kot duhovni voditelj bogoslovcev, kjer je ostal do leta 1838. Nato ga je pot zopet vodila proti jugu – v Vuzenico, kjer je bil šest let izredno goreč in dober dušni pastir. Leta 1844 ga najdemo v službi kanonika na škofiji v Št. Andražu, a le za dve leti, nakar se zopet vrača proti domu – v mesto mladosti, Celje, za župnika in opata. Ta zadnja postaja v dušnem pastirstvu pa je bila zelo kratka, saj je bil že po štirih mesecih posvečen v škofa, in sicer 5. junija 1846 v stolnici v Salzburgu. Slomšek je leta 1848 znova načel vprašanje škofijske meje. Leta 1859 mu je končno uspelo škofijski sedež iz Št. Andraža prenesti v Maribor, in s tem so kraji med Muro in Dravo prišli v lavantinsko (danes mariborsko) škofijo. Slomšku se je posrečilo združiti skoraj vse štajerske Slovence v svoji škofiji (tudi tiste, ki so prej spadali pod avstrijsko graško škofijo) in jih tako odtegniti popolnemu germaniziranju. Ustanovil je Bratovščino sv. Cirila in Metoda za zedinjenje kristjanov, ki se je razširila po vsej Evropi, podpiral je prekomorske misijone. S pastirskimi listi je

obravnaval najrazličnejše zadeve javnega in zasebnega življenja. Za nadarjene revne dijake in študente je ustanovil Podporno društvo in zavod Maximilianum (»Maksimilijanišče«) v Celju in Victorinum v Mariboru.

Umrli je 24. septembra 1862 v Mariboru in bil tam tudi pokopan. Vsepovsod je bil zavzet duhovnik, predan evangeliju in ves v službi ljudem.

Papež Janez Pavel II. je 19. septembra 1999 Slomška razglasil za blaženega. Ob tem je določil za njegov godovni dan dan njegove smrti, 24. september. Še vedno pa poteka postopek za razglasitev za svetnika, ki ga znotraj Rimskokatoliške cerkve vodi Postulatura postopka za Slomškovo kanonizacijo.

V svojem DUŠNOPASTIRSKEM DELU se je Slomšek posvečal vsem področjem. Še zlasti pa je delal za otroke in mladino. Ohranjenih je veliko njegovih lepih pesmi in basni, v katerih je znal na zanimiv način povedati resnico tako, da bi vzgajala, bodrila in pomagala človeku rasti v trdno krščansko osebnost. Jedro njegovega dela je bila skrb za zveličanje duš. Na to osnovno željo pa je vezal prizadevanje za kulturni in narodni dvig slovenskega človeka, ki ga je imel zelo rad. Moto vsega njegovega dela je povzet v stavku, ki ga je sam zapisal: "Sveta vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do zveličavne in narodne omike."

Slomškovo najpomembnejše pedagoško delo je "Blaže in Nežica v nedeljski šoli". Knjiga je zasnovana za učitelje in uporabna tudi kot učbenik v nedeljski šoli.

DEJAVNOSTI

Dejavnost 1: Ker je blaženi Anton M. Slomšek pisal tudi poučne zgodbe (basni), bomo spoznali dve izmed njih.

Možnosti:

- τ preberemo basni v izvirnem jeziku,
- τ otroci sami izdelajo lutke likov iz basni,
- τ otroci uprizorijo basni z vnaprej izdelanimi lutkami.

STARI LISJAK IN MLADA KOKOŠ

Star lisjak, ves suh in sestradan, od daleč zagleda mlado kokoš in sline se mu po njej cede. Pa kaj, ko je ne more dohiteti, ker kokoš beži pred njim. "Počakaj me, preljuba moja, nič žalega ti ne storim. Imam ti le nekaj lepega povedati, nikar se me ne boj!" Tako ves priliznjen zviti lisjak za mlado putko kliče. Modra kokoš pa sovražnika prepozna in mu beže odvrne: "Jaz že zadosti vem in tvojih zgodb ne želim izvedeti. Mati so me poučili, da prevelika radovednost mlade rada zaslepi in ugonobi."

Tako je putka zasledovalca zavrnila, bežala še hitreje in mu na koncu srečno ušla. Lisjak pa se je lahko le žalostno za njo oziral in zastonj sline cedil.

VRAN IN LISICA

Vran iz okna sir ukrade, in ž njim na vejo zleti; pod drevesom lisica čepi, po siru sline cedi, in ga hoče od vrana dobiti. "Oj prelep si ti, vran! najlepše med pticami poješ. Že dolgo te nisem slišala; zapoj, zapoj mi eno prav lepo." Vran se zadere, sir mu pa iz kljuna lisici v gobec pade. Lisica sir hitro poje in se vranu smeji. Ubogi vran, preveč pohvaljen je goljufan.

Čez nekaj dni se zopet za logom srečata, koder vran na drevesu ukraden sir obero. "Ho, ho, — reče vran — ne boš me še enkrat ukanila ni." — "Oj kaj še! odgovori lisica. Se mi ne splača s teboj pečati se; zakaj na sveti ni večjega bedaka, ne zijaka, kakor si ti, vran. Tvoje perje črno ko saje, tvoje petje najgršo vreščanje, in pa tvoja jed grda, da se mi gabi. Najbolj zavržen ptič si vran." "Molči, ti hudoba ti! To pa ni za prestat, za svojo žlahto se moram poskusiti; čakaj ti, čakaj, jezičnica!" — Tako se vran kregati začne in od jeze odskakuje; sir pa med tem zopet lisici v zobe zleti.

Nauk: Prevelika hvala in prehuda graja človeku škoduje; najboljše je, vse po resnici in pravici poveš.

- + Ne govori od drugih slabega, tudi ne sam od sebe dobrega! Druge opravljati boli, sam sebe hvaliti pa smrdi.
- + Dajmo Bogu, kar je božjega in Bog nam bo dal, kar je potrebnega za dušo in telo.
- + Česar se človek v mladosti navadi, vse svoje žive dni zna.
- + Ni v naši moči prešteti liste v knjigi življenja. To pa je v naši moči, da vsako stran popišemo z dobrimi deli.

Izhodišče za pogovor

Kaj je za nas lisjak (skušnjava) v današnjem življenju?

Ali tudi mi upoštevamo starše, kot jih je kokoš?

Ali tudi mi kdaj slepo verjamemo "sladkim" besedam lisice v drugi zgodbi?

Smo kdaj kot lisica in druge hvalimo samo zato, da bi dobili svoje?

Govorimo resnico?

Delamo dobra dela in molimo, saj nam bo Bog povrnil.

Se radi učimo? Znanja nam nihče ne more vzeti.

Otroke preizkusimo s kvizom o tem, koliko sploh vedo o blaženem Antonu M. Slomšku.

Dejavnost 2: kviz s temo Anton M. Slomšek.

Sodelujoči se razdelijo v tri skupine in v sklopu teh skupno odgovarjajo na zastavljena vprašanja.

Vsaka skupina odgovori na vsa vprašanja. Ta so treh tipov (samostojen odgovor, da/ne, a/b/c).

VPRAŠANJA:

1) *Kako je naslov vzgojne in učne knjige, ki jo je napisal Slomšek za splošno omiko slovenskega naroda?*

- a) *Janko in Metka v sobotni šoli*
- b) *Blaž in Eva v šoli*
- c) *Blaže in Nežica v nedeljski šoli*
- d) *Molitvice ino potrebni nauki za pridne mladenče*

Odgovor: c (*Blaže in Nežica v nedeljski šoli*)

2) *Cerkev, ki je v otroštvu najbolj zaznamovala življenje Antona Martina Slomška, je posvečena ...*

- a) *sv. Roku*
- b) *sv. Ožbaltu*
- c) *sv. Martinu*

Odgovor: B (*sv. Ožbaltu*)

3) *Škof katere škofije je postal Anton M. Slomšek?*

- a) *Lavantinske*
- b) *Štajerske*
- c) *Ptujske*

Odgovor: A (*Lavantinske*)

4) *Kje je pokopan Anton M. Slomšek?*

- a) *v Vuzenici*
- b) *na Ponikvi*
- c) *v Mariboru*

Odgovor: C (*v Mariboru*)

5) *Ali je Slomšek kot duhovnik deloval na župnijah, ki so danes na slovenskem ozemlju?*

DA NE

Odgovor: DA (*Bizeljsko, Nova Cerkev pri Vojniku, Vuzenica ob Dravi, Celje*)

6) *Ali je res, da je škof Slomšek bil krščen kot Anton, ime Martin pa je dobil šele pri birmi?*

DA NE

Odgovor: DA

7) *Ali je Anton M. Slomšek res prvi slovenski svetnik?*

DA NE

Odgovor: NE (*blaženi*)

8) *Ali je Slomšek prestavil center svoje škofije v Maribor iz Lipnice?*

DA NE

Odgovor: NE (iz Št. Andraža)

9) Navedite rojstni datum blaženega škofa Antona Martina Slomška!

a) 26. 11. 1800

b) 30. 11. 1800

c) 21. 11. 1802

Odgovor: A (26. 11. 1800)

10) Kdaj je papež Janez Pavel II. razglasil škofa Slomška za blaženega?

a) 19. 9. 1997

b) 19. 9. 1999

c) 19. 10. 1999

Odgovor: B (19. 9. 1999)

11) Katerega leta je škof Slomšek prestavil sedež svoje škofije v Maribor?

a) leta 1866

b) leta 1862

c) leta 1859

Odgovor: C (leta 1859)

Dejavnost 3: Z otroki se preizkusimo, koliko ljudskih pesmi poznajo in jih skupaj zapojemo.

Nekaj pesmi za primer:

Mi se imamo radi

Mi se imamo radi,
radi, radi, radi,
mi se imamo radi,
radi, radi, radi,
mi se imamo radi,
radi, radi, radi,
mi se imamo radi,
radi prav zares!

Zakaj se ne bi imeli,
radi ...

Še se bomo imeli,
radi ...

Saj smo vsi še mladi,
mladi ...

Čuk se je oženil

Čuk se je oženil, tralala,
sova ga je vzela, hopsasa!

Čuk sedi na veji, tralala,
sova na vereji, hopsasa!

Sova čuku miga, tralala,
dajva, se vzemiva, hopsasa!

En hribček bom kupil

Anton Martin Slomšek

En hribček bom kupil, bom trte sadil,
prijat'le povabil, še sam ga bom pil.
Za stare za mlade za luštne ljudi,
za vsakega trta rodi.

Tam gori za hramom en trsek stoji,
je z grozdom obložen, da komaj drži.
Za stare za mlade za luštne ljudi,
za vsakega trta rodi.

Sijaj, sijaj, sončece

Sijaj, sijaj, sončece,
oj sonce rumeno!
Kako bom pa sijalo,
k' sem vedno žalostno.

Če zjutraj zgodaj gori grem,
dekleta jokajo,
bi rade še ležale,
pa vstati morajo.

Čuk pa sovo vpraša, tralala,
kol'ko dota znaša, hopsasa!

Eno bučo vina, tralala,
en'ga petelina, hopsasa!

Vino bova spila, tralala,
bučo pa razbila, hopsasa!

Že čriček prepeva, ne morem več spat',
v trgatev veleva, spet pojdemo brat.
Za stare za mlade za luštne ljudi,
za vsakega trta rodi.

Konjički škreblijo, ker voz'jo težko,
ker vince peljajo, k' je močno sladko.
Za stare za mlade za luštne ljudi,
za vsakega trta rodi.

Prelepo zeleno kot čisto zlato,
le pijmo pošteno to žlahtno blago.
Za stare za mlade za luštne ljudi,
za vsakega trta rodi.

Če opoldne vroče sijem,
se hlapci kregajo,
bi v senčici ležali,
pa delat' morajo.

Če zvečer zgodaj doli grem,
pastirci tarnajo,
domov bi radi gnali,
pa črede nimajo.

Čin, čin Drežnica

Čin, čin Drežnica,
kje so kozice,
gori na travici, kjer ni vodice.
Hojaja, hojaja, hojajaja...

Sončece sije,
dežek nam gre,
naš mlinar pa melje
brez vsake vode.
Hojaja, hojaja, hojajaja...

Dekle je šivala
vse brez šivanke,
fantič brez noge je
skakal čez planke.
Hojaja, hojaja, hojajaja...

ZAKLJUČNA MOLITEV

VSI SVETNIKI SERAFINSKEGA REDA

CILJI:

Spoznavni: otroci spoznajo, kaj pomeni izraz serafinski, kdo so svetniki

Dejavnostni: upodobiti serafo/dogodek, ko je sv. Frančišek prejel rane

Doživljajski: doživeti veselje v prijateljstvu

ZAČETNA MOLITEV

SVETOPISEMSKI ODLOMEK: **Bog pokliče Izaija za preroka (Izaija 6,1-8)**

¹ V letu, ko je umrl kralj Uzija, sem videl Gospoda, ki je sedel visoko na vzvišenem prestolu in njegova vlečka je napolnjevala svetišče. ² Nad njim so stali serafi in vsak je imel po šest peruti: z dvema si je zakrival obraz, z dvema si je zakrival noge in z dvema je letel. ³ Drug drugemu so vzklikali in govorili:

»Svet, svet, svet je GOSPOD nad vojskami,
vsa zemlja je polna njegovega veličastva!«

⁴ Podboji vrat so se stresali od glasu vzklikajočih in svetišče je bilo polno dima. ⁵ Tedaj sem rekel: »Gorje mi, izgubljen sem, ker sem mož z nečistimi ustnicami, prebivam sredi ljudstva z nečistimi ustnicami in so moje oči videle kralja, GOSPODA nad vojskami!«

⁶ Tedaj je priletel k meni eden izmed serafov in v svoji roki držal žerjavico, ki jo je bil s kleščami vzel z oltarja. ⁷ Dotaknil se je mojih ustnic in rekel: »Glej, tole se je dotaknilo tvojih ustnic, tvoja krivda je izbrisana, tvoj greh je odpuščen.« ⁸ Nato sem slišal glas Gospoda: »Koga naj pošljem? Kdo bo šel za nas?« Rekel sem: »Tukaj sem, pošlji mene!«

ZGODBA IN POGOVOR

Svetemu Frančišku se je na gori La Verna prikazal seraf, ki je imel podobo križanega Jezusa. Ob tem je sv. Frančišek prejel Kristusove rane – stigme. Zaradi tega dogodka so kasneje sv. Frančišku pridali ime Serafinski oče. Ker je Frančišek s svojim načinom bivanja pritegnil mnogo ljudi, ki so mu sledili na poti za Jezusom, se je ime serafinskega očeta razširilo tudi nanje. Svetnike, ki so živeli kot sestre in bratje v prvem, drugem ali tretjem redu sv. Frančiška, tako imenujemo serafinski svetniki.

Tako kot se na praznik vseh svetih (1. novembra) spominjamo vseh svetnikov, tako praznujemo 29. novembra praznik vseh serafinskih svetnikov. 29. novembra 1223 je namreč papež Honorij potrdil Frančišku in njegovemu redu njihova pravila in način redovnega življenja.

Svetniki so bili čisto navadni ljudje, kot smo mi vsi. Tisto, kar jih odlikuje, je to, da so odkrili bistveni smisel življenja, to je osebno prijateljstvo z Jezusom Kristusom. To prijateljstvo so gradili z osebno molitvijo in ga živeli v odnosih z drugimi ljudmi. Jezus je rekel: »Kjer sta namreč dva ali trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi.« (Mt 18,20)

V moči tega prijateljstva so svetniki mogli premagovati ovire, javno pričevati za vero, se izpostaviti nevarnim boleznim, zvesto opravljati vsakodnevne dolžnosti, delati za mir, oznanjati evangelij, ljubiti in iz ljubezni celo darovati svoje življenje za Jezusa. Ker so v Jezusu odkrili bistvo in smisel svojega življenja in so od njega prejeli

moč, so kljub padcem in preizkušnjam lahko zvesto vztrajali do konca. In postali so deležni občestva svetih, kamor jih je sprejel Jezus. Zdaj živijo še v večjem prijateljstvu z njim, po Njem so vključeni v božje občestvo. Nanje se lahko obračamo v svojih prošnjah in molitvah. Čakajo na nas, da se bomo ob koncu naše zemeljske poti pridružili njihovi družbi in se skupaj z njimi veselili v večnem prijateljstvu z Jezusom in z vsemi, ki jih imamo radi.

Pogovor

Kdaj je Jezus med nami? Kaj pomeni »biti zbran v mojem imenu«? (Jezus je vedno med nami. Začutimo ga lahko, ko zaživimo na njegov način, ko je med nami povezanost, ljubezen, dobrota prijateljstvo, razumevanje, veselje. Takrat vstopimo v občestvo z njim.)

DEJAVNOSTI

Dejavnost 1: Sliko angelčka (ki je na koncu kateheze) obrežemo za šablono. Otroci s pomočjo šablone prerišejo angelčka in krila na trši papir ter jih izrežejo. S pomočjo razcepk pritrdijo krila na trup in ga poljubno porišejo. Za mlajše lahko natisnemo angelčke in jih nalepimo na trši papir, da jih otroci lahko samo pobarvajo.

Ob izvajanju dejavnosti se lahko pogovarjamo o simbolih, podobah ... (Ko gledam en predmet, v njem lahko vidim več. Kaj lahko vidim v križku? Znamenje, simbol česa je lahko?).

SSKJ: simbol simból -a m 1. predmet, lik, ki izraža, predstavlja določen abstrakten pojem; znak, znamenje: umetnik je vzel simbole iz vsakdanje predmetnosti; oljkova vejica je simbol miru; srp in kladivo kot simbol komunizma / državni, verski simboli // kar kaj izraža, predstavlja sploh: beseda je že sama po sebi simbol / glasovni simbol; idejni simbol / atomska energija je za manj razvite dežele simbol tehničnega napredka = *znak*, *dokaz*; 2. dogovorjena črka, kratica za označevanje določene stvari: napisati simbol; simbol za vodik je H / matematični simboli; simbol D pomeni dnevni delovni čas; simboli za števila; *elektr.* simbol = znak ali v besedo povezanih več znakov, ki predstavljajo kak ukaz; *filoz.* simbol = čutno zaznavna stvar, katere pomen ni enopomensko določen in dopušča različne razlage; *min.* simbol ploskve = simbol, ki podaja točno lego ploskve v prostoru; *soc.* statusni simbol = kar na zunaj kaže določeno družbeno pripadnost

Dejavnost 2: Igra angel varuh (otroci se postavijo v dva kroga, zunanjega in notranjega, eden pred drugega. Zunanji v krogu gledajo v tla. Eden v zunanjem krogu je brez para in pomežikne enemu iz notranjega kroga. Ta notranji mora pobegniti k osebi, ki nima para. Njegov angel varuh mu to lahko prepreči, vendar se ne sme premakniti s svojega mesta. Če mu to ne uspe, on mežika igralcem v notranjem krogu.)

ZAKLJUČNA MOLITEV

Pesem: Kjer dobrota je, ljubezen ...

SERAFINSKI SVETNIKI

Prerok Izaija je na začetku svojega oznanjanja imel mistično izkustvo, v katerem je videl Boga, sedečega na vzvišenem prestolu. Nad njim pa so stali serafi, angelska bitja s šestimi perutmi, ki so vzklikali in govorili: »Svet, svet, svet je Gospod nad vojskami, vsa zemlja je polna njegovega veličastva!« Prav tak seraf, ki je imel podobo križanega Jezusa, se je prikazal tudi Frančišku Asiškemu na gori La Verna in v njegovo telo vtisnil Kristusove rane – stigme. Zaradi tega mističnega dogodka so kasneje svetemu Frančišku pridali ime *Serafinski oče*.

Asiški svetnik je namreč postal tudi »oče« velike družine bratov in sester, ki so po njegovih stopinjah želeli slediti Jezusu. Tako je ob samem Frančišku nastal I. red – *Red manjših bratov*, ki ga predstavlja prvi del trilogije *Serafinski svetniki*. V naslednjih dveh delih trilogije pa bomo spoznali še II. red – *klarise*, ki ga je Frančišek ustanovil skupaj s sestro Klaro in III. red, namenjen predvsem poročenim in samskim, pa tudi duhovnikom in redovnicam, ki delujejo v apostolatu in jim Frančiškova duhovnost predstavlja temelj njihovega duhovnega in vsakdanjega življenja. Iz te velike družine treh Frančiškovih redov je izšlo mnogo bratov in sester, ki so po Frančiškovem zgledu živeli v tesnem prijateljstvu z Jezusom, z ljudmi in z vsem stvarstvom in jih je Cerkev razglasila za blažene in svetnike. Vse te so prav zaradi *Serafinskega očeta* Frančiška poimenovali kar *Serafinski svetniki*.

Vera v posmrtno življenje in v občestvo svetnikov spada med temelje našega verovanja. To pomeni, da verujemo, da se bomo po smrti pridružili vsem tistim, ki so že pred nami zaspali v Jezusu. Ker vsi ti svetniki zdaj že bivajo v tesnem prijateljstvu z Jezusom, tudi njega prosijo za vse nas. Njihovo življenje nam ni le zgled, ampak nas predvsem njihovo prijateljstvo z Jezusom in z ljudmi spodbuja, da bi tudi mi postali Jezusovi in njihovi prijatelji. Naj nam bodo serafinski svetniki zgled in spodbuda tudi na naši življenjski poti, da bomo tudi mi znali in zmogli živeti v prijateljstvu z Bogom in med seboj.

29. november

VSI SVETNIKI SERAFINSKEGA REDA

Papež Honorij III. je 29. novembra 1223 Frančišku in njegovim bratom potrdil pravila in način redovnega življenja, kot so ga zapisali v Vodilu. S tem dejanjem je pred vesoljno Cerkvijo uradno priznal Red manjših bratov in ves njihov način življenja in delovanja. Tako je bilo dano priznanje vsej Frančiškovi družini, zato se tudi prav na ta dan obhaja praznik »Vseh svetnikov serafinskega reda«. Kar nekaj teh smo lahko spoznali med vsem tremi redovi, vendar še vedno ostaja množica svetih mož in žena, ki so po Frančiškovih stopinjah hodili za Jezusom in nazadnje vstopili v njegovo kraljestvo. Verjetno si žal večkrat napačno predstavljamo, da so bili svetniki skoraj kot nadčloveška bitja, ki so že v času zemeljskega življenja bili tako izredno sveti in popolni, da so bili na zemlji samo še telesno navzoči. Kot nam kažejo zgledi mnogih, lahko vidimo, da temu ni tako. To so bili čisto navadni ljudje, kot smo vsi mi. Tisto, kar pa jih odlikuje, je to, da so odkrili in spoznali bistveni smisel življenja – osebno prijateljstvo z Jezusom Kristusom. To prijateljstvo so gradili z osebno molitvijo, živeli pa so ga v odnosih z drugimi ljudmi. Saj nam je Jezus obljubil: »Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi« (Mt 18,20). V moči tega prijateljstva so zmogli premagovati še tako nepremagljive ovire, javno pričevati za vero, se izpostaviti nevarnim boleznim, zvesto opravljati vsakdanje zadolžitve, delati za mir, oznanjati evangelij, ljubiti in iz ljubezni celo darovati svoje življenje za Jezusa. Vse to so lahko počeli samo zato, ker so v Jezusu odkrili bistvo in smisel svojega življenja in v njem vedno znova našli moč, da so lahko kljub preizkušnjam in padcem zvesto vztrajali do konca. Prav zato so postali deležni občestva svetih, kamor jih je sprejel Jezus. Zdaj živijo v še večjem prijateljstvu z njim in med seboj, pa tudi prosijo za nas, če se nanje obračamo s prošnjami v svojih molitvah. Predvsem pa čakajo tudi na nas, da se bomo ob koncu naše zemeljske poti pridružili njihovi družbi in se skupaj z njimi veselili v večnem prijateljstvu z Jezusom in z vsemi, ki jih imamo radi.

SVETI JOŽEF KUPERTINSKI

Minorit, duhovnik, mistik

1602–1662

God: 18. september

ZAČETNA MOLITEV

Pesem: Svetniki vsi ali Če letal bi

Molitev: Molitev Frančiškovega otroka

Bog, naš Oče,
rad me imaš in me poznaš.
Kadar sedim ali vstanem, me vidiš.
Kadar grem spat ali počivam, me varuješ.
Dobro poznaš moj dan,
moje delo in igranje.
V skrbih nočem pozabiti,
da si ti, dobri Bog, z menoj.
To je čudovito!
Ker vse veš, kar mislim,
veš tudi, da te imam rad-a.
Pomagaj mi, da te bom imel-a še rajši.

UVODNA DINAMIKA

Otroke razdelimo v več skupin, ki med seboj tekmujejo (če je otrok premalo, potem lahko tekmuje vsak zase). Pripravimo listke ali vžigalice, ki jih bodo zbiral. Na tleh označimo prostor, kjer se bodo postavili tisti, ki bodo mislili, da določena stvar lahko leti, in na drugi strani prostor, kjer bodo tisti, ki bodo mislili, da ne leti.

Navodilo, ki ga voditelj da otrokom, je, da morajo poslušati vprašanje in se potem glede na odgovor postaviti na en ali drug prostor. Voditelj nato postavlja naslednja (ali podobna) vprašanja: »Ali leti ptič?« »Ali leti riba?¹« »Ali leti veverica?²« »Ali letijo omare?« »Ali leti železo?« »Ali leti letalo?« »Ali leti netopir?« »Ali leti pingvin?« »Ali leti pav?« Zadnje vprašanje mora biti »Ali leti človek?«

Otroci se po vsakem vprašanju postavijo na en ali drugi prostor. Glede na to, če so na pravem prostoru (torej so ugotovili, ali stvar leti ali ne), dobijo listek ali vžigalico. Na koncu seštejejo listke ali vžigalice vseh članov skupine in zmaga tista skupina, ki jih ima največ.

Ali:

Če se zdi primerno (če ni preveč otročje), lahko namesto zgornje igre uporabimo tudi igro Leti, leti. Udeleženci sedijo za mizo in držijo kazalca na mizi. Z njima izmenično ves čas udarjajo po mizi, medtem ko voditelj govori: "Leti, leti, leti, leti" in na koncu imenuje nek predmet, žival ... Pri tem se igralci hitro odzovejo. Če gre za letečo stvar, so kazalci dvignjeni v zrak, sicer prsti ostanejo na mizi. Kdor se pri tem zmoti, izpade iz igre. Igralci

¹ Ne pozabi na leteče ribe!

² Ne pozabi na leteče veverice!

ves čas gledajo v voditelja igre, ki ravno tako tolče s kazalcema po mizi in jih dviguje ali obdrži na mizi – lahko kaže tudi napačno, da s tem zavaja igralce.

Prav tako naj bo v zadnjem krogu imenovan človek, se pravi »Leti, leti, ... človek!«

Voditelj jih po koncu igre spomni, da so se pri zadnjem primeru (človek) postavili na prostor, kjer se ne leti (ali niso dvignili prstov). To, da ne letimo, sicer drži za večino ljudi (če odmislimo letenje z balonom, letalom, padalom, raketo, bungee jumping ...), obstajajo pa tudi ljudje, ki so se bili sposobni dvigniti v zrak in eden med njimi (najbolj znan) je sveti Jožef Kupertinski.

ZGODBA: Sveti Jožef Kupertinski

Svetnik se je rodil 17. junija 1603 v kraju Copertino na jugovzhodnem robu italijanskega polotoka in po njem dobil pridevek Kupertinski. V šoli je bil trde glave in le z največjo težavo se je naučil brati in pisati. Imel pa je neki poseben dar, ki ga drugi, od njega bolj nadarjeni otroci, niso imeli: večkrat je bil kakor odsoten, ves zatopljen v notranji svet in neobčutljiv za vse, kar se je dogajalo okoli njega. Že pri osmih letih je bil ves prevzet od notranjih doživetij in tovariši so mu dali vzdevek 'odprta usta', ker je božja sporočila sprejemal z odprtimi usti.

Od osmega do štirinajstega leta je bil vedno bolehen. Bilo ga je groza pogledati, ker je bil ves v ranah, ki so tako smrdle, da mu je še mati težko stregla. Jožefa je obhajala misel, da bi šel v samostan. Pri frančiškanih, kjer je imel dva strica, ga niso sprejeli, ker bi radi imeli le take novince, ki bi postali mašniki. Več sreče je imel pri kapucinih, ki pa so ga obdržali le osem mesecev. Vrnil se je domov in mama je šla prosit minorite, naj njenega sina vzamejo vsaj za hlapca. Uslišali so jo. Tukaj se je Jožef naučil gladko pisati in brati. Leta 1628 je bil posvečen v mašnika.

Če je bilo njegovo zunanje življenje podpovprečno, pa je bilo izredno bogato njegovo notranje življenje. Ta ubogi fant je bil pogosto zamaknjen. Glas o tem je v samostan privabil preproste ljudi in plemiče, da bi videli tega nenavadnega redovnika in govorili z njim, se mu priporočili v molitev ali odnesli od njega kakšen spomin. Zaradi tega se je zanj začela zanimati inkvizicija, pri kateri ga je nekdo zatožil. Zasliševali so ga in se prepričali, da je bila ovadba lažna, vendar je Jožefa to zelo prizadelo. Hudo mu je bilo tudi, ker so ga premestili v drug samostan. Vendar je povsod čutil božjo bližino. Dovolj mu je bilo, če je le slišal o Jezusu ali Mariji ali o nebesih, že se je zamaknil. Najmočnejše doživetje zanj je bilo vsakdanje maševanje. Zmerom ga je prevzelo zamaknjenje, tako da je njegova maša trajala tudi do pet ur. Pri njem ni šlo za igro domišljije, temveč za bližino tega, kar je ljubil.

Imel je tudi dar, da je videl na daljavo. Tako je na primer vedel za papeževo smrt, preden se je o tem zvedelo. Kdor se je srečal z njim, je moral računati s tem, da mu bo videl v dno srca in mu bo preiskal vest. Nič čudnega torej, da so o njem vedno bolj govorili in da se je glas o njem razširil skoraj po vsej Evropi. Ta njegova slava je povzročala predstojnikom nemalo skrbi. Premeščali so ga iz samostana v samostan, nazadnje je bil v Osimu pri Anconi. Tam je živel skrit, popolnoma ločen tudi od sobratov, zato pa v zamaknjenjih tem bolj povezan z Bogom. V začetku avgusta leta 1663 je zbolel. "Osel začenja stopati v hrib," je dejal v šali, ko je začutil, da se mu bliža konec. Zadnje dneve je ležal kakor v zamaknjenju. Kot da bi ga použival notranji ogenj, je pel: »Moja duša, ljubi, ljubi!« 18. septembra 1663 je umrl v krogu svojih sobratov. »Sveti oče je umrl,« so rekli ljudje, ko so zvedeli za njegovo smrt. Za svetnika je bil razglašen leta 1767.

In še:

Ime: Jožef je svetopisemsko ime, izhaja pa iz hebrejskega imena s pomenom »naj (Bog) doda (potomstvo)«
Rodil se je 17. junija 1603 v Copertinu v Italiji, umrl pa 18. septembra 1663 v Osimu, prav tako v Italiji.

Družina: Izhaja iz siromašne družine, bil je zadnji izmed šestih otrok. Njegov oče Srečko Desa je bil tesar, sicer dober človek, ki pa ni znal gospodariti z denarjem in posestvom ter je umrl že pred otrokovim rojstvom. Ker so jim rubežniki zaradi dolgov zasegli hišo, je mati Frančiška Panara Jožefa rodila v hlevu.

Zavetnik: Študentov in kandidatov za diplomo, zavetnik za srečo pri izpitih; zavetnik letenja, letalstva in vesoljcev; čevljarjev, za spreobrnitev grešnikov; zavetnik abstinentov.

Upodobitve: Upodabljajo ga v minoritski kuti, največkrat je naslikan, kako lebdi v zraku ali celo pri letu, kako leti. Ponekod ima upodobljene celo peruti.

Čudež: V Grottelli so bratje gradili Kalvarijo. Srednji izmed križev je bil dvanajst metrov visok in težak, da ga tudi deset mož ni moglo vzdigniti. Takrat je Jožef »preletel« razdaljo dobrih šestdeset metrov od samostanskih vrat do križa, ga »kakor slamico« pobral in ga postavil na svoje mesto.

Več je mogoče najti na spletni strani: <http://minoriti.rkc.si/duhovnost/svetniki/211-jozef-kupertinski-18-september> ali kje drugje (stric google ☺).

- τ Za obnovitev zgodbe otroci izdelajo letalo, ki ga okrasijo z nekaj besedami, ki so si jih zapomnili iz zgodbe o Jožefu Kupertinskem. Letalo je lahko iz papirja – npr. <https://www.youtube.com/watch?v=B67115BUj4k> (ko je izdelano, lahko tekmujemo, katero letalce lepše ali dlje leti).
- τ
 - ali iz kljukic in palčk za lučke – npr. <https://www.youtube.com/watch?v=wmKeRViROW8>.
 - ali pa iz plastične steklenice izdelajo raketo, ki jo potem spustimo v zrak – npr. <http://www2.arnes.si/~oskrct3s/tone/slikca/izdelava.htm> (*spuščamo na prostem in imejmo s seboj brisačo, ker je možno, da se bomo zmočili*).
- τ Pripravijo lahko tudi molitev pred učenjem – molitev, ki je napisana spodaj, lahko prepišejo na kartonček (v velikosti osebne izkaznice) ali jim jo natisnemo že prej. Molitev potem še okrasijo, jo plastificirajo, dajo v denarnico ali v ozadje telefona in jo uporabljajo pred učenjem.

ZAKLJUČNA MOLITEV

Dobri Bog, zahvaljujem se ti za darove, ki si mi jih dal.

Po priprošnji svetega Jožefa Kupertinskega, ki je sam izkusil tako težavnost učenja kot tudi veselje, ko se je trud obrestoval, vodi mojo pamet, utrdi mojo voljo in mi daj zavzetost, da izpolnim svoje dolžnosti in se naučim snov, ki me čaka.

Razsvetljuje moje učitelje in pomagaj tudi mojim sošolkam in sošolcem.

Pesem: Življenje v tebi (Anamarija Jakob – Tvoj glas)

BL. MARIE DE LA PASSION (BL. MARIJA OD TRPLJENJA)

Ustanoviteljica Frančiškank Marijinih misijonark

1839–1904

God: 15. november

ZAČETNA MOLITEV

ZGODBA

V francoskem mestecu Nantes se je Zofiji Galbaud du Fort in Karolu de Chappotin rodila najmlajša hči Helena. Deklica je bila zelo živahne narave, svojeglava in zelo brihtna, tako da so starši imeli z njo veliko dela pri verski vzgoji, saj je njena ognjevitost narava potrebovala nekoga, ki bi jo obvladal in ukrotil, vendar s poslušom in obzirnostjo. Ob prvem sv. obhajilu je dobro čutila, da pripada Bogu. Prosila ga je, naj jo vzame k sebi, še preden postane hudobna. Poleg veselja, ki ga je občutila takrat pa se tisto leto v njeno dušo naseli velika žalost ob smrti sestrične in dveh sester. Takrat začne razmišljati o smrti in življenju. Ko je bila na duhovnih vajah Marijinih otrok, jo je med blagoslovom z Najsvetejšim zakramentom prešinila tale misel: 'Jaz sem tisti, ki te bo vedno ljubil bolj, kot boš ti ljubila njega. Tisti, čigar lepota je brez madeža, brez napake, kajti jaz sem Neskončni, Bog.' Bog, ki ga je prej poznala, je bil Bog sodnik in se ga je bala in tudi molitev ji je bila zelo dolgočasna. Sedaj pa se ji je Bog razodel kot neskončna Ljubezen. Njeno vsakdanje življenje se je spremenilo. Konča se naveličanost in ravnodušnost, saj je okusila ljubezen in življenje dobi njen pečat. Helena začne iskati svojo življenjsko pot. Odloči se, da bo svoje življenje izročila Bogu in šla v samostan, vendar pa misel na ločitev zelo potrebuje njeno mamo. Kmalu nenadoma umre in nad Heleno znova pride velika žalost, težke odgovornosti ter skrb za očeta, ki je bolehal. Tako ostane doma, dokler se v njenem kraju ne odpre nov samostan klaris. Pridruži se jim in duh sv. Frančiška in uboštvo jo takoj prevzameta. Želi ostati pri njih. Nekega dne, ko je v koru molila, je občutila silno ljubezen in od Boga je dobila ime 'Marija, žrtev Jezusova in Jezusa križanega'. Takrat je tudi sama zbolela. Morala je zapustiti samostan. V svojem srcu je čutila veliko praznino. Doma je okrevala, čez pet let pa se je pridružila Družbi Marije zadoščevalke, posvečene adoraciji svetega Rešnjega telesa. Tam je dobila redovno ime Marie de la Passion. Kmalu so jo poslali v misijone v Indijo, kjer se je naučila njihovega jezika in ljudi učila brati, pisati, šivati, bila pa je tudi odgovorna za vzgojo sester. Tam je doživela veliko nerazumevanje od drugih misijonarjev in morala je zapustiti Družbo, v kateri se je dobro počutila. Pridružil se ji je tudi nekaj njenih sester, ki so menile, da je njeno delo dobro. Odpotovale so v Rim, da so prosile papeža, naj jim dovoli, da ostanejo redovnice. Imenovali so se Marijine misijonarke. Kmalu so v Franciji dobile hišo, kjer se jim je pridruževalo veliko deklet. Vsa ta leta, ko je morala zapustiti klarise, pa je v srcu Marie de la Passion gorel Frančiškov duh, tako je prosila brate frančiškane, naj jo vzamejo pod svoje okrilje in tako so se sestre začele imenovati Frančiškanke Marijine misijonarke. Po vsem svetu in vseh kontinentih so govorile o Jezusu in njegovi ljubezni do nas. Marie de la Passion pa je obiskovala svoje sestre in jih opogumljala, saj so živele v zelo revnih deželah in v pravem uboštvu. Umrla je 15. novembra 1904 v San Remu.

SVETOPISEMSKI ODLOMEK: Lk 1,26-38 (ki ga animatorji zaigrajo)

6 V šestem mesecu je Bog poslal angela Gabriela v galilejsko mesto Nazaret, ²⁷ k devici, zaročeni z možem, ki mu je bilo ime Jožef, iz Davidove hiše, in devici je bilo ime Marija. ²⁸ Angel je vstopil k njej in rekel: »Pozdravljena, obdarjena z milostjo, Gospod je s teboj!« ²⁹ Pri teh besedah se je vznemirila in premišljevala, kakšen pozdrav je to. ³⁰ Angel ji je rekel: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu. ³¹ Glej, spočela boš in rodila sina, in daj

mu ime Jezus. ³² Ta bo velik in se bo imenoval Sin Najvišjega. Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida ³³ in kraljeval bo v Jakobovi hiši vekomaj; in njegovemu kraljestvu ne bo konca.« ³⁴ Marija pa je rekla angelu: »Kako se bo to zgodilo, ko ne poznam moža?« ³⁵ Angel ji je odgovoril: »Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila, zato se bo tudi Sveto, ki bo rojeno, imenovalo Božji Sin.

³⁶ Glej, tudi tvoja sorodnica Elizabeta je spočela sina v starosti; in to je šesti mesec njej, ki so jo imenovali nerodovitno. ³⁷ Bogu namreč ni nič nemogoče.« ³⁸ Marija pa je rekla: »**Glej, Gospodova služabnica sem, zgôdi se mi po tvoji besedi!**« In angel je šel od nje.

POGOVOR

Kakšna je bila Helena (Marie) kot deklica? Ali sem ji kaj podoben? Kako sem se počutil, ko sem prvič prejel sveto obhajilo? Kaj jo je navdalo z žalostjo? Kdaj se je njeno vsakdanje življenje spremenilo? (Ko se ji je Bog razodel kot neskončna ljubezen.) Kakšna je bila njena redovna pot, kako bi jo opisali z eno besedo?

DEJAVNOST

Bl. Marie de la Passion je vse svoje življenje izročala Bogu vse, kar je doživljala. Pogosto je govorila kakor Marija: "Glej dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi." Veliko je trpela, vendar je zelo močno ljubila. Napiši svojo molitev izročitve Bogu, kaj želiš od tega, kar doživljaš, kar imaš ali kar zmoreš, da bi bilo v Božjih rokah in da bi On naredil vse najbolje.

ZAKLJUČNA MOLITEV

Bl. Marie de la Passion je zelo ljubila duha sv. Frančiška, svetnika, ki je bil Bogu zelo blizu. S pomočjo Frančiškove molitve hvalite Boga, ki ima veliko imen.

HVALNICA BOGU NAJVIŠJEMU

Ti si svet, Gospod Bog,
Ti edini, ki delaš čudeže.
Ti si močan.
Ti si velik.
Ti si najvišji.
Ti si vsemogočni kralj,
ti sveti Oče,
kralj nebes in zemlje.
Ti si trojstven in eden,
Gospod, Bog bogov.
Ti sam si dobro,
vse dobro,
najvišje dobro,
Gospod Bog, živi in resnični.
Ti si ljubezen, nesebična ljubezen.
Ti si modrost.
Ti si ponižnost.
Ti si potrpežljivost.
Ti si lepota.
Ti si blagost.
Ti si varnost.

Ti si spokojnost.
Ti si veselje.
Ti si naše upanje in radost.
Ti si pravičnost.
Ti si zmernost.
Ti si vse naše bogastvo
do zadostnosti.
Ti si lepota.
Ti si krotkost.
Ti si zavetje.
Ti si naš varuh in branitelj.
Ti si pogumnost.
Ti si osvežitev.
Ti si naše upanje.
Ti si naša vera.
Ti si naša ljubezen.
Ti si vsa naša sladkost.
Ti si naše večno življenje,
veliki in čudoviti Gospod,
vsemogočni Bog,
usmiljeni Odrešenik! – Amen.

SVETA ELIZABETA OGRSKA

Kraljica, vdova, zavetnica tretjega reda

1207–1231

God: 17. november

Slovenska karitas v novembru že tradicionalno obhaja teden Karitas. Novembra goduje tudi velika dobrotnica sveta Elizabeta Ogrska, zato jo lahko spoznavate ravno v tem mesecu in se ob njej navdihujete za dobra dela.

CILJI:

Spoznavni: otroci spoznajo življenje in delovanje sv. Elizabete Ogrske

Dejavnostni: izdelati simbole dobrodelnosti sv. Elizabete

Doživljajski: doživeti radost ob vložitvi svojega truda pri delu za druge

SVETOPISEMSKI ODLOMEK: Največja zapoved, Mt 22,34-40

³⁴ Farizeji pa so slišali, da je saduceje prisilil k molku, in so se zbrali na istem kraju. ³⁵ Eden izmed njih, učitelj postave, ga je preizkušal z vprašanjem: ³⁶ »Učitelj, katera je največja zapoved v postavi?« ³⁷ Rekel mu je: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem. ³⁸ To je največja in prva zapoved. ³⁹ Druga pa je njej podobna: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. ⁴⁰ Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki.«

ZGODBA (sv. Elizabeta Ogrska)

Rojstvo: 7. julij 1207, Sárospatak, Ogrska (danes Madžarska) ali Pozsony, Ogrska (danes Bratislava, Slovaška).

Otroštvo, mladost in poroka: Oče kralj Andrej II. in mati Gertruda Andeška sta princeso Elizabeto krščansko vzgajala. Zelo rada je molila in bilo ji je v veliko veselje, če je mogla kaj podariti revežem.

Nekega dne jo je pri ogrskemu kralju zaprosil za svojega sina mejni grof Herman Turingijski, da bi jo vzgajali na knežjem dvoru za bodočo ženo njegovemu sinu. **Komaj štiriletno so jo zaročili** s turingijskim mejnim grofom Ludvikom IV. in odtlej je živela na gradu Wartburg v Turingiji.

Poročila se je leta 1221, ko ji je bilo štirinajst let. Že naslednje leto je rodila prvega otroka, sina Hermana, dve leti kasneje hčerko Zofijo, tri leta za njo pa še hčerko Gertrudo. Ta se je rodila po očetovi smrti. Elizabeti je umrl mož Ludvik, ko ji je bilo komaj 20 let, ko je odpotoval v Italijo, da bi se na strani cesarja Friderika II. udeležil načrtovane križarske vojske; še preden naj bi se vkrcal na ladjo za Palestino, je zbolel za nalezljivo boleznijo in umrl. Ludvik in Elizabeta sta se imela rada, zato je Elizabeta, ko je izvedela za smrt, strta od bolečine, glasno jokala: »Moj Bog! Zame je konec sveta; svet mi ne pomeni ničesar več!« Šele po nekaj tednih se je malo potolažila. Prišla pa je nova preizkušnja. Sorodniki so se začeli do nje vesti tako osorno, da je raje zapustila grad Wartburg in iskala zavetja v vasici Eisenach, kjer se je nihče ni upal sprejeti na stanovanje. Končno se je s tremi otročički vselila v svinjak; mislila je na Jezusa, ki se je tudi rodil v hlevu. Vsakdanji kruh zase in za otroke si je morala preskrbeti s trdim delom – vendar ni obupavala, ampak hodila vsak dan zgodaj zjutraj k maši.

Razmere so se popravile, ko so se vrnili soborci pokojnega moža in prisilili sorodnike, da so ji odstopili njen delež. Vrnila se je, vendar je spomladi leta 1228 svojevoljno zopet zapustila grad; preselila se je v Marburg v Hessnu. Otroke je dala v oskrbo, sama pa se je popolnoma posvetila bolnikom in revežem.

Skrb za reveže in bolnike

Živila je zelo skromno kot tretjerednica. Na veliki petek se je z rokami na oltarju frančiškanske cerkve v Marburgu odpovedala vsemu posvetnemu blišču. Z veliko vnemo se je posvečala delom usmiljenja. V Marburgu je z lastnimi sredstvi dala zgraditi bolnišnico, kjer je zbrala najrevnejše bolnike, ter jim potrpežljivo stregla. Njen spovednik Konrad iz Marburga, ki je napisal njen prvi življenjepis, jo slavi kot tolažnico ubogih in okrepčevalko lačnih. V njem med drugim piše:

»Kljub njenim številnim delom usmiljenja, Bog mi je priča, sem redko videl ženo, ki bi bolj gojila molitveno življenje; nekateri redovniki so često videli, kako ji je čudovito žarel obraz, ko je prišla na skrivnem molit, in kakor da so ji sončni žarki prihajali iz oči. Pred smrtjo sem jo spovedal in ko sem jo vprašal, kaj bo z njenim imetjem in obleko, je odgovorila, da je že vse, kar so mislili, da ima, last revežev.«

Smrt in češčenje

Umrla je 17. novembra 1231, stara komaj 24 let. Na njenem grobu naj bi se že naslednji dan po pogrebu začeli goditi čudeži, zato jo je papež Gregor IX. 28. maja 1235 razglasil za svetnico, kar je – v velikem veselju – doživel tudi njen oče Andrej II. Ogrski, ki je še isto leto umrl.

God

Njen god je po novem na dan njene smrti, 17. novembra.

Upodobitve

Sveto Elizabeto upodabljajo z vrtnicami v košari ali predpasniku v zvezi z legendo o vrtnicah; na glavi ima krono, ker je bila kraljevska hči; nosi košaro s kruhom ali vrč z vodo – to pomeni njeno dobrodelno dejavnost: nasičevala je lačne in napajala žejne. Predstavljajo jo tudi s palmo, ki je znamenje zmage nad vabami tega sveta.

Za svojo zavetnico so si jo izbrale dobrodelne ustanove, med njimi tudi Karitas, bolnišnice, bolniške sestre, peki, begunci, brezdomci, reveži in berači, kneginje, vdove, tretjeredniki.

Legende (lahko izberemo le eno)

Legenda o vrtnicah

Legenda o vrtnicah ima več različic. Včasih se sreča s tastom, drugič z očetom ali kasneje z možem.

Nekoč je svojim oskrbovancem nesla kruh v predpasniku in se srečala s tastom Henrikom. Na njegovo vprašanje, kaj nosi v predpasniku, je odgovorila, da nosi vrtnice, da ji ne bi prepovedali dobrodelnega delovanja. Ko je predpasnik razširila, so v njem sredi mrzle zime res zagledali dišeče in cvetoče vrtnice.

Legenda o gobavcu

V Tihanyškem kodeksu beremo:

Nekega dne, ko njenega gospodarja ni bilo doma, je Elizabeta prinesla nekega zoprnega gobavca v hišo in ga položila na posteljo gospodarjevega sina med dve rjuhi. Medtem pa je prišel domov njen viteški gospod. Jezni starši so takoj pritekli k njemu s pritožbami. Obtoževali so sveto ženo, da je izgubljena, da ne skrbi za živino, da strada služinčad in da živi hudobno življenje. „Če plemeniti gospod ne verjame našim besedam, naj gre v spalnico in bo našel na sinovi postelji odvratnega gobavca. Glejte vendar, kake nevšečnosti moramo prenašati.“ Ko je pobožni mož to slišal, je nenadoma izvlekel goli meč in dejal: „Kake reči vendarle slišim! Če se ji ne smili moja živina, se ji ne bom smilil niti jaz sam.“ V veliki jezi je udaril po vratih, da bi zaklal tako gobavca kot tudi sveto ženo. Ko je pa hotel dvigniti rjuho, je zagledal blaženega, križanega Jezusa, kako leži v postelji v mlaki krvi. Prestrašen od tega pogleda ga je prosil odpuščanja in pokleknil pred njega. Tudi svojo ženo je med glasnim jokanjem prosil odpuščanja ter ji dal blagoslov, da brez skrbi deluje dobrodelno.

Legenda o dragoceni obleki

Neki kmečki fant je hotel romati v Rim. Oglasil se je še prej pri knezu, ker je želel videti tisto sveto ženo, o kateri je toliko slišal. Pobožni knez ga je rad sprejel, nakar mu je oni povedal svojo željo. Mož jo je povabil, naj se pokaže; pa je dejala, da ni potrebno, ker ji ni za zemeljsko občudovanje pa tudi zato ne, ker nima primerne obleke. Mož pa se na njene pomisleke ni oziral, zato se je zaprla v celico in molila. Med molitvijo ji je Božji angel prinesel prekrasno obleko in krono, posuto z dragulji rekoč, da je to poslal Gospod Bog. S toplo hvaležnostjo in med obilnimi solzami se je preoblekla ter se s krono na glavi pokazala gostom. Vsi so občudovali njeno prikupno postavo, pametne besede ter prekrasno obleko. Ko se je poslovila od njih, je šla zopet v svojo celico. Gostje so zelo hvalili Boga in sveto ženo, kajti bila je resnično ljubljena hčerka Jezusa Kristusa.

POGOVOR

Jezus nam je dal največjo zapoved, zapoved ljubezni: ljubiti svojega Boga z vsem srcem, z vso dušo, z vsem mišljenjem in svojega bližnjega kakor samega sebe.

Kako je Elizabeta izpolnjevala zapoved ljubezni? (Veliko je molila in v molitvi prejemala milost radosti in veselja; o njej so povedali: žarel ji je obraz in kakor da so ji sončni žarki prihajali iz oči. Prejeto božjo ljubezen je vračala z deli usmiljenja, zgradila bolnišnico, stregla bolnikom ...).

Kaj je ljubezen? Pomagajmo si jo razložiti z ljubeznijo med starši in otroki. Kako se kaže naša ljubezen do staršev? (Kot dojenčki smo bili čisto odvisni od njih. Tudi ko smo že malo zrasli, potrebujemo, da skrbijo za nas, nam pomagajo. Z njimi se pogovorimo, ko nas kaj teži. Še vedno se radi pri njih tudi pocrkljamo, ugaja nam, če nas pobožajo, se nam nasmehejo, toplo pogledajo, nas pokrižajo in blagoslovijo. Potrebujemo njihovo ljubezen, da smo srečni. Kako pa jim vračamo to ljubezen? Kaj jim mi dajemo? Ko smo bili dojenčki, smo se jim nasmehnili in to je bila zanje največja sreča. Sedaj smo jim hvaležni in to hvaležnost izrazimo z besedami in dejanji. Jih poslušamo in ubogamo, lahko jim že pomagamo pri delu, smo do njih prijazni ...).

Tudi v odnosu do Boga je podobno. K Jezusu se lahko zatečemo po pomoč, po tolažbo, kadar nam je hudo, njemu lahko vse zaupamo, ga vse prosimo. Bog nam bo dal tisto, kar je za nas najboljše. Kako se z njim pogovarjamo? (Osebna molitev, spomnimo še enkrat na molitev sv. Elizabete).

Kako Bogu vračamo njegovo ljubezen? (Izpolnjujemo njegove zapovedi, smo mu hvaležni in to pokažemo, ko se veselimo lepe narave, svojih prijateljev, sester, bratov, staršev, hrane, vode, ko molimo in gremo k maši; smo do bližnjih spoštljivi, jim pomagamo ...).

DEJAVNOST

Iz filca izdelamo motive, značilne za upodobitve svete Elizabete: košara z vrtnicami in/ali kruhki, vrč z vodo, krona. Iz filca izrežemo pravokotni kos, ki ga oblikujemo v manjšo torbico. Stranske robove zašijemo, na vrhu za zapiranje prišijemo velkro trak. Motive sv. Elizabete prišijemo ali nalepimo na torbico, torbico podarimo.

ZAKLJUČNA MOLITEV

Pesem, molitev zahvale.

SVETA NEŽA PRAŠKA

Princesa, devica, klarisa, opatinja

1211–1282

God: 2. marec

CILJI:

Spoznavni: otroci spoznajo življenje in delovanje svete Neže Praške

Dejavnostni: narediti svetilke in odigrati prizor iz prilike o pametnih in nespametnih devicah

Doživljajski: otroci spoznajo, da različne izbire prinesejo različne posledice in začutijo moč vere, upanja in ljubezni

SVETOPISEMSKI ODLOMEK: Prilika o desetih devicah (Mt 25,1-13)

¹ »Takrat bo nebeško kraljestvo podobno desetim devicam, ki so vzele svoje svetilke in šle ženinu naproti. ² Pet izmed njih je bilo nespametnih in pet preudarnih. ³ Nespametne so vzele svoje svetilke, niso pa s seboj vzele olja. ⁴ Preudarne pa so s svetilkami vred vzele v posodicah olje. ⁵ Ker se je ženin mudil, so vse podremale in zaspale. ⁶ Opolnoči pa je nastalo vpitje: »Glejte, ženin! Pojdite mu naproti!« ⁷ Tedaj so vse device vstale in pripravile svoje svetilke. ⁸ Nespametne so rekle preudarnim: »Dajte nam svojega olja, ker naše svetilke ugašajo!« ⁹ Toda preudarne so odvrnile: »Verjetno ga ne bo dovolj za nas in vas. Pojdite raje k prodajalcem in si ga kupite!« ¹⁰ Medtem ko so šle kupovat, pa je prišel ženin, in tiste, ki so bile pripravljene, so šle z njim na svatbo in vrata so se zaprla. ¹¹ Pozneje so prišle še druge device in govorile: »Gospod, gospod, odpri nam!« ¹² On pa je odgovoril: »Resnično, povem vam: Ne poznam vas!« ¹³ Bodite torej budni, ker ne veste ne dneva ne ure!«

Razlaga evangelija (Benedikt XVI., vir: Hozana.si)

Odlomek iz evangelija je znana prilika o desetih dekletih, ki so bile povabljene na svatbo, ki predstavlja nebeško kraljestvo ter večno življenje (prim. Mt 25,1-13). S to veselo prisposodbo pa nas Jezus pouči o resnici, ki pa nas pretrese, saj jih od desetih pet lahko vstopi na svatbo, ker imajo ob ženinovem prihodu olje, da lahko prižgejo svoje svetilke, medtem ko ostalih pet ostane zunaj, ker neumnice niso prinesle s seboj olja. Kaj torej predstavlja to 'olja', ki je nujno potrebno, da nas spustijo na svatbo? Sveti Avguštin in tudi drugi starodavni avtorji razberejo v tem simbolu ljubezen, ki je ne moremo kupiti, temveč jo dobimo kot dar, jo ohranimo v notranjosti ter jo udejanjamo v dobrih delih. Prava modrost je v tem, da izkoristimo umrljivo življenje za opravljanje del usmiljenja, saj po smrti to ne bo več mogoče. Ko pa bomo obujeni za poslednjo sodbo, bomo sojeni glede na ljubezen, ki smo jo udejanjali med zemeljskim življenjem (prim. Mt 25,31-46). To ljubezen pa nam je podaril Kristus, ki jo je Sveti Duh izlil v nas. Kdor veruje v Boga-Ljubezen, nosi v sebi nepremagljivo upanje, kakor svetilko, s katero bo lahko prešel noč smrti ter prispel do velikega praznovanja življenja. Sedaj pa, ko se spušča noč, nam Jezus pravi, naj bodo naše svetilke prižgane. In sicer luč vere, luč molitve, luč upanja in ljubezni! Nam, ki nismo luč, lahko samo Kristus pravi: »Vi ste luč sveta« ter nam tako zaupa skrb, da bo zasijala luč brezpogojne ljubezni, saj ko živimo krščansko ljubezen, vnašamo v ta svet Božjo luč ter tako kažemo na resnični izvor.

ZGODBA

Lepe kraljične so bile v srednjem veku 'kapital', s katerim so vladarji utrjevali svojo moč in veljavo. Svoje hčerke so namreč že v nežnih otroških letih zaročili s kakšnim princem, bodočim vladarjem katere od sosednjih dežel, in si tako pridobili zaveznike. Tako vlogo naj bi imela tudi sveta Neža Praška ali Češka. Njen oče, češki kralj Otokar I., jo je komaj triletno obljubil za nevesto enajstletnemu Boleslavu, sinu šlezijskega vojvoda, ki je vladal na Poljskem. S praškega dvora, ki je bil na slabem glasu zaradi nenravnosti, je prišla na dvor svojega izbranega ženina, kjer jo je vzgajala njegova svetniška mati Jadviga. Ta jo je zaupala cistercijankam v trebniškem samostanu, ki ga je bila sama ustanovila. Ko spoznavamo njeno življenje, odkrivamo, kako se je v načrte njenega očeta vmešal Bog, ki je uresničil svoje lastne načrte z njo.

Neža Praška, kraljična Neža, se je rodila 20. januarja 1205. Njen oče je bil, kot rečeno, češki kralj Otokar I., njena mati Konstancija pa je bila sestra ogrskega kralja Andreja II., očeta svete Elizabete Turinške, torej je bila Neža njena prava sestrična. Njen oče si je z vsemi močmi prizadeval doseči večjo neodvisnost Češke od tedanje nemške države, zato je triletno Nežo zaročil z bodočim poljskim vladarjem. Neža je kot njegova zaročenka tri leta preživela v trebniškem samostanu. Ta leta so bila odločilnega pomena za njeno nadaljnje življenje. Njen zaročenec se je ponesrečil na lovu in šestletna nevesta je bila spet prosta. Vrnila se je v Prago. Častihlepni oče jo je obljubil za nevesto Henriku, sinu nemškega cesarja Henrika II., potem se je za njeno roko potegoval ovdovali cesar sam, pa tudi angleški kralj Henrik III. bi jo rad dobil za ženo, čeprav se je medtem že dorasla hči upirala vsaki možitvi in je prosila očeta, da ji dovoli iti v samostan. Njeni želji je ustregel njen brat Venceslav, ki je zavladal po očetovi smrti.

Petindvajsetletna kraljična je kraljevska oblačila zamenjala z redovno obleko sester sv. Klare v samostanu, ki ga je s pomočjo svojega brata ustanovila v Pragi. Sveta Klara Asiška je poslala pet svojih redovnic iz asiškega samostana, tem petim se je kot prva klarisa iz severnih dežel pridružila češka kraljična Neža. Ohranjena pisma pričajo o pristrčni ljubezni, ki je vezala sv. Klaro z Nežo Praško. Po zgledu svete Jadvige Poljske, svoje nesojene tašče, je Neža Praška hotela lajšati bedo in vsaj malo omiliti hude socialne krivice, ki so vladale v tedanji družbi. Okrog samostana klaris in frančiškanskega samostana pri svetem Jakobu je zrasel venec bolnišnic in sirotišnic, zavetišč za gobavce in brezdomce. V bližini so se naselili tudi premožni meščani, ki jih je pritegnila dobrodelnost redovnih bratov in sester, da so tudi sami stregli revnim in bolnim.

Srce in duša tega otoka dejavne ljubezni do bližnjega je bila Neža, ki je leta 1234 na ukaz papeža Gregorija IX. postala predstojnica samostana. Samostan je dobil tako privlačno moč, da se je odločilo za življenje v njem precej hčera iz najvišjih čeških plemiških družin. Kmalu so morali ustanoviti še nove samostane. Neža tudi v samostanu ni pretrgala vezi s svojimi najbližjimi sorodniki. S svojim vplivom je pametno in odločno posegala v življenje družine, iz katere je izšla. Žal ni mogla prepričati nečaka Otokarja II., naj se ne zaplete v vojno z Rudolfom Habsburškim. Ta je ni poslušal in leta 1278 je v bitki na Moravškem polju izgubil krono in življenje.

Ona sama se je prej odpovedala naslovu predstojnice in se je umaknila v samostansko tihoto. Svojo nalogo je opravila in 2. marca 1282 je odšla k Bogu. Takoj po smrti so jo ljudje začeli častiti kot svetnico. (Vir: Ognjišče, spletna stran).

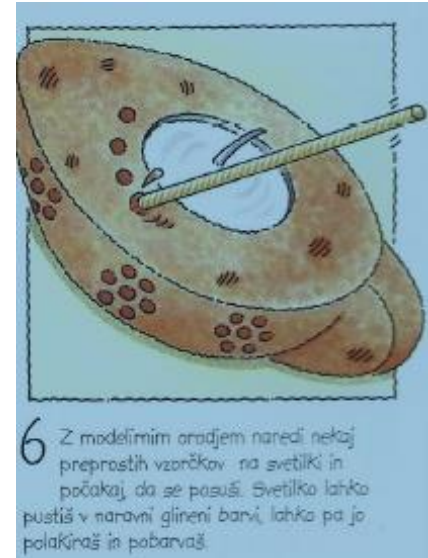
Njeno življenjsko vodilo je bilo: V Kristusu smo vsi bratje in sestre in vsi moramo skrbeti drug za drugega.

DEJAVNOST

Iz modelirne mase izdelamo svečnike za čajne sveče.

Otrokom damo na izbiro, da v Svetem pismu preberejo priliko o devicah in zgodbo narišejo ali se gredo igrat družabno igro. Po 5 minutah dejavnost prekinemo.

Otrokom damo v roke svečnike in prižgemo svečke tistim, ki so prebirali sveto pismo. Nato še enkrat preberemo priliko, otroci zraven dogajanje brez besed pokažejo. Za nekaj trenutkov ugasnemo luč in ostanemo v tišini. Nato se z otroki pogovorimo, kaj pomeni olje (vera, molitev, upanje, ljubezen, ki jo prejemo in ki jo dajemo, prijateljstvo, dobra dela). V pogovoru poiščimo to olje v življenju svete Neže.

ZAKLJUČNA MOLITEV

Spontana molitev ob prižganih svečkah.

SV. BERNARDIN SIENSKI

Manjši brat, duhovnik

1380–1444

God: 20. maj

SVETOPISEMSKI ODLOMEK: Hromi ozdravi (Apd 3,1-6)

¹ Peter in Janez sta šla ob deveti uri molit v tempelj. ² Prinesli so moža, ki je bil od rojstva hrom. Vsak dan so ga polagali pred tempeljska vrata, ki se imenujejo Lepa, da bi prosil vbogajme tiste, ki so prihajali v tempelj. ³ Ko je mož videl, da nameravata Peter in Janez stopiti v tempelj, ju je prosil miloščine. ⁴ Peter in Janez sta se zazrla vanj in Peter je rekel: »Poglej naju!« ⁵ Mož ju je napeto gledal, če bo kaj dobil. ⁶ Peter pa je rekel: »Srebra in zlata nimam, dam ti pa, kar imam: v imenu Jezusa Kristusa Nazarečana, hôdi!« ⁷ In prijel ga je za desno roko in ga dvignil. V hipu so se mu utrdila stopala in gležnji. ⁸ Skočil je pokonci, čvrsto stal in hodil. Šel je z njima v tempelj in hodil okoli, poskakoval in hvalil Boga. ⁹ Vse ljudstvo je videlo, kako hodi in hvali Boga. ¹⁰ Prepoznali so ga: bil je prav tisti, ki je navadno sedel pri tempeljskih Lepih vratih in prosil vbogajme. In čudili so se in bili čisto iz sebe spričo tega, kar se mu je zgodilo.

Preberemo še nekaj odlomkov, ki govorijo o Jezusovem imenu. Odlomke naj preberejo otroci, berejo naj iz Svetega pisma. Starejšim otrokom navedemo samo odlomek, ki naj ga sami poiščejo v Svetem pismu. Otroke vprašamo, kaj imajo ti odlomki skupnega. Nato predstavimo življenje sv. Bernardina Sienskega.

Odlomki v NZ, ki govorijo o Jezusovem imenu:

- τ Mt 18,5: »In kdor sprejme enega takega otroka v mojem imenu, mene sprejme.«
- τ Mt 18,20: »Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi.«
- τ Mr 9,37: »Kdor sprejme enega takih otrok v mojem imenu, mene sprejme; kdor pa mene sprejme, ne sprejme mene, temveč tistega, ki me je poslal.«
- τ Mr 9,39: Jezus pa je rekel: »Ne branite mu! Nihče namreč ne more storiti mogočnega dela v mojem imenu in takoj grdo govoriti o meni.«
- τ Mr 13,6: »Veliko jih bo prišlo v mojem imenu. Govorili bodo: ›Jaz sem‹ in bodo mnoge zavedli.«
- τ Mr 16,17: »Tiste pa, ki bodo sprejeli vero, bodo spremljala ta znamenja: v mojem imenu bodo izganjali demone, govorili nove jezike ...«
- τ Lk 9,48: In jim rekel: »Kdor sprejme tega otroka v mojem imenu, mene sprejme, in kdor mene sprejme, sprejme tistega, ki me je poslal. Kdor je namreč med vami vsemi najmanjši, ta je velik.«
- τ Lk 21,8: Rekel jim je: »Glejte, da se ne daste zavesti! Veliko jih bo namreč prišlo v mojem imenu in bodo govorili: ›Jaz sem,‹ ali ›Čas se je približal.‹ Ne hodite za njimi!«
- τ Jn 14,13: »Kar koli boste prosili v mojem imenu, bom storil, da bo Oče poveljčan v Sinu.«
- τ Jn 14,14: »Če me boste kaj prosili v mojem imenu, bom jaz to storil.«
- τ Jn 14,26: »Tolažnik pa, Sveti Duh, ki ga bo Oče poslal v mojem imenu, on vas bo učil vsega in spomnil vsega, kar sem vam povedal.«
- τ Jn 15,16: »Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil in vas postavil, da greste in obrodite sad in da vaš sad ostane; tako vam bo Oče dal, kar koli ga boste prosili v mojem imenu.«
- τ Jn 16,23: »In tisti dan me ne boste ničesar spraševali. Resnično, resnično, povem vam: Če boste kaj prosili Očeta v mojem imenu, vam bo dal.«

τ Jn 16,24: »Do zdaj niste ničesar prosili v mojem imenu. Prosite in boste prejeli, da bo vaše veselje dopolnjeno.«

τ Jn 16,26: »Tisti dan boste prosili v mojem imenu, in ne pravim vam, da bom jaz prosil Očeta za vas.«

ZGODBA (vir: <http://minoriti.rkc.si/duhovnost/svetniki/216-bernardin-sienski-20-maj>)

Bernardino Albizeschi, ki so ga pozneje imenovali "novi Frančišek", se je rodil 8. septembra 1380 v kraju Massa Carrara Marittima, nedaleč od Siene. Po smrti staršev so ga vzgajali sorodniki. Že z enajstimi leti je začel študirati na sienski univerzi. Zaradi nadarjenosti je bilo pred njim odprtih veliko poti, toda Božja previdnost je imela zanj pripravljene drugačne načrte. Ko je leta 1397 izbruhnila strašna epidemija kuge, je sedemnajstletni Bernardin končal študij ter negoval bolne in umirajoče v svojem mestu. Ko je bilo epidemije konec, je hudo zbolel še sam in več mesecev nihal med življenjem in smrtjo. V tistem času je v njem dozorel sklep, da bo stopil v red manjših bratov. Ko je leta 1402 ozdravel, je v Sieni prejel redovniško oblačilo, leta 1404 pa mašniško posvečenje. Bernardin je bil od vsega začetka zagovornik doslednega življenja. V nekem zapuščenem puščavniškem zavetišču je ustanovil majhen samostan, kjer je preživel deset let v popolnem uboštvu.

Leta 1413 je postal vratar v majhnem samostanu manjših bratov v Fiesolah pri Firencah, kjer si še danes lahko ogledamo njegovo celico. Nad njenimi vrati je v les vklesano njegovo ime. Od leta 1417 naprej je Bernardin delal kot spokorniški pridigar. V Italiji sta v tem času prevladovala verska ravnodušnost in nemoralnost, zaradi česar je bilo ljudskemu misijonarju iz Siene zaupano težko delo. Hodil je od mesta do mesta, se ustavljal na trgih in na prižnicah ter oznanjal Božjo besedo, ki je ni bilo mogoče preslišati. Spomin nanj je še danes živ v marsikaterem italijanskem svetišču. Tako lahko najdemo v stolnici v Perugii prižnico, s katere je Bernardin leta 1425 govoril eno svojih najznamenitejših pridig. Perugia hrani še eno znamenitost: v oratoriju sv. Bernardina, na koncu ulice Via dei Priori, so kamniti reliefi, ki prikazujejo prizore iz življenja tega svetnika.

Ta veliki misijonar je po zgledu svetega Frančiška oznanjal ljubezen, pokoro in mir. Zaradi priljubljenosti, ki jo je ohranil kljub svoji strogosti, so ga že med njegovim življenjem častili kot svetnika. Njegov učenec je bil tudi sveti Janez Kapistran, ki ga je pri delu ves čas podpiral.

Bernardin Sienski je umrl 20. maja 1444 v Sieni, star triinšestdeset let. Že po šestih letih, leta 1450, ga je papež Nikolaj V. razglasil za svetnika.

Bernardin Sienski je bil velik pridigar in ljudski misijonar. Njegova grobnica je v cerkvi sv. Bernardina v abruškem mestu L'Aquila. Njegovo telo počiva v modernem, novem sarkofagu, stari je namreč prišel v roke Napoleonovih osvajalcev. Trinajst let po njegovi smrti so v tem starodavnem mestu začeli graditi stolnico. Največji znamenitosti te cerkve sta njegova grobnica v kapeli desne stranske ladje, ki jo je leta 1505 izdelal Silvestro dell'Aquila, in oltar iz terakote, delo Andrea della Robbia.

Češčenje in običaji

Bernardinovo češčenje se je hitro razširilo po vsej Italiji. Središča so bila L'Aquila, kjer je pokopan, Siena, Perugia in Massa Marittima. Posebno čast uživa tudi v cerkvi santa Maria in Aracoeli v Rimu, kjer njegovo življenje in delo povečujejo znamenite freske slikarja Pinturicchia (okoli leta 1485).

Kot zanimivost – sveti Ignacij Lojolski je pribl. sto let po Bernardinovi smrti izbral znak "IHS", Bernardinov "grb", za simbol družbe Jezusove, jezuitskega reda.

Sveti Bernardin je zavetnik mesta Massa Marittima, prav tako pa zavetnik tkalcev z volno in priprošnjik v raznih boleznih (hripavost, pljučne bolezni ...).

Upodobitve

Bernardina Sienskega so upodabljali - po originalu - kot manjšega brata, redovnika z asketskim, koščenim obrazom. Podobnost z njegovim resničnim zunanjim videzom je povzeta po posmrtni maski, ki je shranjena v Mestnem muzeju v L'Aquili. Bernardin ima skoraj vedno pri sebi sončno ploščo z začetnicami "IHS", Kristusovim monogramom. Pogosto so ob njem upodobljene tudi tri škofovske mitre, ker je zavrnil tri škofovske naslove: v Urbinu, Sieni in Ferrari. Najstarejši portret, narejen verjetno še v času njegovega življenja (shranjen v zbirki Misciatelle v Rimu), je naslikal Sano di Pietro, ki je tudi avtor znamenite freske "Bernardin pridiga na Piazza del Campo v Sieni" (iz leta 1427). Ogledamo si jo lahko v kapiteljski dvorani v Sieni. Pomemben je tudi ciklus fresk Pinturicchia v cerkvi santa Maria in Aracoeli v Rimu.

DEJAVNOST

Predstavimo simbol Jezusovega imena oz. Kristogram (IHS):

Simbol IHS izhaja iz prvih treh črk grškega imena Jezus (IHSYOYΣ) oz. jota-eta-sigma (JESus - izgovorjava). Včasih se IHS interpretira kot "Jesus Hominum (ali Hierosolymae) Salvator", kar v latinščini pomeni Jezus rešitelj ljudi (ali Jeruzalema) ("Jesus, Saviour of men [or: of Jerusalem]").

3. januarja obhajamo praznik PRESVETEGA JEZUSOVEGA IMENA.

Presveto Jezusovo ime so kristjani častili že v prvih časih Cerkve. V 15. stoletju je sv. Bernardin Sienski s svojimi brati češčenje Jezusovega imena vneto pospeševal po vsej Evropi, bogoslužni praznik pa so uvedli v 16. stol.

Vsak izdelava sončno ploščo z začetnicami "IHS", Kristusovim monogramom. Na iz kartona izrezani krog prilepijo črke I, H in S, izrezane iz temnejšega papirja. Črke lahko tudi okrasijo.

ZAKLJUČNA MOLITEV

MOLITEV NA GOD SVETEGA BERNARDINA SIENSKEGA

O Bog, svetemu duhovniku Bernardinu Sienskemu si podelil izredno ljubezen do Jezusovega imena. Na njegovo priprošnjo naj tudi nas razvname ogenj resnične krščanske ljubezni. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

SVETI DANIJEL IN TOVARIŠI

Manjši bratje, duhovniki in redovni brat, mučenci v Maroku

+ 1227

God: 10. oktober

ZAČETNA MOLITEV IN SVETOPISEMSKI ODLOMEK: Peter izpove vero (Mr 8,27-30)

²⁷ Nato je šel Jezus s svojimi učenci v vasi Cezareje Filipove. Med potjo je učence spraševal: »Kaj pravijo ljudje, kdo sem?« ²⁸ Odgovorili so: »Janez Krstnik; drugi: Elija; spet drugi: eden od prerokov.« ²⁹ In vprašal jih je: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?« Peter mu je odgovoril in rekel: »Ti si Mesija.«

ZGODBA IN POGOVOR

Brat Danijel je bil pokrajinski predstojnik v Kalabriji. Ko je Frančišek umrl, je njegov naslednik brat Elija poslal brata Danijela in sobrate Leona, Angela, Nikolaja, Samuela, Hugolina in Domna misijonarit med muslimane v Maroko. Iz Toskane so šli v Španijo in od tam zopet čez morje v Ceuto v Maroku, kamor so prispeli septembra leta 1227. Na poti so pridigali. Bili so vneti za odrešenje ljudi, med katerimi so skušali s preprostimi besedami oznanjati evangelij. Živel so od miloščine. Ko so bratje prispeli v Ceuto, so se nastanili v gostišču za trgovce, kjer so jim nekaj dni pridigali. Vendar je bil njihov namen, da bi nagovorili muslimane.

Ker je bil kristjanom brez dovoljenja muslimanskega guvernerja vstop v mesto prepovedan, je sedem bratov vstopilo skrivaj. Najprej so opravili sveto spoved in prejeli obhajilo, nato pa so do konca dneva molili. Naslednji dan so se odpravili v mesto, kjer so na ulicah in trgih pogumno in neustrašno oznanjali, da je samo z vero v Jezusa Kristusa mogoče doseči odrešenje in vstajenje od mrtvih. To je muslimane tako razburilo, da so jih začeli zasmehovati, sramotiti in pretepati. Odpeljali so jih pred svojega poglavarja, ki jih je ob pomoči tolmača zasliševal, čemu so prišli in kaj so oznanjali. Ko so bratje začeli slaviti Jezusa, so se jim vsi posmehovali in jih imeli za norce, nato pa so jih vklenili in zaprli v ječo. Po osmih dneh so jih spet privedli pred poglavarja. Tedaj so bratje pogumno opomnili poglavarja, da če ne bo sprejel vere v Kristusa in se dal krstiti, ne bo zveličan. Poglavar jih ni poslušal, temveč jih je skušal najprej z lepimi besedami in obljubami prepričati, naj sprejmejo muslimansko vero. Ko so ga zavrnil, jim je zagrozil s smrtjo. Ker se smrti niso bali in so bili pripravljeni za Kristusa dati svoje življenje, so vztrajali v veri. Poglavar jih je besen obsodil na smrt z obglavljenjem na mestnem trgu. Tik pred tem so bratje poklekli pred Danijela, ki jih je blagoslovil in opogumil, da se nad njimi že odpirajo nebesa in večna blaženost pri Bogu. Bila je nedelja, 10. oktobra 1227. Ko se je množica znesla nad njihovimi trupli, so krščanski trgovci dobili dovoljenje, da so jih pobrali in pokopali. Leta 1251 je Don Pedro, portugalski kraljevi sin, relikvije mučencev prenesel verjetno v Brago. Češčenje sedmih mučencev se je razširilo po vsem Iberskem polotoku in v Italijo. Papež Leon X. jih je 22. januarja 1516 razglasil za svete mučence.

Česa se najbolj spomnite iz pripovedovanja o sv. Danijelu in tovariših? Kako bi z eno besedo opisali sv. Danijela in tovariše? (Besede zapišite.) Zakaj so postali mučenci? Kako je sv. Danijel opogumil svoje brate pred smrtjo? Ali bi vi raje umrli ali sprejeli muslimansko vero? Ali ste kdaj svojim prijateljem pričevali o Jezusu? Kako ste se počutili? Sv. Danijel in tovariši so izkazali svoj pogum. Kdaj v življenju sem bil jaz pogumen? Kdaj je prav vztrajati pri svojem in kdaj popustiti?

DEJAVNOST

Danijel in tovariši so pričevali o Jezusu in se niso bali umreti za Jezusa. Jezus je sprejel svoje trpljenje in za nas umrl na križu. Na plakat narišemo križ, ki ga zapolnimo s kroglicami iz krep papirja.

ZAKLJUČNA MOLITEV

ANTON PADOVANSKI

(tudi Anton iz Lizbone)

Portugalski redovnik, teolog, cerkveni učitelj in svetnik katoliške cerkve

Rojstvo: 15. avgust 1195, Lizbona, Portugalska,

Smrt: 13. junija 1231, Arcella (Padova, Italija).

God: 13. junij

ZAČETNA MOLITEV

ZGODBA IN POGOVOR

Sveti Anton se je rodil 15. avgusta 1195 portugalskemu plemiču Martinu Bulhõesu in njegovi ženi Mariji Tereziji Taveira. Njegovo krstno ime je bilo Fernando de Bulhões. Iz njegovega otroštva vemo le to, da je zgodaj izgubil starše. Pri petnajstih letih ga najdemo v stolniški šoli v Lizboni. Ko je šolo končal, je vstopil v skupnost avguštinskih korarjev, najprej v Lizboni, zatem v Coimbri. Poglobil se je v študij Svetega pisma in cerkvenih očetov. Pri šestindvajsetih letih je bil posvečen v duhovnika. V Coimbri je srečal pet manjših bratov, ki jih je sv. Frančišek Asiški poslal kot misijonarje med Mavre, muslimanske Arabce na Pirenejskem polotoku. Od tam so odšli v Maroko, kjer so umrli kot mučenci. Njihove posmrtno ostanke so prepeljali v Coimbro in jih tam pokopali. Pričevanje teh misijonarjev je Fernanda tako prevzelo, da je poleti 1220 zaprosil za sprejem v red Frančiškovih manjših bratov, kjer je dobil ime Anton. Odšel je kot misijonar v Maroko, toda zbolel je – Bog mu je dal vedeti, da ima z njim drugačne načrte. Ko se je vračal v Coimbro, je vihar zanesel ladjo na Sicilijo in Anton se je pridružil sinovom sv. Frančiška v Messini. Konec maja 1221 se je udeležil generalnega kapitlja v Assisiju in se tam srečal s sv. Frančiškom. Kakšni dve leti se je mirnem samostanu Montepaolo pri Forliju učil redovnega življenja po vodilu očeta Frančiška. Kmalu je zaslovel kot odličen pridigar. Zaradi njegove učenosti ga je Frančišek leta 1223 imenoval za prvega bogoslovnega profesorja svojega mladega reda. V letih 1225–1227 je deloval v južni Franciji, kjer je s svojo ognjevitostjo, a obenem blago pridigo zbiral velike množice, da je pogosto pridigal zunaj, na trgih. Ljudje so mu prisluhnili, ker je svoje oznanjevanje potrjeval z življenjem. Ko je opominjal pridigarje: »Živa je govorica, ko govorijo dela. Umolknejo naj besede, govorijo naj dela,« je mislil tudi nase. Ko se je vrnil v Italijo, je bil izvoljen za predstojnika reda manjših bratov v severnem delu Italije. Leta 1230 je prvič prišel v Padovo, kjer je do konca leta zaključil svoje Nedeljske govore. Kot član poslanstva, ki je v redovnih zadevah potovalo v Rim, je pridigal pred papežem Gregorjem IX., ki je bil tako prevzet od njegovega izrednega poznanja Svetega pisma, da ga je imenoval 'skrinja zaveze'. Ko je bil na lastno prošnjo razrešen predstojniške službe, se je vrnil v Padovo. Tu je pisal svoje slavne Govore za svetniške praznike. Po uspešnih postnih pridigah se je umaknil v Camposanpiero. Ko je začutil, da mu pojemajo moči, je prosil, naj ga odpeljejo v samostan v Padovo. Po poti je tako oslabil, da so ga prenesli v majhen samostan Arcella, kjer je še isti dan, 13. junija 1231, izdihnil dušo. Na njegovem grobu v Padovi so se začeli goditi čudeži. Ko so bili potrjeni, ga je papež Gregor IX. že 30. maja 1232 – manj kot leto dni po smrti – razglasil za svetnika. Naslov cerkvenega učitelja mu je dal papež Pij XII. leta 1946.

Zavetnik: Priporočajo se mu za izgubljene stvari, za srečen porod, proti neplodnosti, proti vročici, proti boleznim živine, proti brodolomu, vojnim stiskam, kugi; je zavetnik zaljubljenцев, zakoncev, žensk in otrok, revežev, popotnikov, pekov, rudarjev; priprošnjikov v vseh potrebah; frančiškanov, Padove in Lizbone.

Kreposti: Kljub svoji veliki nadarjenosti, zlasti pridigarskim sposobnostim, je bil vse življenje preprost, skromen in ponižen. Odlikovala ga je globoka ljubezen do Križanega in Marije.

Čudeži: Poleg številnih čudežev ozdravljenja, ki so se dogajali na njegovem grobu, poznamo še veliko drugih čudežnih dogodkov, npr. kako so ribe poslušale njegov govor, kako je mula pokleknila pred svetim Rešnjim telesom. Imel naj bi tudi dar bilokacije (da je bil lahko hkrati na dveh različnih krajih) in jasnovidnosti, napovedovanja prihodnjih dogodkov.

Dela: Ohranjenih je nekaj njegovih osnutkov pridig oz. govorov za nedelje in praznike ter komentar k psalmom.

Upodobitve: Skoraj vedno ga upodabljajo kot mladega frančiškana, velikokrat med pridigo (tudi kako pridiga ribam), najpogosteje pa z Detetom Jezusom v naročju in lilijo.

Drugi njegovi atributi so še: osel in ribe, hostija, šatulja, križ.

Češčenje pri nas: Tako kot drugod je tudi pri nas njegovo češčenje zelo razširjeno, posvečenih mu je pet župnijskih in 21 podružničnih cerkva, številni so njegovi oltarji in kipi. Zgodovinski viri poročajo, da je deloval tudi v Gorici, tu je ustanovil samostan in kapelo sv. Katarine, ter dal pobudo za ustanovitev frančiškanskega samostana v Ljubljani.

Sveti Anton pridiga ribam:

Brat Anton je že nekaj dni pridigal v mestu Rimini. Mesto je bilo trdnjava katarov, krivovercev, ki so sovražili duhovščino, cerkveno oblast, zanikali Jezusovo učlovečenje in evharistijo. Ustrahovali so ljudi, tako da si nihče ni upal poslušati svetega Antona. Nekega večera se je zgodilo, da so skoraj vsi poslušalci zapustili trg. Brat Anton pa je v sebi začutil navdih in je vzkliknil: »Rimini, Rimini! Gorje ti, ker zavračaš božjo besedo in zapiraš vrata pred njegovo milostjo! Če bi pridigar začel govoriti ribam v tvojem morju, bi vse hitro priteklo poslušat božjo besedo, čeprav so gluhe in neme; ti pa prostovoljno postajaš gluho in nemo mesto! Gorje ti ...« Drugega dne je stopil v veliko barko, ki je bila privezana ob ustju reke Marecchia, sedel na krmo, se oprl na veliko krmilo in se obrnil na odprto morje. »Drage ribe, moje sestrice ... Sestre moje, ribe moje, poslušajte Gospodovo besedo, ker je krivoverci nočejo slišati ...« Ko je govoril dalje, so se na nakodrani morski površini začele zbirati jate rib, da so se njihovi bleščeči in srebrnkasti hrbti svetili v jutranjem soncu; vedno več jih je bilo in uredile so se v vrste, kot da bi imele pamet: manjše so bile spredaj, večje za njimi, tiste velike pa zadaj ... Ribe so svoje glave obrnile k pridigarju, kot da bi ga zbrano poslušale: »... kolikor vam je mogoče, se morate truditi, da bi se primerno zahvalile Gospodu, ki vam je za bivališče določil tako čudovito, tako žlahtno snov, in sicer tako, kot vam ustreza: dal vam je sladko in slano vodovje ...« Kot blisk se je po mestu razširila novica o nenavadnem dogajanju in prikazala se je reka ljudi ... Pridigar je tedaj sklenil svojo pridigo: »Zaradi vsega tega se morate, drage sestre ribe, zahvaljevati Bogu in ga slaviti, saj vam daje več dobrot kot drugim stvarjem. V njegovem imenu vas sedaj blagoslavljam in vas odpuščam v miru.« Ko se je novica o čudežu razširila po mestu, so ga ljudje začeli množično poslušati, krivoverci pa so se spreobračali. Po tem čudežu so se prebivalci vsega mesta spreobrnili. Le zlobni Bonvillo je še naprej vztrajal v neveri.

Tudi mula je pokleknila

Znana je zgodba iz življenja sv. Antona Padovanskega, ki so ga ljudje množično poslušali in se spreobračali. Krivoverci so se seveda grizli od zavisti, ker je imel Anton tolikšen uspeh. Njegov voditelj, posestnik Bonvillo, se je hotel ponorčevati, zato je šel staviti: »In evharistija? Kristusovo telo? Na! pojdimo staviti! Če bo moja mula, ki ji tri dni ne bom dal jesti ne piti, pokleknila pred evharistijo prej, kot pa se pognala v travo ali v oves pred svojim nosom, potem bom veroval tudi jaz.« Anton je stavo sprejel. Določenega dne se je ljudstvo že zgodaj zjutraj zbralo na trgu. Bonvillo je komajda zadrževal mulo, ki je, sestradena, hotela muliti travo ob poti. Z druge strani

pa se jim je že bližal sprevod s svetim Antonom, ki je slovesno opravljen prinašal sveto Rešnje telo. Muli so sneli brzdo, ji ponudili šop sveže trave ter prednjo postavili golido ovsa. Ta pa ni niti za trenutek omahovala. Takoj je pokleknila, kakor da ni videla nič drugega. »Čudež! Čudež!« je kričala množica, Bonvillo pa je vzdiknil, da veruje, in tudi sam pokleknil poleg svoje mule ter javno prosil odpuščanja. (R. S.)

BOŽJA BESEDA (Jn 15,12-17)

12 To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil. 13 Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje. 14 Vi ste moji prijatelji, če delate, kar vam naročam. 15 Ne imenujem vas več služabnike, ker služabnik ne ve, kaj dela njegov gospodar; vas sem imenoval prijatelje, ker sem vam razodel vse, kar sem slišal od svojega Očeta. 16 Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil in vas postavil, da greste in obrodite sad in da vaš sad ostane; tako vam bo Oče dal, kar koli ga boste prosili v mojem imenu. 17 To vam naročam, da se ljubite med seboj!«

Izhodišča za pogovor

Jezus nam je dal zapoved ljubezni. Kako jo je izpolnjeval sv. Anton?

Gospod je sv. Antona izbral za pridigarja. Kakšne sadove je obrodil?

DEJAVNOST

1. Antonovi kruhki

Pekli bomo Antonove kruhke, ker je Anton zavetnik pekov.

Sestavine (za približno 30 kruhkov):

- τ 1 kg moka
- τ 6 dl toplega mleka
- τ 2 dl olja
- τ 4 žlice sladkorja
- τ ½ žličke soli
- τ 42 g kvasa
- τ ½ dl mlačne vode

Postopek:

V posodi zmešamo moko, sol in 3 in pol žlice sladkorja, naredimo jamico in v njej zdrobimo kvas, ki ga zamešamo s ½ žlice sladkorja in ½ dl vode. Počakamo, da zmes malo vzhaja (3-5 min). Nato dodamo še olje in mleko ter premešamo, da nastane testo, ki naj malo vzhaja (5-10 min). Iz testa oblikujemo hlebčke. Pečemo na 200 °C 10-15 minut oz., dokler po vrhu ne porumenijo.

2. Izdelovanje obeskov za na ključke iz fimo mase

Anton Padovanski je zavetnik za izgubljene stvari. Izdelali bomo obeske za ključke, da jih bomo čim manjkrat izgubili.

Pripomočki: fimo masa, vrvica, zobotrebec oz. palčka.

Potek: vsak naredi svoj obesek. Z zobotrebcom naredi ustrezno luknjico, skozi katero napelje vrvico, ko je obesek pečen. Pečemo 20 minut na 130 °C.

ZAKLJUČNA MOLITEV

SV. EVSTOHIJA CALAFATO (ODLOČNA OPATINJA)

Red klaris

Rojena: leta 1443

Umrta: leta 1485

God: 19. januar

ZAČETNA MOLITEV

Molitev Frančiškovih otrok ter pesem V mojih mislih si le ti.

Za ponovitev o klarisah: kviz

ZGODBA (v prilogi) IN POGOVOR

Zgodbo lahko animator prebere, pripoveduje, lahko jo zaigrate ... Vendar pozor! Otroci morajo biti med zgodbo tiho, čisto tiho.

Zakaj? Sv. Evstohija je v samostanski red vpeljala strožja pravila, bila je odločna opatinja. Tihota je eno od pravil, ki se jih pri klarisah strogo držijo. Pred zgodbo otrokom ne povemo, zakaj morajo biti tiho.

Pogovor: Po koncu zgodbe jih vprašamo, zakaj so morali biti tako strogo tiho. Pomagamo jim z vprašanji: Kakšna pa je bila Evstohija? Kaj je zahtevala od sosester?

Ko razumejo, zakaj so morali biti tiho, kako drugače od nas živijo klarise, poskušamo še enkrat biti vsi skupaj tiho cca 2 minuti. Kdor ne vzdrži, naj zapusti prostor.

Nato se pogovorimo še o njenih zadnjih besedah pred smrtjo:

»Vzemite križ ter ga nosite za Gospodom in naučil vas bo vsega.«

- τ Kateri so bili križi sv. Evstohije?
- τ Kateri so naši križi v življenju? (npr. prijatelj, ki nas heca, domača naloga iz matematike, ki nam ne gre, mama, ki nam ne pusti igrati igric ...)
- τ Kako se spopadamo s križi, kdo nam jih pomaga nositi?

DEJAVNOST

Igra: lovljenje s križem: otroci se lovijo, kot v običajni igri lovljenje, vendar ima vsak svoj križ – otroke po dva in dva zvežemo za roke, tako so drug drugemu ovira, križ, teže tečejo. Prav tako zavežemo tudi dva, ki lovita.

V tem smislu lahko prilagodite tudi kakšno drugo igro, pomembno je, da imajo dodaten »križ«. 😊

Dejavnost: Vsak otrok nariše svoj križ, ki ga je omenil v pogovoru in/ali kako se z njim spopada. Te risbe na koncu uporabimo pri molitvi.

ZAKLJUČNA MOLITEV

Preberite evangelijski odlomek: Mt 16,24-26. Vsak naj nato v trenutku tišine odloži svoj križ na sredino poleg lesenega križa, potem pa skupaj zmolimo molitev Oče naš, v kateri se spomnimo na svoje križe in Očeta prosimo za pomoč pri nošenju teh.

Kviz o klarisah

1. Kdaj so bile ustanovljene klarise?
 - a. okrog leta 500
 - b. okrog leta 1200**
 - c. okrog leta 1600
 - d. okrog leta 1900
 - e. včeraj
2. Kdo je ustanovil red klaris?
 - a. sv. Klara iz Montefalca
 - b. sv. Evstohija Calafato
 - c. sv. Klara Asiška**
 - d. sv. Frančišek Asiški
3. Zavetnica česa je sv. Klara?
 - a. televizije**
 - b. gasilcev
 - c. družine
 - d. umetnikov
4. Kaj je poslanstvo klaris?
 - a. so vrtnarke
 - b. molijo za druge ljudi v svetu**
 - c. pletejo puloverje
 - d. oznanjajo svetu, kako je živel sv. Frančišek
5. Kakšne barve je njihova obleka?
 - a. modra
 - b. bela
 - c. črna
 - d. rjava**
0. Ali imajo tudi klarise 3 vozle na svoji obleki, kot frančiškani, minoriti in kapucini?
 - a. da**
 - b. ne
7. Pri katerih letih se je Evstohija odločila za samostansko življenje?
 - a. pri 11-ih
 - b. pri 30-ih
 - c. pri 13-ih**
 - d. pri 50-ih
8. Kako ji je bilo ime, preden je vstopila v samostan?
 - a. Smeralda**
 - b. Jožefa
 - c. Marija
9. Zakaj je Evstohija ustanovila svoj samostan?
 - a. ker je to želela
 - b. ker ni želela živeti tako, kot živijo klarise v samostanu
 - c. ker je naletela na nasprotovanja glede strogosti**
10. S čigavo pomočjo je zgradila svoj samostan?
 - a. s pomočjo papeža
 - b. s pomočjo bratov in strica**
 - c. s pomočjo prijateljev
11. Kaj je naročila svojim sestram ob svoji smrti?
 - a. Vzemite križ ter ga nosite za Gospodom in naučil vas bo vsega.**
 - b. Molite in se veselite.
 - c. Strogost in disciplina sta pomembna.
12. Kako je bil ime papežu, ki ga je prosila za ustanovitev svojega samostana?
 - a. Aleksander III.
 - b. Kalist III.**
 - c. Nikolaj V.

sv. Evstohija Calafato

devica, klarisa, opatinja

1434 – 1485

19. januar

ODLOČNA OPATINJA

V bogati plemiški in trgovski družini Calafato se je očetu Bernardu in materi Macaldi poleg več sinov kot zadnja rodila še hči Smeralda. Prva leta je preživela pod skrbnim in pobožnim vodstvom svoje matere. Pri trinajstih letih se je odločila za samostansko življenje, vendar je oče temu nasprotoval, saj jo je hotel poročiti s trgovcem Nikolajem. Oče je kmalu umrl in tedaj se je Smeralda zatekla v bližnji samostan sester klaris. Toda njeni bratje so prišli za njo in grozili, da bodo požgali samostan, zato je opatinja Smeraldo odslovila. Vrnila se je domov, si ostrigla lase in začela živeti kot redovnica. Ko so sorodniki videli njeno odločnost in močno voljo, so ji dovolili oditi v samostan klaris v Basicu blizu Messine, kjer je dobila redovno ime Evstohija.

Devet let je živela v tem samostanu in si zelo prizadevala, da bi sestre v skupnosti živele po zgledu svete Klare. Ko je sestra Evstohija postala opatinja, je želela v samostanu vpeljati strožjo redovno disciplino, vendar je naletela na veliko nasprotovanje. Zato je prosila papeža Kalista III., naj ji dovoli ustanoviti

nov samostan. V njem je s še dvema sestrama zaživela pristno redovno

življenje po prvotnem Vodilu svete Klare. Zaradi vsega tega so

sestri Evstohiji zelo nasprotovali. Vendar ji to ni vzel moči

in poguma, ampak je vse izkoristila za prekaljevanje

svoje svetosti. Živela je v strogi pokori in globoki

molitvi pred križanim Jezusom. Čez sedem let se

je zaradi prihoda novih sester skupnost tako

povečala, da so se preselile v nov samostan

Montevergine, ki ga je sestra Evstohija zgradila

ob pomoči bogatega strica in svojih bratov.

Sestre so jo izvolile za opatinjo. Ko je umirala, je

sestram naročila samo eno: »Vzemite križ ter ga

nosite za Gospodom in naučil vas bo vsega.« Še

danes je telo svetnice popolnoma nestrohnjeno.

BL. Marija Angela Astorch: Pripravljena na vsako delo

Devica, klarisa kapucinka, opatinja

1592–1665

God: 2. december

ZAČETNA MOLITEV

Molitev Frančiškovih otrok ter pesem Halo, Bog, kličem Te ...

UVODNA DINAMIKA: »ACTIVITY«

Animator na listke napiše različna dela, ki jih je opravljala bl. Angela (branje, kuhanje, pranje, vrtnarjenje, strežba bolnikom, pomoč beguncem, molitev). Poleg tega v kot kartončka napiše tudi črko G=govorjenje (opisati delo, ne da bi uporabil to besedo ali njen koren), R=risanje, P=pantomima. Različni otroci izžrebajo listek in ostalim predstavijo delo na način, ki je zapisan na listku. Drugi morajo ugotoviti, kaj predstavlja.

ZGODBA IN POGOVOR

[izg.: Maria Ánhela Astorch] (glej prilogo)

Animator otroke navduši, da bodo slišali zgodbo nekoga, ki je vse te stvari delal v svojem življenju, in to z velikim veseljem in ljubeznijo ...

Začne pripovedovati zgodbo bl. Marije Angele (lahko jo tudi DOŽIVETO prebere), ki se je rodila in delovala v Španiji.

Pogovor ob zgodbi:

- τ Kako je ime današnji svetnici – ob rojstvu in potem, ko je vstopila v samostan? Hieronima Marija Neža in Marija Angela Astorch.
- τ Kje se je rodila? V Barceloni (nogomet ☺), v Španiji.
- τ Kaj je bila po »poklicu«? Klarisa kapucinka (več: <https://www.kapucini.si/klarise-kapucinke-zgodovina-oz-nastanek-reda/>)
- τ Kakšno je bilo njeno otroštvo? Zgodaj izgubila mamo in očeta. Zanja so skrbeli sorodniki.
- τ Kaj je v mladosti najraje delala? Brala latinske knjige.
- τ Kaj pomeni, da je postala opatinja? Da je postala glavna, odgovorna za vse sestre v samostanu.
- τ Je biti opatinja enako kot biti šefica? Ne. Šef samo ukazuje, ona pa je delala čisto vsa dela (kuhinja, pralnica, vrt, bolniki ...).
- τ Kako pa je v današnjem času – ali obstajajo kakšna dela, ki so manj vredna od drugih? Pa so res manj vredna? Zakaj? Vsako pošteno delo je največ vredno. Če npr. ne bi bilo ljudi, ki bi čistili, bi živeli kot na smetišču ...
- τ Kako se jaz obnašam npr. do čistilk v šoli? Ali pa na cesti? Ali do šoferja avtobusa? Povabimo otroke, naj bodo do vseh spoštljivi in hvaležni za njihovo delo. To lahko pokažemo npr. tako, da jih vedno pozdravimo in jih prijazno pogledamo ter se jim nasmehnemo.
- τ Kaj pomeni, da je Marija Angela BLAŽENA? Poznamo tudi katerega Slovenca, ki je blažen? Bl. škof Anton Martin Slomšek. Blažena pomeni, da je Cerkev prepoznala, da je tako lepo živela, da nam je lahko zgled, hkrati da je že v nebesih in tako prosi Jezusa za nas. Blažena pomeni podobno kot sveta. Razlika je samo v tem, da svetnika pozna celotna Cerkev po vsem svetu, blaženega pa le neka država ali red – bl. Slomška poznamo in se mu priporočamo Slovenci, bl. Marijo Angelo pa Frančiškovi redovi, kamor spadamo tudi Frančiškovi otroci.

DEJAVNOST

Otroke vprašamo, katero delo pa je bl. Marija Angela opravljala na koncu svojega življenja. Je molitev res delo? Mislite, da je molila samo, ko je bila stara? Molitev je lahko na neki način delo, vendar je mnogo več! Molitev je način življenja. Molitev je odnos z Bogom. Je pogovor z Jezusom, ki je naš prijatelj ... Pa tudi z Marijo in ostalimi svetniki ...

Otroke vprašamo, koliko časa na dan pa si oni vzamejo za molitev in kdaj?

Povabimo jih, da si bomo sedaj skupaj vzeli čas in šli na obisk k Jezusu v cerkev/kapelo pred Najsvetejše. Prostor prej pripravimo in okrasimo s svečkami, tako da že samo okolje pomaga k molitvi in vstopanju v Skrivnost ... Najsvetejše imenujemo Jezusa, ki je v hostiji. Duhovnik posveti hostije pri sv. maši in tako lahko mi pri obhajilu prejmemo Jezusa, večjo hostijo pa lahko spravi v posebno posodo, ki ji pravimo monštranca, in tako lahko med molitvijo na prav poseben način gledamo Jezusa in On gleda nas. To nam pomaga, da se lažje pogovarjamo z Njim.

Da pa se lahko s komerkoli pogovarjamo, je pomembno, da znamo poslušati. Če namreč govorimo, potem ne moremo slišati. In še slabše – če se hočem pogovarjati s prijateljem Maticem, potem pa govorim s prijateljico Ano, se z Maticem ne morem pogovarjati ...

Zato otroke povabimo, da gremo v tišini v cerkev in res pripravimo svoje srce za Jezusa.

ADORACIJA

- τ Izpostavitev Najsvetejšega, medtem pesem: Odpri oči mi, da vidim Te, Jezus.
- τ Otroke še enkrat uvedemo, da je sedaj na poseben način Jezus med nami. Da nas je zelo vesel. Da je naš prijatelj in da nas ima zelo rad. Da bo vesel, če Mu kaj povemo – če se Mu zahvalimo, Ga kaj prosimo ... Ostanemo cca. 3 min v tišini.
- τ Otrokom razdelimo večje rdeče srčke in svinčnike. Povabimo jih, naj na svoje srce napišejo, kar želijo Jezusu še posebej povedati ... Ni se jim potrebno podpisovati, ker Jezus ve, od koga je kaj ...
- τ Ko končajo, jih povabimo, da eden po eden pristopijo k Jezusu v Najsvetejšem in v Njegovo bližino položijo svoje srce. Če želijo, se lahko Jezusa tudi dotaknejo ali ga pobožajo ... Lahko tudi prižgejo vsak svojo svečko in jo položijo na srce. Medtem pojemo: Jezus moj, ljubim Te.
- τ Otrokom povemo, da je Jezus vedno zelo vesel, kadar pridemo k Njemu in nas vabi, da tudi drugače to večkrat naredimo. Da se čez dan za trenutek ustavimo, lahko zapremo oči in Jezusu kaj povemo. On je vedno z nami in ima vedno čas za nas. On nas bo vedno poslušal. In tudi kaj povedal. Pomembno pa je, da znamo mi toliko utihniti, da ga bomo lahko slišali ...
- τ Blagoslov z Najsvetejšim.
- τ Za konec: Jezus Kristus je naš rešenik

POTREBUJEMO:

- kitara in pesmarice
- napisani listki za »Activity«
- življenjepis bl. Marije Angele Astorch
- svečke in vžigalnik
- Najsvetejše
- izrezana rdeča srca in pisala

bl. Marija Angela Astorch

devica, klarisa kapucinka, opatinja

1592 – 1665

2. december

PRIPRAVLJENA NA VSAKO DELO

Hieronima Marija Neža se je rodila v Barceloni kot zadnja od štirih otrok mami Katarini in očetu Kristofu Astorch. Ko je bila stara komaj deset mesecev, ji je umrla mama, zato je zanjo poskrbela rednica. Ko je bila stara pet let, ji je umrl tudi oče. Tako so skrb za njeno vzgojo prevzeli njeni sorodniki, omogočili pa so ji tudi primerno izobrazbo, tako da se je naučila brati in pisati ter opravljati ženska dela. Zelo rada je brala knjige, še posebej latinske. Ko je dopolnila enajst let, je vstopila v samostan, a je sestre niso takoj sprejele medse, saj je bila še premlada. Šele po petih letih je smela obleči redovno obleko, obenem pa je dobila novo ime – Marija Angela. Učiteljica novink sestra Viktorija je bila zelo stroga in precej neprijazna ter ji je prepovedala, da bi brala latinske knjige. Toda to Marije Angele ni omajalo in je že naslednje leto naredila slovesne zaobljube. Pet let za tem je s petimi drugimi sestrami odšla v mesto Saragoza, kjer so odprle nov samostan. Tu je Marija Angela postala učiteljica novink,

pozneje pa so jo sestre izvolile za opatinjo. Vedno je bila pripravljena na vsakršno delo v kuhinji, pralnici, na vrtu, rada pa je pomagala tudi bolnim. Miloščino, ki so jo dobile sestre,

je velikodušno delila z ubogimi. Ko pa so prišli v mesto begunci iz Katalonije, jim je celo razdelila obleke novink. Želela je razširiti red, zato je skupaj s petimi sestrami ustanovila nov samostan v kraju Murcia. Opatinja je ostala vse do izpolnjenih sedemdesetih let, ko ni mogla več delati. Od tedaj se je posvečala izključno molitvenemu življenju. Pet let zatem je sklenila svoje zemeljsko življenje med petjem evharistične pesmi »Jezik moj, skrivnost opevaj«.

SV. LEOPOLD MANDIČ

IN

SV. PIJ IZ PIETRELCINE

Bil je velik spovednik

Rojstvo: 1866

Smrt: 1942

God: 12. maj

Velik spovednik, imel je stigme na rokah.

Rojstvo: 1887

Smrt: 1968

God: 23. september

ZAČETNA MOLITEV

ZGODBA IN POGOVOR

Naša dva svetnika bomo predstavili v dveh skupinah. Vsaka skupina bo slišala zgodbo enega, nato izdelala plakat in zgodbo predstavila drugi skupini. Plakat naj bo zanimiv. Skupine oblikujemo tako, da je enakovredno število mlajših in starejših. Starejši naj se posvetijo vsebini plakata, mlajši pa naj kaj narišejo.

1. Otroke razdelimo v dve skupini.
2. Vsaka skupina bo prebrala zgodbo svetnika (v prilogi). Da dolgočasno branje naredimo zanimivejše, zgodbo razdelimo na več delov (5). Posamezne dele razrežemo in na kos zapišemo zaporedno številko. Dele poskrrijemo po učilnici in otroci naj iščejo kose. Seveda skrivanje listkov opravimo pred srečanjem! (5 min)
3. Zgodbo lahko prebere več otrok po delih ali pa en posameznik (2 min).
4. Animator spodbudi otroke, da imajo posebno nalogo in da bodo postali predavatelji in predstavili zgodbo svetnika drugi skupini.
5. Animator usmerja otroke pri oblikovanju vsebine plakata (20 min). Plakat naj vsebuje poglavja:
 - τ Rojstvo (kje, kdaj, komu) in otroštvo
 - τ Vstop v redovno življenje (kako)
 - τ Kje vse je bil in kaj je tam počel - tukaj je odlično izhodišče, da vpeljemo mlajše, da narišejo, kaj je svetnik počel. Časovno zaporedje krajev lahko uprizorimo s puščicami ...
 - τ Čudeži in posebnosti (stigme in videnje v dušo)
 - τ Po čem je najbolj znan, kaj je počel
 - τ Smrt in okoliščine smrti
6. Po skupni predstavitvi (10 min) lahko animatorji tudi kaj vprašajo, sledi še skupen pogovor (10 min) o pomembnih zadevah.

IZHODIŠČA ZA POGOVOR

- τ Kdo je prejel stigme? Kaj so stigme? Je to kazen ali nagrada? Poznamo koga, ki je prejel Kristusove rane? Pater Pij. To so rane, ki jih podari sam Jezus. To je dar, da lahko trpiš, kot je trpel Jezus. Sveti Frančišek, Katarina Sienska ...
- τ Kaj je to spoved? (naj kaj več povejo starejši) Kako ste se počutili pred spovedjo in po njej? Ste se po spovedi počutili bolje, čistejši ...
- τ Kdo odpušča grehe? Jezus.
- τ Svetnika sta spovedovala več kot deset ur na dan vsak dan. Od kod jima ta moč? Če prosimo Boga, da nam pomaga in če to delamo v njegovo hvalo in slavo, je vse mogoče in lažje. Ne smemo se zanašati le na svojo moč. Ali kaj prosite Boga ali vse delate na lastno pest?

DEJAVNOST (10 min) zažiganja grehov:

Vsak od otrok dobi svoj listek, na katerega napiše ali nariše slaba dejanja. Kaj je grdega naredil, rekel, bil len ... Povemo, da tega, kar je napisano, nihče ne bo videl. Skupaj gremo ven, naredimo krog. Sledila bo zaključna molitev in zažig grehov.

ZAKLJUČNA MOLITEV

- I. Naredimo križ.
- II. Spodbudimo otroke, naj svoje grehe položijo na sredino kroga.
- III. Animator listke zažge, skupaj pa zmolimo molitev KESANJE.
- IV. Na koncu še vsak otrok pove, kako se bo vnaprej trudil za dobro, kaj bo dobrega storil čez vikend, koga bo razveselil, komu se bo opravičil ...
- V. Slava Očetu in zaključni križ.

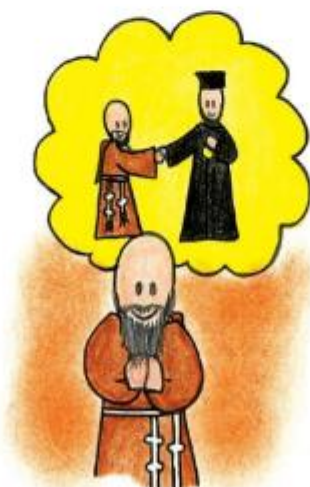
sv. Leopold Mandić

kapucin, duhovnik, spovednik

1866 – 1942

12. maj

MISIJONAR V SPOVEDNICI

Petru in Karolini Mandić se je v kraju Herceg Novi, ki leži v črnogorskem zalivu Boka Kotorska, kot zadnji od dvanajstih otrok rodil sin Bogdan. Starša sta bila svojim otrokom resničen zgled pravega krščanskega življenja. Mali Bogdan je pogosto šel z očetom tudi med tednom k sveti maši. V šoli mu je šlo zelo dobro, tako da je pogosto ob popoldnevih prihajal v kapucinski samostan, kjer je bil deležen še zasebnega pouka. Že zgodaj je začutil božji klic, pri šestnajstih letih pa je vstopil h kapucinom, kjer je dobil ime Leopold. Poslali so ga v semenišče beneške province v Vidmu. Kasneje je odšel študirat v Padovo, nato pa še v Benetke, kjer je bil tudi posvečen v duhovnika. Zelo si je želel kot misijonar delovati med pravoslavni kristjani, saj ga je zelo bolela razdeljenost kristjanov. Toda predstojniki niso upoštevali njegove želje, saj so bili prepričani, da to ne bi bilo dobro zanj. Leopold

je bil namreč telesno šibek in bolehen, vendar se zaradi želodčnih bolečin ni nikoli pritoževal, ampak je vse potrpežljivo prenašal. So ga pa predstojniki za nekaj časa poslali v Zadar, nato pa še v Koper, kjer je bil namestnik predstojnika samostana in spovednik. Po vrnitvi v Padovo je opravljal službo spovednika in vzgojitelja kapucinskih bogoslovcev. Nikoli ni odšel v misijone, je pa postal misijonar

v svoji spovednici, saj so vanjo prihajale množice

ljudi, med njimi tudi škofje in duhovniki.

Njegove besede tolažbe in spodbude

so ljudem prinašale zakrament

božjega usmiljenja. To je bilo

Leopoldovo glavno poslanstvo,

saj je vsak dan spovedoval po

deset ur in to neprehoma

vse dokler ni 30. julija

1942 zaspal v Gospodu.

sv. Pij iz Pietrelcine

kapucin, duhovnik, spovednik, mistik

1887 – 1968

23. september

MISTIČNI DELIVEC BOŽJEGA ODPUŠČANJA

Frančišek se je rodil v družini Gracija in Marije Jožefe Forgione. Starša sta bila revna, a globoko verna kmeta v Pietrelcini na jugu Italije. Frančišek je že v otroštvu večkrat imel videnja, v katerih sta se mu prikazala Jezus in Marija. Šestnajstleten je prosil za sprejem pri bratih kapucinih, kjer je dobil ime Pij. Kmalu po mašniškem posvečenju so ga zaradi resnega obolenja pljuč poslali v domačo Pietrelcino z blagim podnebjem. Od tam je po šestih letih odšel v kraj San Giovanni Rotondo, kjer je z manjšimi prekinitvami deloval vse življenje kot

spovednik in čudodelnik. Velike množice ljudi so začele prihajati v njegovo spovednico, tako da je včasih spovedoval štirinajst ali celo šestnajst ur dnevno. Pri enaintridesetih letih je med izrednim mističnim doživetjem prejel stigme – Kristusove rane kot odraz izjemne božje bližine. Še večje množice so prihajale v San Giovanni Rotondo, pater Pij pa je ta božji dar skrival in mu ni bilo mar za človeško slavo, ampak samo za eno – da bi se čim več ljudi spreobrnilo in zaživelo v resničnem prijateljstvu z Bogom. Pij je kot spovednik zdravil duše, toda poskrbel je tudi za telesne bolezni, saj je ustanovil najsodobnejšo bolnišnico. Mnogi so zaradi stigem patru Piju očitali, da

je goljuf in so ga tudi zelo sramotili, tako da so mu predstojniki za nekaj časa celo prepovedali, da javno mašuje. Pij je poleg stigem imel še druge nadnaravne milosti: spovedancem je videl v dušo; nekajkrat je sočasno bil na dveh različnih krajih; večkrat ga je napadel tudi hudi duh, ga pretepal in metal ob steno, vendar ga je Bog varoval in tolažil v mističnih zamaknjenjih. Po Pijeви molitvi in priprošnji je mnogo ljudi čudežno ozdravelo ali se spreobrnilo. Vse do svoje smrti je bil pokoren predstojnikom, predvsem pa Bogu.

BLAŽENI FRIDERIK OZANAM

Bil je laik, ustanovitelj Vincencijeve zveze dobrote.

Rojstvo: 23. 4. 1813

Smrt: 8. 9. 1853

God: 8. september

ZAČETNA MOLITEV

Sveti troedini Bog, hvala ti, ker nas zbiraš,
da se lahko tvoja ljubezen uresničuje in razširja
v naporu in veselju naših odnosov.

Prosimo te, da nam v času, ki ga tako boleče zaznamuje razpad družine,
skupnosti in odnosov, pomagaš prebujati hrepenenje
po medsebojni povezanosti in sprejetosti.

Naj v naših odnosih
namesto ljubosumja prevladuje ljubeča
ranljivost in odprtost za sprejemanje,
namesto tekmovalnosti sodelovanje,
namesto laži resnica,
namesto lenobe ustvarjalno delo,
namesto mlačnosti veselo pričevanje,
namesto strahov odpiranje Tebi in bližnjemu,
namesto samovolje Tvoja volja.

Naj se v nas razplamti ogenj Tvoje ljubezni,
da bomo prinašali luč najbolj ubogim
in pozabljenim.

Naj bomo zares njihovi bratje in sestre. Amen.

Pesem: Oče, tebi izročam se (ali katerakoli po izbiri)

Sveti Vincencij Pavelski (po njem je bl. Friderik Ozanam ustanovil Vincencijevo zvezo dobrote)

ZGODBA IN POGOVOR

Anton Friderik Ozanam se je rodil v Milanu 23. aprila 1813 - bil je laik (laik= vernik, ki ni duhovnik ali redovnik). Bil je peti od štirinajstih otrok Janeza Antona Ozanama, Napoleonovega oficirja in kasneje zdravnika, in Marije Nantas. Poročil se je z Amelijo Soulacroix in imel z njo hčerko Marijo.

Friderik velja za enega najvidnejših likov krščanstva v 19. stoletju. Obramba resnice in zavzetost za socialna vprašanja sta bili temelj njegovega življenjskega poslanstva. Poleg dela za socialno šibke in uboge ter znanstvenega dela se je ves čas svojega kratkega življenja z zgledom in besedo nevsiljivo in rahločutno zavzemal, da bi krščanski duh prežl tedanjo razkristjanjeno in veri nenaklonjeno družbeno ozračje. Bil je mož molitve, vsak dan je najprej pol ure prebiral Sveto pismo, bil nato pri maši in obhajilu.

V srednji šoli v Lyonu je doživel hud krizo vere, ki jo je uspešno premagal. Tako se je prekaljen v veri in podkovan v znanju napotil na univerzitetni študij v Pariz. Tam je takoj odločno stopil v bran resnice in se nadvse

požrtvovalno posvetil reševanju perečih socialnih stisk revnega prebivalstva. S prijatelji je ustanovil *Vincencijevo zvezo dobrote*, ki se je dobro prijela in deluje danes na petih celinah. Gre za apostolat laikov na karitativnem področju, ki po zgledu sv. Vincencija Pavelskega pomaga ubogim in zapuščenim.

Po študiju je najprej predaval pravo v Lyonu, nato pa književnost na pariški Sorboni. Preden je šel predavat, je prosil za milost, da ne bi rekel nič takega, s čimer bi si prigrabil človeško pritrjevanje, ampak da bi govoril le resnico. Nekoč je nekdo o bl. Frideriku dejal takole: "Človek se mu ni približal, ne da bi se ob tem poboljšal. Bogastvo svojega duha in srca je kazal v skromni preprostosti."

Treba je omeniti, da milina nikakor ni bila v njegovi naravi. Sam je priznal, da se je v svoji mladosti hitro razjezil in da je bil trmast in hitre jeze. Imel je zelo živčen in strasten značaj. V svoji razdražljivosti in nestrpnosti je spoznal svoji glavni napaki, proti katerima se je odločno in uspešno boril. Nekoč je bil zelo jezen, ko ga je neki domišljav državni tožilec imel za norca, ker se je kot uradno postavljeni zagovornik na lyonskem sodišču z veliko vnemo zavzel za zadevo nekega reveža. Tožilec je menil, da je vendar odveč, da se toliko trudi za majhno stranko, zlasti ker je bil zagovor v tem primeru le formalna stvar. Mladi odvetnik mu je odgovoril, da ima previsoko mnenje o pravičnosti, da bi lahko zagovor reveža imel za komedijo. Ni ga razkačila krivica, ki je bila storjena njemu, temveč krivica drugemu. Da se je nagnjenje do hitro vzkipljive jeze pozneje v njegovem življenju izgubilo, ni bila posledica vdanosti, temveč zmaga premagujoče ljubezni.

Tako v obrambi kot v napadu je bil Ozanam kolikor mogoče prizanesljiv, ne da bi pri tem žrtvoval kaj resnice. O njegovih spisih in govorih pripoveduje Lacordaire: "Niti sledu jeze ali maščevanja ni zaslediti v njem. Ni najti naraščajoče grenkobe, nič trmastega prezira, nič vzvišenega posmeha. On nikakor ni potreboval takih malenkostnih sredstev, če je hotel koga poučiti ali kaj izboljšati ... Svoj duhovni meč je vihtel z močno, pa vendar plemenito roko, ker ga je vodila ljubezen. Namesto da bi obtoževal, je pomiloval; namesto da bi obsojal, je odpuščal. Bal se je zadati smrtni udarec duši, ki vendar lahko spet oživi." V tej rahločutnosti je pomiloval dvomljivce in brezbožne ter prosil, naj jih z grobim ravnanjem ne ženejo v skrajnosti.

"Občudujem tiste, ki se tukaj vsi slavni bojujejo proti nasprotovanjem, ampak za svoje prijatelje in zase moram nujno dati prednost službi miru, ki je sicer manj vpadljiva, ni pa nič manj nevarna."

Zadnje moči je posvetil znanstvenemu delu in *Vincencijevi zvezi dobrote*. Ves predan Bogu je pri štiridesetih zatisnil oči 8. septembra 1853 v Marseillu.

Na svetovni dan mladih v Parizu, 8. septembra 1997, pa ga je papež Janez Pavel II. razglasil za blaženega pred milijonsko množico in ga mladim postavil za zgled in priprošnjika. Njegov god obhajamo 8. septembra (nekateri podatki kažejo tudi 9. september).

- τ Animatorji zgodbo zaigrajo, preberejo, predstavijo (lahko se eden od animatorjev obleče v sv. Frančiška in potem v pripovedovanju predstavi bl. Friderika Ozanama kot nekoga, ki si je prizadeval za dobro vsakega, tudi najmanjših v družbi)
- τ Po zgodbi sledi obnova skupaj z otroki: Kdo je oseba, ki smo jo spoznali? Kje se je rodil? Kdaj? Ali je bil duhovnik? Kaj pomeni biti laik? Ali je bil poročen? Za kaj si je prizadeval? Kaj je ustanovil? Za kaj si prizadeva Vincencijeva zveza dobrote? Ali je bil bl. Friderik Ozanam zelo mile in plahe narave? Kje je umrl? Kdaj so ga razglasili za blaženega?

DEJAVNOST

- τ Otroke razdelimo v dve skupini (lahko v več manjših skupin, odvisno od števila otrok) in druga drugi s pantomimo kažeta različne stiske. Ugotavljamo, za kakšne stiske gre.
 - V prvem krogu kažejo fizično bolečino - stisko: zobobol, glavobol, nekdo me je udaril, lačen sem, nimam kje spati ... (še dodajte svoje ideje)
 - V drugem krogu pa čustveno: dobil sem slabo oceno in se bojim mamine reakcije, nekdo me je prizadel, norčeval se je iz mene, ker nimam lepih oblek, nekdo je polomil mojo najljubšo igračo, žalosten sem, ker mi ne gre matematika, ki jo jutri pišemo, žalosten sem, ker se mi vsi smejuje, ko tečem ... (še dodajte svoje ideje)
- τ Otroke vprašamo:
 - Kaj sploh pomeni, da so ljudje v stiski, zapuščeni, ubogi?
 - Kdo v naši družbi so ubogi in zapuščeni?
 - Kako lahko opazite stisko drugega? Se kako drugače vedejo ljudje v stiski?
 - Ali ste kdaj že komu »ubogemu« pomagali?
 - Ali imate kakšen predlog, na kakšen način bi lahko vi pomagali ubogim (naj bodo čim bolj konkretni)? → lahko ideje zapišete na plakat, list.
- τ Otroci napišejo pismo ubogim in zapuščenim in ga shranijo za molitev.
- τ Kot ideja: Lahko se povežete z Vincencijevo zvezo dobrote, ki deluje v Ljubljani (<http://www.drustvo-vzd.si/content/kontakti.html>). Lahko se poskušate dogovoriti, da vam pridejo predstaviti, kaj oni počnejo. Super bi bilo, če bi skupaj z otroki (v sodelovanju s starši) izvedli zbiralno akcijo za brezdomce – kaj potrebujejo, se dogovorite na Vincencijevi zvezi dobrote.

ZAKLJUČNA MOLITEV

Otroci s seboj v cerkev vzamejo pisma, ki so jih napisali zapuščenim in ubogim. Animator že prej pripravi misli bl. Friderika Ozanama, jih izreže tako, da lahko vsak pri molitvi vzame eno misel.

V začetku molitve se pokrižamo. Vsak otrok prinese pred oltar pismo in ga tam položi, izvleče misel bl. Friderika Ozanama in jo na glas prebere, zapojemo pesem Če letal bi (ali katero drugo poljubno izbrano pesem).

"Želel bi, da bi se vsi mladi združili v delih ljubezni." (blaženi Friderik Ozanam)

"Resnično je že čas, da besede združimo z dejanji. Življenjska moč naše vere se mora izraziti v delih ljubezni." (blaženi Friderik Ozanam)

"Najmočnejša zaščita pravega prijateljstva je dejavna ljubezen. Ta ljubezen ne vzdrži v srcih več ljudi, ne da bi se razdajala. Je ogenj, ki brez dolivanja ugasne in njen življenjski kruh je tiha dobrodelnost." (blaženi Friderik Ozanam)

"Če bi moral zapustiti ta svet, preden bi storil vse, kar želim, me tolaži misel, da nisem delal zaradi pohvale, marveč le zato, da bi služil resnici." (blaženi Friderik Ozanam)

"Družbena ureditev sloni na dveh krepostih: pravičnosti in ljubezni. Toda pravičnost že vsebuje veliko ljubezni, saj je treba človeka močno ljubiti, da bi spoštoval njegovo pravico, ki mojo omejuje, in njegovo svobodo, ki mojo ovira. In vendar je pravičnost omejena, medtem ko ljubezen ni." (blaženi Friderik Ozanam)

"Mnoge dvome tega stoletja poznam, a me je življenje prepričalo, da se moreta duh in srce umiriti le v veri Cerkve in pod njenim vodstvom." (blaženi Friderik Ozanam)

SV. JANEZ MARIJA VIANNEY

Tretjerednik, arški župnik

Rojstvo: 8. 5. 1786

Smrt: 4. 8. 1859

God: 4. avgust

ZAČETNA MOLITEV

Molitev FO in pesem po izbiri

ZGODBA IN POGOVOR

Zgodbo (v prilogi) lahko animator prebere, pripoveduje, lahko jo zaigrate ...

Obnova zgodbe s pomočjo igre: Animator pred otroke položi na tla dve fotografiji, ena je v povezavi s svetnikom, ena pa ne (primer: krompir in paprika). Otroci glasujejo za eno od možnosti (lahko se postavijo k fotografiji, lahko glasujejo s kartončki). Ob vsakem primeru se pogovorite, katera fotografija je pravilna, kaj predstavlja ...

Možnost za najstnike: Na tla položite samo fotografije, ki so v povezavi z življenjem svetnika. Vsak se odloči za eno od njih na podlagi lastnosti svetnika, ki jo fotografija predstavlja (npr.: slika Marije - vseč mi je, da se je priporočal Mariji). Ob izbrani sliki pove, kaj mu je pri svetniku vseč.

Kaj mislite, da pomeni biti versko mlačen?

Kaj pomeni postiti se?

Ali se vi kdaj postite? Česa pa?

Zakaj je dobro postiti se?

Ali hodite k spovedi?

Kaj za vas pomeni hoditi k spovedi?

Zanimivost: sv. Janez Marija Vianney je imel tudi nekaj srečanj s hudičem. Skušal ga je in ga hotel v spanju sežgati. Svetnik je ostal nedotaknjen, postelja pa je od ognja počrnela.

DEJAVNOST

Izdelava Marijinih kipcev:

(primera imate navedena spodaj, ideje dobite tudi na Pinterest-u).

ZAKLJUČNA MOLITEV

Z otroki se pogovorite, katere Marijine molitve poznate, eno od naštetih zmolite.

Možnost za najstnike: Molitev sv. Janeza Marije Vianneya:

Sveti Janez Marija Vianney, tolikim vernikom si pokazal pot do nebes, pokaži tudi nam pot prijateljstva in življenja z Očetom. Pomagaj nam okušati srečo, ki je v spoznanju Jezusa Kristusa, v tem, da ga ljubimo in pomagamo, da ga ljubijo drugi. Naj kot ti tudi mi odkrijemo radost življenja v milosti Svetega Duha in mu sledimo z zaupanjem v veri. Uči nas vedno bolj ljubiti in živeti zakramenta sprave in evharistije. Tu srečujemo Gospoda v resnici in s tem rastemo v pravi svobodi in On nas posvečuje. Naj nas Njegova navzočnost v svetem Zakramentu pritegne in napolni. Naj bo vir tolažbe za vse ljudi. Pomagaj nam odkriti, da je Božja beseda luč za današnji čas, ki nas vodi k ljubezni do Boga in veselemu služenju bratom, še posebej najmanjšim in najbolj ubogim. Ti si zavetnik vseh župnikov sveta in vzor ljubezni za vsakega duhovnika. Tebi jih zaupamo in zanje molimo; ohranjaj jih v miru in zvestobi Cerkvi. Sveti arški župnik, pomagaj nam, da bomo vedno bolj priče Božjega usmiljenja; daj, da bomo rasli v želji po svetosti.

sv. Janez Marija Vianney

župnik, tretjerednik

1786-1859

4. avgust

NEUSTRAŠNI ŽUPNIK

Mateju in Mariji Vianney v francoskem kraju Dardilly se je kot četrti od šestih otrok rodil sin Janez Marija Vianney. Ta kmečka družina je bila revna, toda globoko verna. Ko je mati dala malemu Janezu Marijin kipec, ga je povsod nosil s sabo, tudi, ko je zvečer legel v posteljo. V mladostnih letih je veliko pomagal na domači

kmetiji. Šele pri devetnajstih se je z veliko težavo začel učiti pri domačem župniku Balleyju. Ko je bil čez deset let posvečen v duhovnika, so ga dodelili za pomočnika župniku Balleyu, kasneje pa je Janez prevzel župnijo v kraju Ars. Tu je med ljudmi vladala velika verska mlačnost, pa tudi mnogo sporov, preklinjanja, pijančevanja in ostalih nemarnosti je bilo med ljudmi. K maši je prihajalo le nekaj starih ženic in otrok. Janez je začel veliko moliti za duhovno prenovo svojih župljanov in se je v ta namen tudi začel postiti. Samo enkrat na teden si je skuhal

lonc krompirja, ki ga je potem ves teden jedel. Zelo prizadevno je začel delovati: verouk je skušal narediti čimbolj zanimiv za otroke, ustanovil je molitveno skupino, da bi tudi po molitvi rožnega venca prišlo do prenove verskega življenja, predvsem pa je veliko spovedoval. Mnoge je Vianneyeva vnema zelo motila in so se mu posmehovali, nekateri pa so mu sovražno nasprotovali. Toda vse več ljudi je začelo prihajati v njegovo spovednico in to od vsepovsod: ljudje vseh stanov in poklicev, od kardinalov in škofov do vojakov, novinarjev in vsakovrstnih dvomljivcev. Dobri

župnik je znal z božjim usmiljenjem potolažiti vsako grešno dušo.

Tudi do sto tisoč romarjev je na leto prišlo v Ars in Janez je spovedoval tudi do šestnajst ur dnevno. Tako je triinosem-desetleten ves izčrpan zaspal v Gospodu.

BLAŽENI JOŽEF TOVINI

Znan kot aktivni kristjan, tretjerednik

Rojstvo: 14. 3. 1841

Smrt: 16. 1. 1897

God: 16. januar

ZAČETNA MOLITEV

Zahvaljujem se Ti za tvoje delo,
moj Gospod in moj Stvarnik;
zahvaljujem se ti za vse, kar si v preteklosti ustvaril
in priklical v življenje,
zahvaljujem se Ti za to, kar danes ustvarjaš
in ohranjaš v bivanju.

Zahvaljujem se Ti za delo prednikov,
za njihove žulje in znoj,
za talente in navdihe,
za dvigovanje sidra iz pristana neuspehov,
za njihove temelje naših hiš,
za njihove domove naših upanj.

Prosim Te za delo sodobnikov,
da ga ne bi použilo malodušje,
da ne bi naredili vsega, kar zmorejo,
da skrb za kruh ne bi spodrinila molitve,
da bi ohranjali čas za občudovanje
in s svojim delom dajali tudi ljubezen.

Prosim Te za moje delo:
napoji ga z modrostjo,
nasiti ga z navdušenjem!
Naj tudi po njem sprejemam tvoj blagoslov,
naj v njem zaslutim obličja ljubljene osebe
in doživim dotik z lepoto in tišino.

Pesem: Oče, ponižno pred teboj
Vse, kar biva (ali katera druga, po izbiri)

UVODNA DINAMIKA

V prostoru položimo na tla liste z napisanimi različnimi poklici: misijonar, redovnik, duhovnik, bankir, družinski oče, mizar, kmet, odvetnik, policaj ... Nato povabimo otroke, da se postavijo ob tisti list, za katerega menijo, da odgovori na postavljeno vprašanje. Vprašanja, ki jih postavimo, naj se navezujejo na te poklice – npr. Kateri poklici imajo opravka z lesom? Kateri poklic skrbi za našo varnost? Zaradi katerega poklica imamo na mizi hrano? ... Zadnje vprašanje pa naj bo: Zaradi delovanja v katerem poklicu lahko človek postane svetnik?

Glede na to, kam se bodo otroci postavili pri zadnjem vprašanju, voditelj začne pogovor o tem, da so svetniki bili ljudje različnih poklicev, tudi bankirji, odvetniki, družinski možje in očetje. In nato pove življenjsko zgodbo o blaženem Jožefu Toviniju (glej spodaj).

ZGODBA IN POGOVOR

Jožef Antonio Tovini se je rodil 14. marca 1841 kot prvi od sedmih otrok očetu Mosetu Toviniju in mami Rosi z deklinskim priimkom Malaguzzi v severni Italiji. Šolo je obiskoval v Bergamu (od leta 1852 do 1858), kasneje pa diplomiral iz prava na univerzi v Pavii (v avgustu 1865). Še pred koncem študija so mu umrli starši, kar je zanj pomenilo, da je moral poskrbeti za svoje mlajše sestre in brate. Njegovo prvo delo je bilo učiteljevanje na tehnični šoli (bil je tudi pomočnik ravnatelja), kjer je razvil svoje zanimanje za vzgojo. Hkrati pa je v tem času začel delati tudi na področju politike – kar je ostalo njegova vseživljenjska vzporednica. To delo je jemal kot služenje ljudem in ga tako tudi opravljal. Od 1871 do 1874 je bil župan rojstnega mesta Cividate Camuno, pri čemer se je trudil, da bi izboljšal življenjske razmere v mestu – od vzpostavitve mestne banke (odplačevanje mestnih dolgov) do gradnje infrastrukture (železniški promet, mostovi).

Potem se je preselil v Brescia, kjer je postal odvetnik. Tu je spoznal Emilio Corborani, hčerko enega od svojih partnerjev v firmi, s katero sta se zaljubila in se 6. januarja 1875 tudi poročila. Čeprav je Jožef bil zelo zaposlen, sta imela srečen zakon. Njegovo vodilo je bilo, da je ženi, ko nista bila skupaj, vedno pisal in pošiljal pisma. Skozi 22 let zakona sta dobila deset otrok. Eden med njimi je postal jezuit, dve hčerki pa sestri redovnici. Kot starša sta bila sicer stroga, ampak ljubeča. Pomembno jima je bilo, da otrokom predata vero in ljubezen do dela. Jožef je veljal za potrpežljivega in nežnega očeta. Pomagal je tudi pri vzgoji otrok svojih sester in bratov. Njegov nečak, ki mu je bil boter, Mose Tovini, je prav tako razglašen za blaženega.

Jožef Tovini je bil tudi član Frančiškovega svetnega reda – življenje v njem je jemal kot način pomoči ubogim. Od leta 1886 do svoje smrti je bil v svojem bratstvu predsednik. Bil je med ustanovitelji katoliškega časopisa *Mesto Brescia*. Na veliko se je angažiral pri delu Katoliške akcije, kjer je več let organiziral katoliške kongrese. Na enem od njih je delal: »Brez vere naši otroci ne bodo nikoli bogati. Z vero pa ne morejo biti nikoli revni!«

Leta 1872 je pomagal ustanoviti banko di Valle Caminoca, leta 1888 banko v Brescii ter leta 1896 banko Ambrosiano v Milanu (razen zadnje obe drugi banki delujeta še danes), pri čemer je zagovarjal nizke obrestne mere za dobrodelne ustanove. Angažiral se je tudi na vzgojnem področju, tako je ustanovil Jožefov vrtec, se zavzemal, da vera ostane del šolskega sistema, ustanavljal skupine, ki so pomagale študentom, da so lahko izrazili svojo vero, ustanavljal katoliške časopise, pomagal vzpostaviti katoliško šolo ...

Njegovo odprto delovanje v političnem in javnem življenju je glede na takratni položaj v Italiji zahtevalo veliko mero poguma. V času združevanja Italije je bilo izredno močno anti-katoliško gibanje. Jožef pa se je boril, da bi vera imela svoje mesto v javnem življenju, čeprav so ga zaradi tega označevali, da nima narodne zavesti.

Umrli je doma nenadno in mirno leta 1897 v sluhu svetosti, ko je bil star 56 let.

Začetek postopa za beatifikacijo se je začel pod papežem Pavlom VI., 20. septembra 1998 pa ga je papež Janez Pavel II. razglasil za blaženega. Na slovesnosti je papež dejal: »Jožef Tovini je uspel povezati svojo poklicanost kot mož in oče s svojo predanostjo različnim krščanskim dejavnostim.« Včasih svetniki pred nas stopijo s svojo življenjsko zgodbo, ki je polna nepričakovanih dogodkov. Ampak tudi vsakodnevno običajno življenje lahko pripelje do svetništva.

- τ Za obnovitev zgodbe dobijo otroci križanko o blaženem Jožefu Toviniju, ki jo poskušajo rešiti. (glej prilogo)
- τ Če bi bil jaz župan ... Otroci najprej ugotovijo, kaj pomeni biti župan, kaj so njegove naloge in dolžnosti. In nato se po skupinah pogovorijo, kaj bi jim bilo pomembno, če bi bili župani. Kaj bi naredili najprej. Iz povedanega naredijo plakat.
- τ Igrica Monopoly – če ostane čas ;)

ZAKLJUČNA MOLITEV

Po uvodnem odlomku iz Izaijeve knjige, ki ga nekdo prebere, sledi spodaj napisana dejavnost.

Odlomek iz Svetega pisma, Iz 58,6-11

Mar ni to post, kakršnega sem izbral:

da odpneš krivične spone

in razvežeš vezi jarma,

da odpustiš na svobodo zatirane

in zlomiš vsak jarem?

Mar ni v tem, da daješ lačnemu svoj kruh

in pripelješ uboge brezdomce v hišo,

kadar vidiš nagega, da ga oblečeš,

in se ne potuhneš pred svojim rojakom?

Tedaj napoči kakor zarja tvoja luč

in tvoje zdravje se bo hitro razcvetelo.

Pred teboj bo hodila tvoja pravičnost

in GOSPODOVO veličastvo te bo zbiralo.

Tedaj boš klical in GOSPOD bo odgovoril,

stokal boš in bo rekel: »Tukaj sem!«

Če odpraviš jarem iz svoje srede,

kazanje s prstom in varljivo govorjenje,

če daješ lačnemu, kar imaš sam rad,

in sitiš revežu grlo,

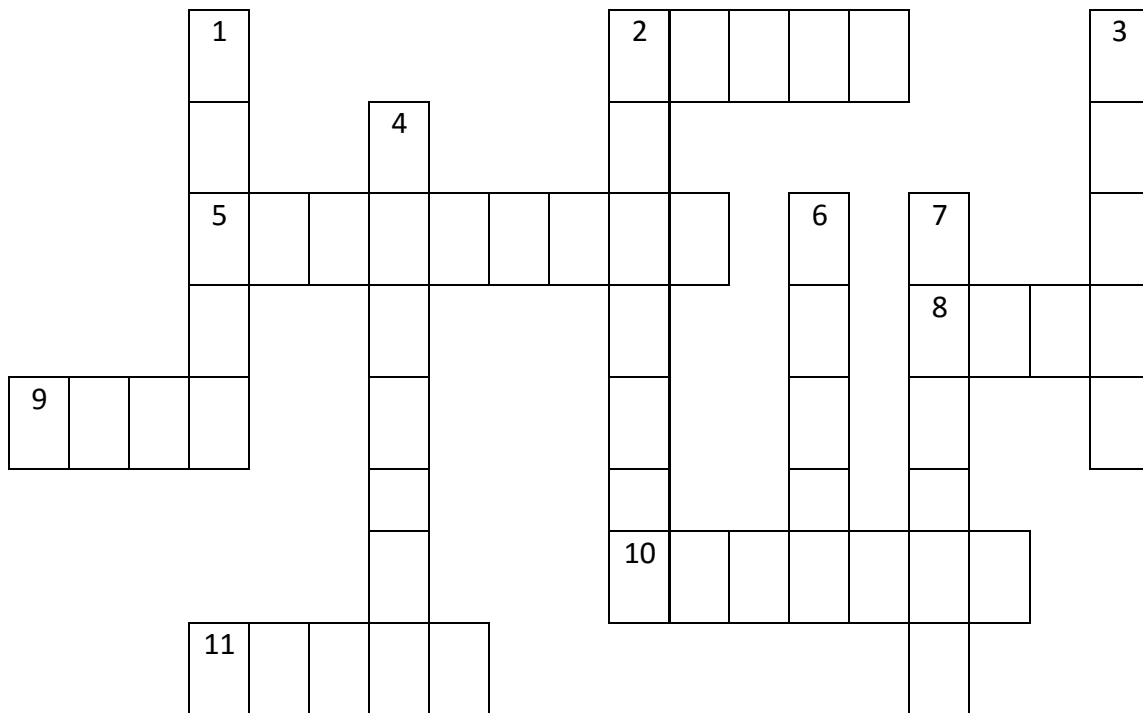
bo vzšla v temi tvoja luč

in tvoja temina bo kakor poldan.

Otroci na list papirja zapišejo poklic, ki bi ga sami radi opravljali, ko bodo veliki, ali jim je zanimiv. Liste med pesmijo položijo okrog sveče, ki je postavljena v sredini. Za vse delavce skupaj zmolijo molitev Oče naš. Pred križem dodajo vzklik: Blaženi Jožef Tovini – prosi za nas.

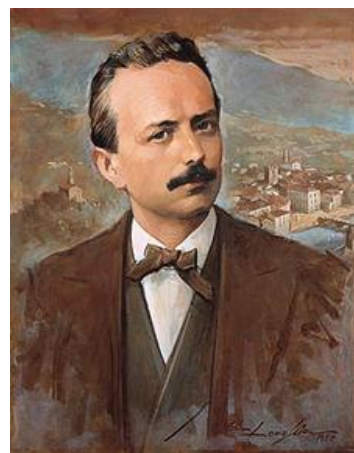
Pesem: Hvala ti, o moj Gospod ali Kaj naj ti danes položim na oltar ali Moje imaš srce ...

Blaženi Jožef Antonio Tovini

vodoravno

- 2. ustanova, kjer dobimo denar, Jožef je ustanovil vsaj tri
- 5. mesec, ko praznujemo god Jožefa Tovinija
- 8. ime Jožefovega očeta in nečaka, ki je prav tako blaženi
- 9. število sester in bratov, ki jih je imel Jožef
- 10. Jožefovo drugo ime
- 11. položaj, ki ga je Jožef nekaj časa imel v svojem mestu

navpično

- 1. število otrok, ki sta jih dobila Emilia in Jožef
- 2. mesto, kjer je živela družina Tovini
- 3. vanj hodijo otroci pred osnovno šolo, Tovini je ustanovil Jožefovega
- 4. država, kjer se je rodil Jožef Tovini
- 6. predmet, ki ga je Jožef študiral
- 7. ime Jožefove žene

ZAKONCA MARTIN [IZG. MARTEN]

Vzornika in varuha krščanskih družin.

Razglašena za svetnika 18. oktobra 2015.

Znani člani

Frančiškovega svetnega reda

Zelija in Ludvik Martin

Na tretjo nedeljo v oktobru lansko leto (18. oktobra 2015) je med škofovsko sinodo o družini papež Frančišek razglasil za svetnika starša svete Terezije Deteta Jezusa (Male Terezike) – zakonca Ludvika in Zelijo Martin. S tem se je prekinila tradicija zadnjih 500 let, ko so bili zakonci skupaj razglašeni za svetnike le v primerih, če so umrli kot mučenci, ne pa zato, ker bi zgledno živeli zakonsko življenje. In kdo sta bila starša Male cvetke? Med drugim tudi Frančiškova tretjerednika.

Ludvik Jožef Alojzij Stanislav Martin (rojen 1823 v Bordeauxu) je bil tretji od petih otrok, od katerih so razen njega vsi umrli preden so dopolnili trideset let. Njegova mladostna želja je bila, da postane redovnik, vendar pri avguštincih zaradi pomanjkanja znanja latinščine ni bil sprejet. Tako je postal zlatar in urar.

V družini Zelije Marije Guerin pa so se rodili trije otroci, tako je Zelija imela starejšo sestro, ki je postala redovnica, in mlajšega brata, farmacevta. Po vzoru sestre je tudi sama želela postati redovnica, kar pa ji je onemogočilo slabo zdravje. Postala je čipkarica in bila v svojem poslu zelo uspešna.

Spoznala sta se aprila 1858 v Alencou, Zelija je kasneje pripovedovala, da je ob prvem srečanju z Ludvikom slišala

notranji glas, ki je rekel: »Njega sem pripravil zate!« V roku treh mesecev sta bila že poročena. V 15 letih zakona se jima je rodilo 9 otrok – 7 hčera in 2 sinova. Ob veselju nad otroki sta izku-

sila tudi žalost, saj sta zaradi bolezni izgubila kar štiri, otroštvo je preživelo le pet hčerk, ki jim je oče dal ljubeznive vzdevke: diamant, biser, pogumna, angel varuh in kraljična. Vera je bila v družini

Martin vedno na prvem mestu, molitev je bila na dnevnem redu, redno sta hodila k spovedi, vsakodnevno k sveti maši in oba sta se angažirala v različnih cerkvenih dejavnostih, med drugim sta bila tretjerednika. V OFS sta stopila po šestih letih priprave. Odlikovala sta se tudi po odnosu do bližnjih in pomoči potrebnih.

Leta 1865 je Zelija odkrila zatrdlino na prsni, za katero se je čez nekaj let izkazalo, da je rakava. Umrla je 28. avgusta 1877. Še pred smrtjo je prosila svojo svakinjo, naj pomaga pri vzgoji njenih hčera, ko nje ne bo več. Nekaj tednov po njeni smrti je Ludvik prodal čipkarsko podjetje in družina se je preselila v Lisieux v Normandiji, kjer je živel Zelijin brat. Po preselitvi so hčerke druga za drugo šle v samostan – Pavlina, Marija, Celina in Terezija so vstopile h karmeličankam,

Leonida pa k sestram Marijinega obiskanja. Tako se je izpolnila želja matere, ki je že pred poroko molila k Bogu, da naj ji da veliko otrok, da jih bo lahko posvetila Njemu.

Leta 1889 je Louis doživel dva infarkta, zaradi česar je naslednja tri leta preživel v bolnišnici. Bolezen je načela tako njegovo telesno kot psihično zdravje. Sam je rekel: »Nikoli nisem bil ponižan v življenju, potrebujem ponižanje.« Leta 1892 se je vrnil domov, kjer sta zanj do smrti skrbeli hčerki Celina in Leonida. Po hudem boju z aterosklerozo in hudimi duševnimi težavami je umrl leta 1894.

26. marca 1994 je papež Janez Pavel II. začel postopek za beatifikacijo zakoncev Martin, za blažena sta bila razglašena 19. oktobra 2008, 18. oktobra 2015 pa za svetnika. Njun praznik obhajamo 12. julija.

ZAČETNA MOLITEV

V tišini pomislimo na svojo družino, pred očmi si naslikajmo našo družinsko sliko.

V krogu se zahvalimo za svojo družino: vsak našteje družinske člane in se zanje zahvali Bogu.

Skupaj zmolimo molitev Očenaš.

SVETOPISEMSKI ODLOMEK: Jn 13,34-35

³⁴ Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj!

³⁵ Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen.«

ZGODBA IN POGOVOR

- τ Božja volja – Zelija in Ludvik sta želela postati redovnika, vendar Božja volja ni bila taka. Kaj je Božja volja? Kako jaz sledim Božji volji?
- τ Zgled družinskega življenja, močno povezanega z vero – molitev, spoved, sveta maša. Kako je v naši družini? Molimo skupaj? Se pogovarjamo o spovedi? Kako pogosti so obiski svete maše? Ali z veseljem obiskujemo sveto mašo?
- τ Kakšen je moj odnos do bližnjih? Ali opazim stisko drugega? Mu pomagam? Smo kot družina dobrodelni?
- τ Mati ni želela otrok samo zase – molila je za veliko otrok, da bi jih lahko posvetila Bogu. Ali v družini podpiramo drug drugega v hoji za Jezusom? Krepimo vero drug drugega?
- τ Ob Ludvikovi bolezni sta zanj skrbeli njegovi hčeri – ali tudi jaz pomagam staršem, ko zbolijo? Kako jim pomagam?
- τ Ludvik je v svoji bolezni trpel. Kako jaz sprejemam svojo bolezen? Ali postanem jezen? Se boleznimi razveselim? Ali kdaj pomislim, kako je ljudem, ki zelo hudo zbolijo in njihova bolezen ni ozdravljiva (jih spremlja vse življenje)?

DEJAVNOST

Naredimo okvir za sliko, v katero doma dam poročno sliko svojih staršev. Zvečer zmolim za zdravje, srečo, veselje ... svojih staršev.

ZAKLJUČNA MOLITEV

Molitev za moje starše:

*O Bog, moj Stvarnik,
kakor si me nekoč
položil v roke mojih staršev,
tako danes jaz polagam v tvoje roke
svoje starše in njihova pota.
Zahvaljujem se ti zanje.
Prenašali so bolečine rojstva,
skrbi in odhodov.
Sprejeli so me
in me spustili.
Prosim te, podari jim svojo ljubezen.
Amen.*

SV. ANGELA MERICI

Devica, tretjerednica, ustanoviteljica uršulink

1470–1540

God: 27. januar

ZAČETNA MOLITEV

Moj Gospod, razsvetli temine mojega srca in mi daj milost, da rajši umrem, kot da bi kdaj razžalil tvoje Božje veličastvo.

Okrepi moja čustva in moje čute, da ne zaidejo ne na desno ne na levo in me ne odvrnejo od tvojega presvetlega obličja, ob katerem se potolaži vsako srce.

(Angelina molitev)

Pesem: Ta večer lebdim, Gospod

ZGODBA IN POGOVOR

- τ Animatorji zgodbo predstavijo (zaigrajo z lutkami, pripovedujejo, preberejo ...). Veliko življenjepisov sv. Angele najdete tudi na spletu.
- τ Po zgodbi skupaj z otroki obnovimo: Kdo je oseba, ki smo jo spoznali? Kje se je rodila? V kakšni družini je živela? Ali so njeni starši živeli dolgo časa? Kaj pomeni, da je Angela vstopila v tretji red sv. Frančiška? Kaj pomeni, da je imela videnje? Kaj ji je bilo razodeto v videnju? (Da bo ustanovila in vzgajala skupino žensk, ki se bodo posvetile Bogu.) Kako se imenuje red, ki ga je ustanovila sv. Angela Merici? Katere kreposti je imela sv. Angela Merici?

DEJAVNOST

1. možnost: Medse povabimo katero izmed sester uršulink ([kontakt](#))

2. možnost: Sv. Angela in njene sestre so se ukvarjale z vzgojo deklet, saj v tistem času ni bila navada, da bi deklice hodile v šolo. Ta je bila bolj za dečke. Dekleta pa so se učila razna gospodinjska opravila in se s tem pripravljala, da bodo postale dobre žene in mame. Učile so se kuhanja, šivanja, vrtnarjenja ...

Tudi mi se bomo danes preizkusili v enem od teh opravil, in sicer šivanju. Vsak od nas si bo zašil svoje copate iz filca: <http://stylemadesimple.co.uk/craft-how-to-make-hand-sewn-wool-felt-slippers/>

ZAKLJUČNA MOLITEV

Moj Gospod, moje edino življenje in upanje, sprejmi mojo svobodno voljo, vsak izraz moje lastne volje, ki sama od sebe, okužena z grehom, ne zna razločevati dobro od hudega.

Sprejmi vsako mojo misel, besedo in dejanje, skratka vse, kar je moje, znotraj in zunaj mene.

Vse to polagam v dar k nogam tvojega preljubega Božjega veličastva.

Prosim te, da to milostno sprejmeš, čeprav tega nisem vreden. Amen.

(Angelina molitev)

sv. Angela Merici

devica, tretjerednica, ustanoviteljica uršulink

1470-1540

27. januar

USTANOVITELJICA URŠULINK

Angela se je rodila v premožni kmečki družini v italijanskem kraju Desenzano ob Gardskem jezeru. Ob večerih je oče vsej družini bral življenjepise svetnikov, ki so malo Angelo tako prevzeli, da jih je želela posnemati. Pri petnajstih letih so ji v kratkem umrli oče, mati in starejša sestra. V tej stiski in bolečini jo je Bog potolažil v videnju, ki je močno vplivalo nanjo. Angelo in njenega mlajšega brata je k sebi vzel stric. Tu je opravljala razna hišna dela. Z branjem svetega pisma se je vse bolj poglobljala v duhovno življenje. Vstopila je v tretji red sv. Frančiška, da bi tako imela več možnosti za pogostejše prejemanje zakramentov in za duhovno vodstvo. Kasneje se je vrnila na domače posestvo, kjer je kmetovala, obenem pa živela v globoki povezanosti z Bogom. Nekega dne je med delom na polju imela videnje: odprlo se je nebo in prikazale so se sijoče stopnice, po katerih so hodile device in angeli. Ob tem ji je bilo razodeto, da bo nekega dne ustanovila družbo devic.

37

Božja previdnost je Angelo pripeljala v Brescia, kjer se je vse več ljudi v svojih stiskah in težavah začelo obračati nanjo. Vsem je rada pomagala s tolažbo, nasveti, spodbudami in delom za mir med sprtimi ljudmi. K njej so prihajali po nasvete celo pridigarji in teologi! Kasneje je romala v Sveto deželo, nato pa še v Rim, kjer jo je papež prosil, naj pomaga z dobroteljnostjo. Toda Angela se je vrnila v domače kraje, saj je morala uresničiti svoje poslanstvo, ki ji je bilo razodeto v videnju. Začela je zbirati mlada dekleta, ki so želela svoje življenje posvetiti Bogu, a ne tako, da bi se zaprle za samostansko obzidje in se posvetile samo molitvi, ampak da bi živele in delovale med ljudmi. Družbo sester, namenjeno predvsem vzgoji deklet, je dala pod zaščito svete Uršule. Kmalu po Angelini smrti so začeli sestre imenovati uršulinke.

SV. TOMAŽ MORE

Državnik, tretjerednik, mučenec

1480–1535

God: 22. junij

UVODNA MOTIVACIJA: Ali je kaj trden most?

Dva otroka si stopita nasproti in se primeta za roke. Tako naredita »most«. Dogovorita se, kaj bo kateri med njima predstavljal, tako da ju drugi ne slišijo. Drugi otroci se postavijo v vrsto in primejo drug drugega za ramena. Prva v koloni je lokomotiva, ki vodi ostale po prostoru. Čučuču – uhhhhuuu ... Vlak potuje po prostoru, dokler ne pride do mosta. Ko pridejo do mosta, vsi otroci skupaj vprašajo: »Ali je kaj trden most?« Most odgovori: »Kakor kamen, skala, kost.« Otroci vprašajo: »Lahko gre naša vojska skoz'?«. Most odgovori: »Če nam zadnjega pustite.« Otroci: »Če ga le ulovite.« Most dvigne roke in kolona gre naprej pod rokami. Pri zadnjem otroku pa most spusti roke in ga ujame. Most vpraša ujetega: »Kaj imaš rajši: Zlato kočijo ali avto (ali kaj drugega, kar sta si izbrala otroka, ki predstavljata most)?« Ujeti otrok se odloči za en predmet in se postavi za tisti del mostu, ki predstavlja ta predmet. To se ponavlja, dokler ne ujameta zadnjega otroka oz. lokomotive. Na koncu tudi lokomotiva izbere med dvema predmetoma in se pridruži ostalim, ki so se zvrstili v vrsti na vsaki strani mostu. Trdno se primejo med seboj in začno vleči. Vsak del mostu s svojo ekipo vleče v svojo smer, kakor da bi vlekli vrv, le da se oba otroka, ki predstavljata most, držita za roke. Ostali se držijo za pasove. Skupina, ki uspe obstati na nogah, je zmagovalka.

ZGODBA IN POGOVOR

- τ Uprizoritev življenja sv. Tomaža Mora z lutkami (glej prilogo)
- τ Kakšno življenje je živel Tomaž More? Kakšne lastnosti bi mu pripisali? Za kaj in zakaj je bil pripravljen dati svoj življenje? Se tudi mi trudimo, da bi delali dobro? Da bi trdno stali za tem, kar vemo, da je dobro, čeprav ni vedno lahko? Ali nas nosi s tokom, tako kot rečejo drugi? Kaj bi naredili na Tomaževem mestu?

DEJAVNOST

Zaigramo nekaj situacij iz vsakdanjega življenja s temo, kaj pomeni »plavati proti toku«, ter se o njih pogovorimo. Igrajo eden proti skupini.

- τ Sošolec v šoli med odmorom predlaga, da se učiteljici nastavi na stol risalni žebliček. Si za? Kako boš povedal svoje mnenje? Te bodo prepričali?
- τ Sošolci te prosijo, da od tebe prepišejo domačo nalogo. Kaj jim boš rekel? Se ti zdi to pošteno?
- τ Otroci nočejo k igri nogometa vzeti debelejšega fanta in ga celo zafrkavajo. Na čigavo stran se boš postavil?
- τ Nekdo v razredu zaničevalno in slabšalno govori o tistih, ki hodijo k verouku. Se boš postavil zase, za druge in za Jezusa?

SVETOPISEMSKI ODLOMEK IN POGOVOR: Peter izpove vero (Mt 16,13-20)

Ko je Jezus prišel v pokrajino Cezareje Filipove, je spraševal svoje učence: »Kaj pravijo ljudje, kdo je Sin človekov?« Rekli so: »Eni, da je Janez Krstnik, drugi, da Elija, spet drugi, da Jeremija ali eden izmed prerokov.« Dejal jim je: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?« Simon Peter je odgovoril; rekel mu je: »Ti si Mesija, Sin živega Boga.« Jezus pa mu je dejal: »Blagor ti, Simon, Jonov sin, kajti tega ti nista razodela meso in kri, ampak moj Oče, ki je v nebesih. Jaz pa ti povem: »Ti si Peter in na tej skali bom sezidal svojo Cerkev in vrata podzemlja je ne bodo premagala. Dal ti bom ključne nebeškega kraljestva; in kar koli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v

nebesih; in kar koli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih.« Tedaj je učencem naročil, naj nikomur ne povejo, da je on Mesija.

- τ Kdo je zame Jezus Kristus? Kako ga prepoznavam? Se z njim pogovarjam?
- τ Ali moji prijatelji in sošolci vedo, da sem veren, da sem kristjan? Me je tega sram?
- τ Ali sem zato, ker sem kristjan, kaj drugačen od drugih – bolj prijazen, dober ...?

ZAKLJUČNA MOLITEV

V obliki molitve sv. Frančiška: Hvalnica Bogu Najvišjemu.

Otroke povabimo, da sami nadaljujejo stavek: »Jezus, ti si ...« Vsak lahko večkrat zaključi stavek.

Tomaž More

Henrik VIII.

Jane Colt More

sv. Tomaž More

državnik, tretjerednik, mučenec

1480-1535

22. junij

ČLOVEK ZA VSE ČASE

Tomaž More se je rodil v Londonu. Njegov oče je bil sodnik in je zato sinu omogočil najboljše šole. Pri triindvajsetih letih je zaključil študij prava in postal odvetnik, tri leta kasneje pa član parlamenta. Pridružil se je Frančiškovega tretjemu redu in nekaj časa celo premišljeval o tem, da bi postal duhovnik, a se je potem odločil za poroko z Jano Colt. Rodili so se jima štirje otroci. Toda po petih letih srečnega zakona je Jana umrla. Potem se je Tomaž poročil z vdovo Alice Middleton. Čeprav tedaj ni

bilo v navadi, je Tomaž hotel, da so tudi njegov hčerke deležne primerne izobrazbe, zato so se med drugim učile tudi grščino, latinščino in astronomijo. Predvsem pa si je družina prizadevala za versko življenje. Vsak večer so se skupaj s služinčadjo zbrali k molitvi. Sicer pa je Tomaž vsak dan hodil k maši.

Kljub premoženju je bil osebno skromen, vendar pa do revežev vselej radodaren in v njegovi hiši so vedno lahko dobili hrano. Tomaž je imel tudi umetniško žilico in je pisal pesmi – ne samo v angleščini, ampak tudi v latinščini. Svetovno znano delo pa je njegova knjiga Utopija, v kateri je pisal o vodenju države in si privoščil takratne politike. Tomaž je počasi napredoval na svoji poklicni poti in postal vrhovni sodnik v kraljestvu

ter svetovalec in tajnik kralja Henrika VIII. Ko se je ta ločil od svoje žene Katarine, je pričakoval, da ga bo Tomaž pri tem podprl, a on se je odpovedal visoki službi in dobri plači. Ko je kralj ustanovil od katoliške Cerkve ločeno anglikansko Cerkev, je zahteval od Tomaža, naj mu javno priseže zvestobo. Ker pa Tomaž ni prisegel, so ga zaprli v ječo. Po malo več kot letu zapora so ga obsodili na smrt. Tik preden so ga javno obglavili, je glasno rekel: »Umrli bom kot zvest kraljev služabnik, a predvsem sem božji služabnik.«

SV. BRIGITA ŠVEDSKA

Vdova, tretjerednica, redovna ustanoviteljica, mistikinja, sozavetnica Evrope

1302–1373

God: 23. julij

ZAČETNA MOLITEV

Pesem: Danes je dan (v različnih jezikih)

Molitev: Oče naš

UVODNA DINAMIKA

Pred otroke postavimo zemljevid Evrope, na katerem niso narisane državne meje. Še bolje je, če meje Evrope vsaj okvirno narišemo na tla. Nato voditelj našteva imena držav Evrope, otroci pa se morajo postaviti tja, kjer mislijo, da imenovana država leži.

Dinamika je lahko (če se zdi primerno) tekmovalnega značaja, pri čemer otroke razdelimo v skupine, vsak od članov skupine pa svoji skupini pripori eno točko, če se postavi na pravo mesto.

Če so otroci starejši, lahko dinamiko nadgradimo s tem, da na listke napišemo naslov molitve Oče naš v različnih jezikih. Listke med seboj premešamo, otrok, ki je na vrsti, izžreba en listek in ga poskuša postaviti na pravo mesto – se pravi na državo, kjer govorijo izbrani jezik.

Zadnje navodilo je, da se morajo otroci postaviti na Švedsko oziroma dobijo listek (tega ni med tistimi, izmed katerih prej otroci žrebajo), na katerem piše Oče naš v švedščini: Vår fader.

Sledi pogovor o Evropi – nekaj zanimivih dejstev o Evropi, ki lahko obogatijo pogovor, lahko najdete tukaj: <http://facts.net/europe/>.

Med sozavetniki Evrope je tudi Brigita Švedska, tretjerednica sv. Frančiška Asiškega. In nato voditelj pove življenjsko zgodbo o sveti Brigiti Švedski. (glej spodaj).

ZGODBA IN POGOVOR

Ime Brigita je irskega izvora in pomeni močna, krepostna. S svojo domovino je tako povezana kakor Devica Orleanska s Francijo ali Klara z Italijo. Rodila se je leta 1302 blizu Upsale na Švedskem. Bila je visokega rodu in v sorodu s kraljevskimi rodbinami, ki so se menjavale na Švedskem. Enajstletni ji je umrla mati. Šestnajstletna se je poročila. Pred poroko se ji je prikazala podoba Križanega, ki ji je vse življenje ostala neizbrisno v spominu. V njem je spoznala Kristusa, človeka bolečin, ob njem je skušala doumeti zvezo med grehom in ponižanjem, v človeku pa spravo in milost v Kristusu.

V zakonu je rodila osem otrok, od katerih je hči Karin (Katarina) šla po materini poti in uresničila njeno zamisel o ustanovitvi samostana. Na bogatem posestvu je vodila gospodinjstvo; zraven skrbi za številno družino je mislila na kopico bolnikov in revežev, ki jim je tešila telesno in duhovno lakoto. Delala je v kuhinji in pralnici, prijala za vsako delo. Bila je radodarna in gostoljubna, vsak dan je pogostila dvanajst revežev, ustanavljala bolnišnice, podpirala samostane; prispevala h graditvi cerkva in šol.

Leta 1335 je bila poklicana na dvor za upravnico. Tedanji kralj je bil njen veliko mlajši bratranec. Čeprav je slabotnemu in razuzdanemu kralju v brk povedala svoje mnenje in ga grajala, je včasih le poslušal njeno mnenje. Vendar njen vpliv ni bil tako močan, da bi stvari spremenila. Zato je zapustila dvor in se z možem odpravila na božjo pot v Santiago v Španiji. Šla sta peš z drugimi romarji. Tako sta obiskala še veliko božjih poti, med drugimi Assisi, kjer sta se priporočila sv. Frančišku, v Ortoni sv. Tomažu, v Amalfih sv. Andreju, v Beneventu sv. Jerneju,

v Salernu sv. Mateju in na Monte Garganu sv. Mihaelu. Ko sta se vračala iz Kompostele, je njen mož Ulf hudo zbolel in kmalu nato umrl v cistercijskem samostanu Alvastra. Vdova Brigita je razdelila imetje med otroke in reveže.

Jezus jo je obdaroval z mnogimi zamaknjenji in na njegov ukaz je ustanovila »red najsvetejšega Odrešenika in preblažene Device Marije«. Zadnja leta svojega življenja je preživela v Rimu in tam umrla 23. julija 1373. Na ta dan praznujemo njen god.

Brigito je Bog poklical in jo obdaril z izrednimi milostmi v enem najtemačnejših obdobj svetne in cerkvene zgodovine Evrope. Izmenjavale so se vojne in bolezni, morili so Turki, lakota in kuga, gospoda in kler pa so živeli čez mero razkošno in razuzdano. S svojimi svarili in opomini je zato Brigita ostro budila vest takratnim vladarjem in papežem, ki so jo sicer spoštovali, upoštevali pa prav malo. Znana je tudi po svojih spokornih romanjih.

Dodatno o Brigiti Švedski:

Rojstvo: okoli leta 1302/03 v Finstadu pri Uppsali na Švedskem.

Družina: Bila je plemenitega rodu, njen oče Birger Persson je bil vplivna osebnost, mati Ingeborg pa ji je zgodaj umrla. Že zelo mlada se je na željo očeta poročila s plemičem Ulfom Gudmarssonom. V srečnem zakonu mu je rodila štiri sinove in štiri hčerke. Najbolj je znana sv. Katarina Švedska.

Sodobniki: Švedski kralj Magnus Eriksson, papeži Klemen VI., Inocenc VI., Urban V., pesnika Petrarka in Dante, sv. Katarina Sienska.

Skupnost: Leta 1346 je Brigita v zamaknjenju dobila naročilo, naj ustanovi nov red. Tudi redovno vodilo ji je bilo do potankosti razodeto. Prva hiša Brigitinega reda »brigitink« ali reda Odrešenika je nastala v Vadsteni, ki je postala pomembno kulturno središče na evropskem severu, red pa se je od tod razširil tudi po vseh drugih evropskih deželah. S protestantizmom je skoraj propadel, dokler ga ni na začetku 20. stol. obnovila bl. Elizabeta Hesselblad. Za redovnice so značilna predvsem pokrivala z belim obročem in trakom v obliki križa. Red ima danes tudi močno ekumensko poslanstvo.

Kreposti: Njena posebna skrb so bili vse življenje bolniki in reveži, bila je radodarna in gostoljubna, ustanavljala je bolnišnice, podpirala samostane in gradila cerkve ter za dobrodelnost porabila vse svoje ogromno premoženje.

Zamaknjenja: Že v otroštvu se ji je v sanjah prikazala podoba Križanega, ki ji je vse življenje ostala neizbrisno v spominu. Bog jo je obdaril s številnimi videnji in zamaknjenji, na podlagi katerih je svetovala vladarjem in papežem, jih svarila in opominjala. Vse njene napovedi so se tudi uresničile.

Zavetnica: Je zavetnica romarjev in vdov; Švedske, priprošnjica za srečno smrt.

Upodobitve: Upodabljajo jo kot romarico z romarskim klobukom, palico in bučasto steklenico; tudi kot opatinjo s palico ali kot redovnico za pisalno mizo s peresom v roki; z rdečim jeruzalemskim križem. Pogosto je prikazana tudi klečeča pred križem in mistično zamaknjena.

Smrt: 23. julija 1373 v Rimu v Italiji. Umrla je med mašo, njene zadnje besede so bile: »Oče, v tvoje roke izročim svojo dušo!«

Grob: Njeno truplo so v zmagoslavnem sprevodu prepeljali iz Rima v Vadsteno. Njen grob je postal priljubljena božja pot mnogih vladarjev in preprostega ljudstva.

Beatifikacija: Za svetnico jo je 7. oktobra 1391 razglasil papež Bonifacij IX., Janez Pavel II. pa za sozavetnico Evrope.

τ 1. možnost:

Za obnovitev zgodbe otroci izdelajo lutko svete Brigite Švedske. Iz filca izrežejo dve obleki, ena naj bo običajna obleka, druga pa redovna obleka.

Primer: <https://www.etsy.com/listing/124408685/saint-bridget-of-sweden-digital-download?ref=market>

Nato pa vzamejo kuhalnico in obleki prilepijo eno na sprednjo in drugo na zadnjo stran. Na vrh kuhalnice, narišejo obraz. Ko kuhalnico vrtijo, se kažeta dve obdobji v življenju svetniške vladarice – žena in redovnica.

τ 2. možnost:

Izdelajo lahko tudi magnetek za na hladilnik z atributi svete Brigite Švedske: Iz filca otroci izrežejo popotno palico in knjigo, ki ju potem prilepijo na magnetek.

Primer:

<https://s-media-cache-ak0.pinimg.com/originals/d7/af/1a/d7af1a74276c04d6243815d40b3f43cf.jpg>

ZAKLJUČNA MOLITEV

Vsak otrok izmed listkov, na katerih so napisane države Evrope, izbere en listek in napiše eno prošnjo za državo, ki jo je potegnil. Te molitve potem po uvodnem križu preberemo. Ob koncu zapojemo še eno izmed pesmi.

Pesem: To so srečanja človeka in Boga (Franc Juvan) ali Barve (Judita).

ZAKLJUČNA MOLITEV za starejše ali pa v postnem času

Lahko omenimo in uporabimo tudi 15 molitev sv. Brigite Švedske, v katerih premišljuje bolečine, ki jih je Jezus pretrpel na križevem potu. Molitve najdemo na spletni strani:

<https://sites.google.com/site/kraljicamiru/15molitevbrigite%C5%A1vedske>.

Sveta Brigita je dolgo želela ugotoviti število udarcev, ki jih je naš Gospod prejel v svojem trpljenju. Nekega dne se ji je prikazal in rekel: »Na svojem telesu sem prejel pet tisoč štiristo osemdeset udarcev. Če jih hočeš častiti s kako pobožnostjo, potem moli petnajstkrat Oče naš in petnajstkrat Zdravo Marijo s temi molitvami (ki jih jo je On sam naučil) leto dni. Ko se to leto konča, boš s tem pozdravila vsako mojo rano. Vsak, ki bo molil te molitve leto dni, bo rešil petnajst duš svojega rodu iz vic, petnajst pravičnih istega rodu se bo utrdilo in bodo ohranjeni v milosti in petnajst grešnikov istega rodu se bo spreobrnilo. Oseba, ki bo molila, bo imela prvo stopnjo popolnosti. Petnajst dni pred njeno smrtjo se ji bom prikazal in ji bom dal svoje predragoceno Telo, da bo po njem rešena večne lakote. Dal ji bom piti svojo predragoceno Kri, da je ne bo večno žežalo. Petnajst dni pred svojo smrtjo se bo z grenkobo popolnoma kesala vseh svojih grehov, ki jih bo popolnoma spoznala. Pred njo bom postavil znak svojega močnega zmagovalnega Križa za pomoč in obrambo pred zasedami sovražnikov. Pred njeno smrtjo bom prišel s svojo predrago in ljubljeno Materjo, vzel bom njeno dušo in jo vodil v večne radosti. In ko jo bom tja pripeljal, ji bom dal piti poseben požirek iz izvira mojega Božanstva, ki ga ne bom dal drugim, ki ne molijo teh mojih molitev.«

Potrebno je vedeti, da bo tudi tistemu, ki bi živel trideset let v smrtnih grehah in ki bi pobožno molil te molitve, Gospod odpustil vse grehe, varoval ga bo pred naglo smrtjo, rešil bo njegovo dušo večnega trpljenja in dobil bo vse tisto, kar bo prosil Boga in presveto Devico Marijo. Če je vedno živel po svoji volji, pa bi moral jutri umreti, se bo njegovo življenje podaljšalo. Kdor moli te molitve, dobi vsak dan petdeset dni odpustkov in mu je zagotovljeno, da bo sprejet v najvišji zbor angelov. Kdor pa jih bo naučil moliti druge, bo njegovo veselje večno. Tam, kjer molijo ali bodo molili te molitve, je Gospod navzoč s svojo milostjo.

SV. LUDVIK IX., FRANCOSKI KRALJ IN ZAVETNIK TRETJEGA REDA

Francoski kralj in zavetnik tretjega reda

Rojstvo: 25. 4. 1214

Smrt: 25. 8. 1270

God: 25. avgust

ZAČETNA MOLITEV: Molitev FO in pesem po izbiri

UVODNA DINAMIKA

Igra: Kralj, koliko korakov smem narediti?

ZGODBA (v prilogi) IN POGOVOR

Zgodbo lahko animator prebere, pripoveduje, lahko jo zaigrate ...

Kdo je bil sveti Ludvik IX.? Koliko je bil star, ko je postal kralj? Ali je bil poročen? Koliko otrok sta imela z ženo? Katere so bile njegove velike kreposti? (veliko je molil, se postil, hodil vsak dan k sveti maši) Kaj pomeni, da je z državnimi zakoni prepovedal vsakršno bogokletje? Kaj je bila želja Ludvika IX., ko se je odpravil na križarski pohod?

DEJAVNOST

Ludvik IX. je bil vitez. Vsak si izdela svoj ščit, na katerega zapiše: dobre lastnosti, v čem sem šibek, kaj najraje počnem, kaj želim postati, kakšno je moje življenjsko vodilo.

Ker je sv. Ludvik zavetnik tretjega Frančiškovega reda (FSR, FRAMA, FO), poskušajte čim bolj podrobno spoznati tega svetnika. Izdelate lahko tudi plakat o njem, da vas bo skozi vse leto opominjal na našega zavetnika.

ZAKLJUČNA MOLITEV

Zapojemo Frančiškovo pesem, v molitvi se spomnimo Frančiškovih bratov in sester po Sloveniji.

Za najstnike: Molitev sv. Ludvika

O Bog, Bit vseh biti, ki si moj Bog,

pred Tvojim božanskim veličastvom Te na kolenih slavim in ljubim.

Danes in vedno si bom prizadeval

za Tvojo ljubezen, Tvojo slavo, za izpolnitev Tvoje svete volje;

da bi Ti služil, Te hvalil in Te poveličeval, da bi zadostil Tvoji pravičnosti;

S svojo lastno krvjo bi rad danes podpisal to slovesno izjavo

in jo ponavljal vse trenutke življenja do svojega zadnjega diha.

Sprejmi, moj Bog, globoko spoštovanje mojega srca ter vso njegovo ljubezen.

Nakloni mi milost, da v svojem življenju ne bi storil nobenega smrtnega greha,

predvsem pa bi današnji dan lahko prejel tisto odpuščanje, ki sem ga vreden.

Prosim Te, da bi bil deležen sadov vseh svetih maš, ki se obhajajo,

in da bi vsa storjena dobra dela služila za spreobrnjenje grešnikov.

Po Kristusu, našem Gospodu.

sv. Ludvik IX.

francoski kralj, zavetnik tretjega reda

1215-1270

25. avgust

ZAVETNIK TRETJEGA REDA

Francoskemu kralju Ludviku VIII. in njegovi ženi, kraljici Blanki, se je rodil sin Ludvik IX. Mati ga je vzgajala v duhu molitve in pobožnosti, kar je močno vplivalo na Ludvikovo življenje. Pri dvanajstih letih je izgubil očeta, ko pa je postal polnoleten, je mladi kralj pogumno zavladal Franciji, ki je pod njim postala najmočnejše evropsko kraljestvo tistega časa. Zvesto je ljubil svojo ženo Margareto, ki mu je rodila enajst otrok. Ludvik je tudi kot kralj veliko molil, se postil, bil vsak dan pri sveti maši, bral Sveto pismo in tudi postal tretjerednik. Zato ne preseneča, da je bil tudi zelo moder in pravičen vladar. Ukrotil je razne upornike, predvsem pa je naredil red

na sodiščih in od sodnikov odločno zahteval, da so pravični in nepodkupljivi. Z državnimi zakoni je prepovedal vsakršno bogokletje, zakonsko nezvestobo in dvoboje. Bil je tako pravičen, da so ga celo drugi evropski vladarji prosili, naj nastopi kot sodnik v njihovih sporih. Kljub vsemu temu pa je ostal skromen in ponižen ter se za vse uspehe vedno zahvaljeval Bogu. Bil je zelo spoštljiv do vseh ljudi, tudi do svojih služabnikov. Večkrat je

obiskoval bolnike, včasih pa je tudi osebno stregel revežem, ki so na njegovem dvoru vsak dan dobili hrano. Podprl je tudi dvornega kaplana Roberta de Sorbona, ki je ustanovil kolegij, iz katerega je kasneje nastala slavna sorbonska univerza. Po kraljevem naročilu so ustanovili še druge šole, zgradili pa so tudi mnogo novih cerkva, samostanov, bolnišnic in ostalih dobredelnih ustanov. Kralj Ludvik IX. je bil tudi pogumen vitez. Kar dvakrat se je odpravil na križarski pohod z eno samo željo: da bi kraje, kjer je živel Jezus, osvobodil izpod muslimanske oblasti. Med drugim križarskim pohodom pa je zbolel za kolero in umrl v Kartagini.

SV. MAKSIMILIJAN KOLBE

Minorit, duhovnik, mučenec

1894–1941

God: 14. avgust

ZAČETNA MOLITEV

Molitev FO in pesem po izbiri

UVODNA DINAMIKA

Igra: Zapornik in policaji

2 otroka (če je večja skupina, sicer 1) sta policaja, drugi zaporniki. Kogar policaj ulovi, gre v ječo, iz katere ga lahko reši le drugi zapornik - z dotikom. Cilj je, da policaja zapreta vse zapornike v ječo. Če jima to ne uspe npr. v 10 minutah, izgubita in policaja postaneta druga dva.

ZGODBA IN POGOVOR

Ideja za predstavitev zgodbe: Da bi otroci občutili hlad, samoto, temo zapora, v katerem je svetnik preživel zadnji del svojega življenja, se lahko odpravite na primer v samostansko klet (ali na kakšen podoben temen, hladen kraj) ter jim tam predstavite svetnikovo življenje.

Maksimilijan Kolbe je prostovoljno šel v smrt namesto nekoga drugega. To lahko podoživimo tudi tako, da izberemo najtemnejši del kleti in po enega pošiljamo noter (najmlajše spremljamo). Ko vstopi v klet naslednji, prejšnjega reši (ga zamenja).

Pogovorite se o življenju svetnika, njegovi žrtvi in o občutjih v kleti. Predlogi vprašanj:

- τ Kako ste se počutili v kleti?
- τ Vi ste vedeli, da vas bo nekdo v kleti rešil. Kaj pa Maksimilijan? Je imel kakšno upanje na rešitev?
- τ Če ne bi imel upanja, vere v rešitelja (Bog, nebesa), se v smrt najverjetneje ne bi podal. Kaj pa je Maksimilijan počel v ječi? Kje je črpal upanje?

RAZMIŠLJANJE ZA ANIMATORJE IN NAJSTNIKE

Če bi nekoga vprašali, ali je bil sv. Maksimilijan človek molitve ali dejanj, bi nedvomno odgovoril, da je bil človek dejanj. Tak vtis lahko dobimo, če površno beremo literaturo o njem. Nočemo biti prehitri, zato se vprašajmo, če bi zares lahko uresničil vse to samo s človeškimi močmi. Je mogoče, da bi človek s polovico pljuč, ki je bolehal za tuberkulozo, lahko pustil tako veliko znamenje v zgodovini človeštva v samo 47 letih? Je bilo dejanje, ki ga je naredil v Auschwitzu, zares učinek človeka dejanj, ki ni imel močnih temeljev v molitvi?

DEJAVNOST

Sv. Maksimilijan je daroval svoje življenje za družinskega očeta, tako kot sveča daruje svojo svetlobo in toploto ter izgoreva za nas. Zato bomo danes izdelovali sveče ...

Imamo tri tehnike:

- τ Stopimo vosek in ga po plasteh različnih barv (v vosek stopimo košček voščenke) vlivamo v kozarec.
 - τ Prazno svečo okrasimo s ploščicami voska ali porišemo z voščeno konturo oz. akrilom, ki ga pošpricamo z lakom za lase.
 - τ Na dno kozarca damo pesek in školjke ali karkoli drugega in to zalijemo s posebnim gelom.
- Več idej: <https://www.pinterest.com/explore/homemade-candles/>

ZAKLJUČNA MOLITEV

Ob prižganih svečkah zmolimo za moč, da bi se tudi mi znali darovati za druge.

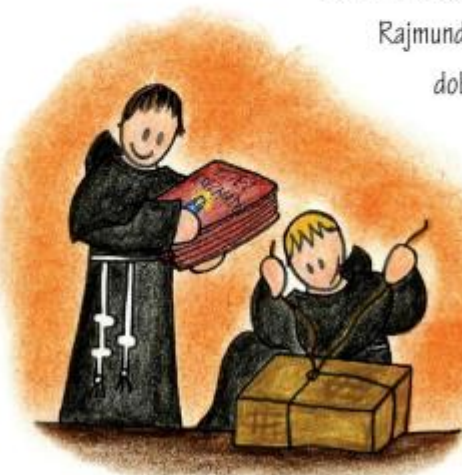
sv. Maksimilijan Kolbe

minorit, duhovnik, mučenec

1894 – 1941

14. avgust

MUČENEC DAROVANJA

Revnima zakoncema Kolbe v kraju Zdunska Wola na Poljskem se je rodil sin Rajmund. Bil je zelo bister deček. Sedemnajstleten je vstopil k minoritom in dobil redovno ime Maksimilijan. Študiral je v Krakovu in v Rimu, kjer je hudo zbolel in skoraj umrl. Zelo se je priporočal Mariji Brezmadežni in kmalu ozdravel. Ko je v Rimu doktoriral in bil posvečen v duhovnika, se je vrnil v Krakov. Tu je ustanovil duhovno skupnost Vojska Brezmadežne. To ni bila samo marijanska molitvena zveza, ampak so njeni člani bili dejavni tudi v oznanjanju in dobrotelnosti. Sobratje minoriti so se Kolbeju posmehovali, toda članov je bilo vse več. Kupil je star tiskarski stroj in začel zanj izdajati glasilo Vitez Brezmadežne.

Leta 1927 so v Varšavi začeli graditi barakarsko naselje Niepokalanow – posestvo Brezmadežne, kjer je delovalo šest minoritov in sedemsto bratov Vojske Brezmadežne. Tu je začela nastajati najsodobnejša tiskarna v Evropi, kmalu pa so ustanovili še radijsko postajo. Maksimilijan je načrtoval tudi ustanovitev lastnega letališča in katoliškega filmskega središča. Nato je odšel na Japonsko, kjer je v Nagasakiju ustanovil drugi Niepokalanow.

Z napadom Nemčije na Poljsko se je začela druga svetovna vojna. Kolbeja so aretirali in poslali v koncentracijsko taborišče Auschwitz, kjer je mnogo ljudi grozovito trpelo, nešteto pa je bilo ubitih. Ko je pobegnil neki taboriščnik, so vojaki določili deset drugih, da jih bodo ubili. Med njim je bil tudi Franciszek Gajowniczek, mož in oče osmih otrok. Zato se je Maksimilijan Kolbe

– zapornik številka 16670, takoj javil namesto njega. Vse so odpeljali v bunker smrti, kjer so ob molitvi in pesmih čakali na smrt. Ker po štirinajstih dneh Maksimilijan še ni umrl, so mu vbrizgali strup. Nato ga je Bog vzel k sebi.

SV. LEONARD PORTOMAVRIŠKI

Frančiškan, duhovnik, pridigar

1676–1751

God: 26. november

UVODNA MOLITEV

Pesem: Jezus, k tebi hitim *ali* Pomagaj mi, grem jaz (Jezus, ti pomagaj mi)

Molitev: Vse, kar delate, vse delajte v čast in slavo Jezusa in njegovega presvetega imena. Če greste od doma, pojdite skupaj z Jezusom. Če potujete, potujte z Jezusom. Če greste v cerkev, vstopite z Jezusom. Jezus naj bo vedno z vami pri vseh vaših poslih. Naj bo med vami pri vaših pogovorih. Naj bo pri vas pri vašem počitku. Naj ne vzide sonce, da ne bi bili z Jezusom in naj ne zaide in da vas ne pusti skupaj z Jezusom. Ime Jezusovo naj zjutraj prvo odpre vaša usta, ime Jezusovo naj bo zvečer zadnje, ki vam bo zapečatilo usta.

Pred otroke postavimo plakat z napisom JEZUS, otroci nanj napišejo, kdaj se bodo potrudili (pri katerem delu ali času v dnevu), ko bodo še bolj mislili na Jezusa. Lahko pa jih tudi spodbudimo, da med srečanjem, ko pomislijo na Jezusa, na plakat naredijo črtico.

UVODNA DINAMIKA

Igra spomin: Voditelj pripravi risbice križevega pota in naslove posameznih postaj. Risbice najdemo na primer na tej spletni strani: <http://notredamke.rkc.si/krizev-pot-3/>.

Najprej pred otroke postavimo samo risbe in jih povabimo, da ugotovijo, kaj predstavljajo. Nato dodamo zraven še naslove postaj in otroci se igrajo spomin - najti morajo pravo risbico in ustrezen naslov postaje, ki jo prikazuje.

POGOVOR

Sledi **pogovor o križevem potu** – kratek opis te molitve je pripravil upokojeni nadškof Franc Kramberger:

Zanesljivo zgodovinsko poročilo pravi, da so se kristjani takoj na začetku, se pravi že po Gospodovem vnebohodu, zagotovo pa pozneje, posebej po zmagi pri Milvijskem mostu (l. 313) in najdenju svetega križa (l. 326), zbirali na svetih krajih, kjer je Gospod trpel. Hodili so po poti, po kateri je Gospod šel na veliki petek s križem na Kalvarijo. Ni bilo določeno ne oštevilčeno ne napisano, kaj se je na katerem mestu zgodilo. Vsa pot od sodne palače Poncija Pilata pa do vrha Kalvarije ali Golgote je bila ena sama postaja: Križev pot.

Pobožnost križevega pota se je oblikovala pozneje in v dobi sv. Frančiška Asiškega (13. stoletje) je začela dobivati sedanjo obliko. V času križarskih vojn so številni romarji v Sveti deželi hodili po zadnji Gospodovi poti. In prav v tem je začetek pobožnosti križevega pota, kakor ga poznamo danes. Ko so se romarji vrnili iz Svete dežele, so začeli tudi doma posnemati vse dogodke velikega petka. Tako so skoraj v vsaki deželi v bližini glavnega ali večjega mesta imenovali najbližji hrib po Oljski gori ali Kalvariji. In ob poti, ki je vodila iz mesta na ta hrib, na "Kalvarijo z Božjim grobom", so postavili znamenja, kapelice s prizori Jezusovega trpljenja. Tako je nastal križev pot s štirinajstimi postajami. Število postaj ni bilo povsod enako. Ponekod so imeli križeve pote s sedmimi, ponekod pa celo z devetnajstimi postajami. Šele proti koncu 17. stoletja so povsod sprejeli pobožnost križevega pota s štirinajstimi postajami, ki so v Svetem pismu ali cerkvenem izročilu.

V času janzenizma so odstranili vse postaje, ki nimajo osnove v evangeliju. Tako imenovani "janzenistični križev pot" nima treh padcev pod križem in srečanja z Veroniko, morda nima še katere druge postaje. V 18. stoletju je pospeševal pobožnost križevega pota sv. Leonard Portomavriški. Na njegovo prošnjo je papež Benedikt XIV. leta 1742 dokončno potrdil sedanjo obliko pobožnosti križevega pota. Isti papež je tri leta pozneje dal postaviti križev

pot v Koloseju, v starem rimskem amfiteatru, ki je bil za tisoče in tisoče mučencev Kalvarija - Golgota. V spomin na to Kalvarijo opravljajo papeži še dandanes vsako leto na veliki petek pobožnost križevega pota v rimskem Koloseju.

msgr. dr. Franc Kramberger, upok. nadškof³

Med svetniki, ki so pospeševali pobožnost križevega pota, je omenjen Leonard Portomavriški, ki je svetnik iz Frančiškove družine.

ZGODBA IN POGOVOR

Imenujemo ga tudi Portomavriški, ker se je rodil (leta 1676) v Porto Maurizio, sedanji Imperii ob ligurski obali. V Rimu je najprej študiral medicino, pozneje pa je vstopil v samostan prenovljenega frančiškanskega reda manjših bratov. Po prejemu mašniškega posvečenja (leta 1702) je nekaj časa poučeval modroslovje, vedno bolj pa ga je mikalo, da bi odšel v misijone.

Zbolel je na pljučih. Krvavitve so bile čedalje pogostnejše. Okoli leta 1706 se je zaobljubil Mariji, da se bo, če ozdravi, do konca življenja posvečal reševanju grešnikov z ljudskimi misijoni. V nekaj dneh je ozdravel in kljub nenehnim velikim naporom na misijonih, kljub ostrim spokorniškim dejanjem, štiriinštirideset let vodil ljudske misijone. Pridigal je tako prepričljivo in vneto, da so bili ljudje resnično pretreseni. Pred začetkom vsakega novega misijona se je navadno umaknil v popolno samoto, da bi si v združitvi z Bogom nabral moči in milosti. Za vsak dan življenja si je izbral sklep, ga napisal in tudi natanko izpolnjeval. To ga je napravilo za mojstra v duhovnem življenju.

V vernikih je skušal zbuditi predvsem voljo do molitve. Nihče v Italiji ni z večjo vnemo pospeševal pobožnosti križevega pota kakor redovnik Leonard, ki je sam posvetil nič manj ko 576 novih križevih potov. Na misijonih je dajal pobudo za opravljanje večne molitve; ta je v mnogih župnijah, tudi pri nas, ostala v navadi še danes. Vpeljal je pobožno navado, da so vsak petek ob uri Gospodove smrti zvonili. Vse življenje ga je usmerjala misel: Božji Sin je umrl zame. Iz te misli je izhajalo njegovo priporočanje ljudem, naj čim pogosteje premišlujejo Gospodovo trpljenje; najlaže pa to opravijo, če molijo križev pot in v mislih spremljajo trpečega Kristusa od postaje do postaje. Po Leonardovi zaslugi se je pobožnost križevega pota tako razširila, da danes skoro ni katoliške cerkve, v kateri ne bi bilo upodobljenih štirinajst postaj križevega pota. Tudi v molitvenikih je pogosto objavljen njegov križev pot.

Umrli je 26. novembra 1751 v samostanu sv. Bonaventure v Rimu, kjer še danes časte razpelo s Križanim, ki ga je Leonard nosil pri spokornih procesijah. Upodablja ga z razpelom in mrtvaško glavo.

Goduje 26. novembra.

DEJAVNOST

Izdelava križa – sv. Leonarda pogosto upodablja s križem v roki. Otroci si izdelajo svoj križ:

τ Manjši križ za na ogrlici ali zapestnici – npr.:

<https://s-media-cache-ak0.pinimg.com/originals/41/4c/cb/414ccb4504daf135d24503f079e4392f.jpg>.

τ večji, da ga bodo lahko kam obesili – sploh za fante bi znalo biti zanimivo izdelovanje križa iz žebeljev in vrvic:

<https://s-media-cache-ak0.pinimg.com/736x/76/53/3f/76533f3797faacd540e6ef3513f46fbc.jpg> ali

<https://s-media-cache-ak0.pinimg.com/236x/5b/d0/97/5bd0977e75e8efacbf64f4dfbb5583dc.jpg>.

³ Objavljeno v knjigi OLJSKO GORO TIHA NOČ POKRIVA (Križev pot za mlade in molitvena ura pred Najsvetejšim), Andrej Kranjec, Aneta Stoilovski, Salve, 2015.

- τ Otroci v zmešnjavi črk poiščejo glavne besede, ki so povezane z življenjem sv. Leonarda Portomavriškega (glej prilogo 1).

ZAKLJUČNA MOLITEV

Voditelj pripravi kratke vzklike k posamezni postaji križevega pota na listke (vsak vzklik na svojega – glej spodaj) – otroci dobijo vsak po en listek (ali po dva listka ali dva otroka skupaj en listek – odvisno od števila otrok) in v pravilnem vrstnem redu zmolijo svoj vzklik.

Pesem: Na križ si šel, Gospod ali Križ je vsak moj trenutek ali Pred križem

VSAKDANJI KRIŽEV POT:

- I. Gospod, pomagaj mi, da ne bom nikogar obsojal.
- II. Gospod, pomagaj mi sprejeti križ in ga vdano nositi!
- III. Gospod, zaradi svojega prvega padca me dvigni.
- IV. Gospod, Ti me vodi k svoji Materi Mariji!
- V. Gospod, hvala za vse dobre ljudi, ki jih pošiljaš, da mi pomagajo!
- VI. Gospod, Ti sam se jim neizbrisno vtisni v njihove duše!
- VII. Gospod, zaradi svojega ponovnega padca mi daj moči, da začnem znova!
- VIII. Gospod, Ti sam vedno in povsod govori po meni!
- IX. Gospod, zaradi svojega zadnjega padca me zveličaj!
- X. Gospod, odtrgaj me od vsega, kar ne želiš, da bi uporabljal!
- XI. Gospod, prosim te za srečno zadnjo uro!
- XII. Gospod, zaradi svoje zapuščenosti na križu me po Svetem Duhu zedini z Očetom!
- XIII. Marija, ko bom umrl, me daj živega Troedinemu Bogu!
- XIV. Gospod, kadarkoli boš položen v moje srce, ga očisti kot nov grob!
- XV. Gospod, preko trpljenja vstajaj v meni k novemu življenju!

SV. PAPEŽ JANEZ XXIII. (Angelo Giuseppe Roncalli): dobri papež

Papež, tretjerednik

1881–1963

God: 11. oktober (odprtje drugega vatikanskega koncila)

Za svetnika razglašen: 27. 4. 2014

ZAČETNA MOLITEV

Uvodna motivacija: Že prejšnjo uro otroke spodbudimo, da vsak poišče eno res smešno šalo ali zgodbo (ne sme biti žaljiva ali umazana). Nato si jih pripovedujejo ...

ZGODBA IN POGOVOR

Animator otroke navduši, da bodo slišali zgodbo nekoga, ki je tudi zelo rad pripovedoval šale in bil zelo dobrodušen. Poleg tega pa je bil zelo pomemben tako za našo Cerkev kot za ves svet ... In, kar je še bolj zanimivo – da se bodo pogovarjali o svetniku, ki je bil živ takrat, ko so se rodili njihovi dedki in babice, od nekaterih še celo starši ... Za svetnika pa je bil razglašen pred (4) leti, skupaj s še enim velikim in pomembnim papežem – sv. Janezom Pavlom II.

- τ V kateri državi se je rodil Angelo? Je bila njegova družina bogata? V Italiji, v revni družini.
- τ Kaj je to bogoslovje in kaj pomeni, da je postal tretjerednik? Bogoslovje je kraj, kjer se fantje pripravljajo, da bodo postali duhovniki. Tretjerednik pa je tisti, ki se pridruži Frančiškovega tretjega reda. Angelo ni postal brat frančiškan, kapucin ali minorit, pač pa si je kot škofijski duhovnik za zgled in oporo izbral sv. Frančiška in s pomočjo drugih bratov in sester Frančiškovega tretjega reda, posebej duhovnikov tretjerednikov, poskušal čim bolj zvesto živeti evangelij, tako kot ga je živel sv. Frančišek.
- τ Za kaj se je Angelo najbolj zavzemal? Proti izkoriščanju delavcev, za prijateljske odnose med katoličani in pravoslavni, pomagal je osamljenim, bolnim in trpečim, med vojno je rešil smrti cel vlak Judov, zelo si je prizadeval za mir na svetu ...
- τ Koliko je bil star, ko je bil izvoljen za papeža? Star je bil kar 77 let, zato so mislili, da ne bo naredil kakšnih velikih stvari v Cerkvi.
- τ Zakaj to ni bilo res? Čeprav je bil star, je bil zelo mladostnega duha in je imel zelo rad ljudi. Zato je večkrat kar odšel iz Vatikana in obiskal različne ljudi. Posebej rad je imel ljudi na obrobju družbe: zapornike, bolnike ...
- τ Po čem pa je najbolj znan? S čim je najbolj zaznamoval Cerkev? Sklical je drugi vesoljni vatikanski cerkveni zbor, ki mu pravimo tudi drugi vatikanski koncil. To je srečanje škofov iz vsega sveta, ki so skupaj pogledali, kako deluje Cerkev in so jo bolj približali sedanjemu človeku (uvedli so bogoslužje v domačem jeziku in ne več v latinščini, duhovniki so začeli maševati obrnjeni proti ljudem, prej so jim kazali hrbet; večjo vlogo so dobili laiki, aktualizirali so vlogo stalnega diakona, zavzemali so se za ekumensko zблиževanje različnih krščanskih Cerkva, zavzemali so se za dialog z drugimi nekrščanskimi verami ...). Na tem koncilu je bilo kar 2860 škofov in je trajal kar tri leta (1962–1965).
- τ Papež Janez XXIII. je umrl sredi koncila, star 81 let. Zaradi njegove prijaznosti, dobrote, veselja, humorja in srčnosti so ga ljudje klicali »papež Janez Dobri«.

DEJAVNOST

Tudi mi bomo po zgledu sv. papeža Janeza XXIII. dobri, zato bomo obiskali nekoga iz FSR (ali iz kraja), ki je bolan, ostarel ali osamljen. Lahko obiščemo vsi skupaj enega človeka, lahko pa se razdelimo v več skupin ter obiščemo in razveselimo več ljudi ...

Če imamo čas, lahko pred obiskom pripravimo tudi kakšno manjšo pozornost – risbico, voščilnico, cofke, svečko

...

Ali pa ga preprosto razveselimo z obiskom in s pesmijo.

Lahko ga duhovni asistent obhaja tudi z Najsvetejšim, otroci pa pri tem obredu sodelujejo ...

ZAKLJUČNA MOLITEV

Zmolimo vsi skupaj kot zaključek obiska.

UPORABNE POVEZAVE IN GRADIVO

τ *Janez XXIII. - papež nasmeha in dobrote:* <http://radio.oqnjisce.si/sl/153/svet/13527/>

τ *Zabavne izjave papeža Janeza XXIII.:* <https://www.iskreni.net/prosti-cas/zabavno/165163-zabavne-izjave-papeza-janeza-xxiii.html>

The good pope, Pope John XXIII. (3 ure)